MILLENNIUM

SERIE CREATA DE
CHRIS CARTER

GHEENA

ROMAN DE
LEWIS GANNETT

DUPĂ EPISODUL TV SCRIS DE CHRIS CARTER,
CREATORUL DOSARELOR X

Frank Black spuse:

– L-ai văzut, nu-i aşa?

Întrebarea îl făcu pe băiat să întoarcă încet capul.

Frank fu răsplătit cu o privire obosită, înspăimîntată.

Dincolo de oglinda unidirecţională, restul membrilor Grupului Millennium schimbau priviri alarmate.

– Şi eu l-am văzut, continuă Frank încet, cu calm.

Cu ochii minţii îl zări din nou pe ultimul dintre ei, zvîrcolindu-se, dînd violent din mîini şi din picioare. Plin de sînge...

– Ştiu de ce ţi-e teamă. Dar acum eşti în siguranţă.

Buzele puştiului se schimonosiră încet, într-un rînjet neîncrezător.

– Nimeni nu e în siguranţă, declară el, amestecînd disperarea cu certitudinea. Nu ştiu despre ce vorbiţi.

Titlurile seriei:

The Frenchman *(Francezul)*

Gehenna *(Gheena)*

Weeds – în curs de apariţie

MILLENNIUM

GHEENA

Serie creată de
Chris Carter

Roman de LEWIS GANNETT
după episodul TV scris de
Chris Carter, creatorul DOSARELOR X

Editura Fahrenheit
Grupul Editorial RAO
P.O. Box 2-124 București, ROMÂNIA

LEWIS GANNETT
Millennium / Gehenna

Traducere din limba engleză
CORNELIA BUCUR

Ediția I

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Iulie 1998

ISBN 973-98626-4-0

Îmi miroase a sînge şi a nebuni geniali.
W. H. Auden

PROLOG

Noaptea se lasă asupra oraşului de pe malul golfului. Dealurile îşi ridică lin cocoaşele în întuneric. Văile îmbrăţişează întunericul. Apa, imensă şi plată, linge întunericul. Zgîrie-norii cu birouri din centrul oraşului se zbîrlesc la el, printre ei o piramidă mai înaltă decît oricare alta pe pămînt, o piramidă ca un ac strălucitor. Clădirea aceasta împunge întunericul – un simbol, pentru aceia care preţuiesc aceste lucruri, al capacităţii omului de a sfida noaptea.

Oraşul este San Francisco. Aici, în această noapte, întunericul are o dimensiune în plus.

În această noapte, Gheena va lovi.

CAPITOLUL 1

Cele două BMW-uri goneau pe Haight, pe lîngă Golden Gate Park.

În prima maşină bubuia un frat-rock industrial, cu başii tunînd prin ferestre, prin scaune, prin podele, prin cei cinci tineri cu părul tuns perie. Lars conducea. Ralph şedea pe locul din dreapta.

În spate, înghesuit între Dylan şi Nick, Eedo se întreba încotro se îndreptau. Ce urmau să facă. Nimeni nu-i comunicase agenda serii. „Mergem la plimbare cu maşina, poate ceva droguri", fusese tot ce-i spusese Ralph. Pe Eedo nu-l încînta ieşirea. Dincolo de buna dispoziţie zgomotoasă a tovarăşilor săi, simţea o încrîncenare care contrazicea ideea unei simple distracţii în oraş. Din cauza ei, Eedo era tot mai puţin în largul lui.

Îi cunoştea de şapte luni, de cînd îşi abandonase existenţa de fiu al unei familii simple, de imigranţi ceceni. De cînd făcuse pasul fatal de a intra în organizaţia căreia toată lumea îi spunea, în termeni generali şi vagi, Enterprise. Ca orice alt tînăr care, la douăzeci de ani, avea brusc certitudinea că îşi descoperise un drum în viaţă – un drum glorios, pe care îl împarte cu cei de-o vîrstă cu el – avusese încredere în noii săi camarazi, îi considerase aliaţii, prietenii săi.

Asta la început. Acum, Eedo nu mai era la fel de sigur.

Ba chiar nu era deloc sigur. Se întrebă, în timp ce simţea nodul strîngîndu-i-se în stomac, dacă toate astea aveau vreo legătură cu rezultatele sale în muncă. Şi cu rezultatele slabe din ultima vreme.

Credinţă. Disciplină. Rămînea în urmă? Era oare făcut pentru Enterprise? Şi, mai presus de toate, putea face faţă numerelor?

Toate aceste întrebări şi implicaţiile lor îl înfricoşau pe Eedo.

Luminile felinarelor loveau intermitent parbrizul maşinii. Eedo privea curbele descendente ale şoselei, nedorind să se uite în ochii lui Dylan, în stînga lui, sau în cei ai lui Nick, în dreapta. În oglinda retrovizoare zărea din cînd în cînd, scurt, farurile BMW-ului din urma lor. Ca şi acesta, era nou – ca şi acesta, plin cu membri Enterprise. Tipi

devotaţi şi disciplinaţi. Tipi care stăpîneau lumea numerelor cu o eficienţă brutală.

E-n regulă, îşi spuse Eedo. *E-n regulă...*

Lars încetini şi opri maşina la bordură. Cea de-a doua maşină opri în spate. Eedo îşi aruncă ochii pe deasupra întinderii de iarbă întunecată, a pîlcurilor negre de copaci. Opriseră lîngă un parc. Eedo zări pancarta slab luminată, la capătul aleii. Nu era prea multă lume în jur.

Ralph deschise portiera, coborî şi porni pe alee, intrînd în parc. Eedo îl văzu contopindu-se cu frunzişul şi dispărînd. *Şi acum?* se întrebă el.

Nick deschise două sticle brobonite cu bere *Anchor Steam* şi îi întinse una lui Dylan. Ciocniră peste picioarele lui Eedo, închinînd unul în sănătatea celuilalt, şi sorbiră prudenţi cîte o înghiţitură. Nu se făcea să fie văzuţi de poliţişti, dacă se întîmpla să fie vreunul prin preajmă. Nick se aplecă la urechea lui Eedo.

Eedo se încordă. Ştia ce avea să urmeze.

– *Ham!* exclamă Nick. *Ham-ham!*

– Potoleşte-te, mormăi Eedo.

Jocul ăsta de-a cîinele şi lătratul îl cam călca pe nervi. O ţineau aşa de cînd plecaseră din barăci. Ce-o fi vrut să însemne?

Dar realiză brusc că nici nu dorea să afle. Nick îl împunse în braţ, întinzîndu-i o bere.

– Hai, Eedo, îl îmbie el. Azi o facem lată.

Eedo sorbi pe furiş, mulţumit să descopere efectul calmant al berii şi sperînd că Nick spunea

adevărul. Se concentră asupra melodiei care răzbătea din boxele puternice ale maşinii: „Vreau să m-ameţesc, să m-ameţesc..."

Lars se întoarse către cei din spate. Eedo îi studie chipul neted de bebeluş şi asprimea ochilor, care nu aveau nimic de copil.

– Se-ntoarce Prinţul Negru, spuse viclean Lars.

Eedo ridică ochii. Ralph, care se rematerializase din negura parcului, se îndrepta cu paşi mari spre ei. Într-o mînă îi sclipea un pachet mic, învelit în folie de aluminiu.

Prinţul Negru, îşi spuse Eedo. *Bună poreclă.* Nu demult, Ralph fusese numit şef la supravegherea numerelor. Tip cu credinţă şi disciplină, Ralph îşi conducea oamenii cu o mînă de fier. Se aplecă pe fereastra din dreapta-faţă, îi întinse lui Lars pachetul învelit în folie şi spuse pe un ton calculat, ciudat de alb:

– Bilete la spectacolul de groază.

Minunat, îşi spuse Eedo.

Lars desfăcu pachetul. Înăuntru era o fîşie de hîrtie. Hîrtie perforată – găurile formau o grilă în pătrate, ca o folie cu timbre în miniatură. Dar pătratele nu reprezentau imagini. Erau goale, de un alb murdar, parcă mînjit.

„Vreau să m-ameţesc, să m-ameţesc..."

– Asta aşa-i, declară Lars.

Detaşă patru pătrăţele şi i le dădu lui Ralph, care se îndreptă către cea de-a doua maşină. Livrează marfa, comentă Eedo pentru sine,

urmărindu-l prin geamul din spate. Ralph se întoarse în grabă, deschise portiera, se trînti în scaun şi o trase puternic în urma lui. Apoi recuperă de la Lars ce mai rămăsese din fîşia de hîrtie perforată.

Lars băgă în viteză şi demară maşina de lîngă bordură.

Automobilul din spate îi urmă. Ralph se întoarse cu faţa spre Eedo. Încet, cu grijă, în aşa fel încît Eedo să vadă bine ce făcea, rupse hîrtia în bucăţelele componente.

Acid, îşi spuse Eedo, în stomacul căruia nodul se strîngea tot mai tare. *Sugativă LSD, cu concentraţie necunoscută, procurată de la un comerciant oarecare, în grădina publică*. În stînga lui Eedo, Dylan tresări. La dreapta, Nick se foi. Eedo se întrebă dacă erau la fel de stînjeniţi ca şi el. Dacă se temeau de efectul drogului asupra misiunii lor misterioase. Asupra a orice îi aştepta de-acum încolo.

Ralph întinse către Eedo un deget pe al cărui vîrf era aşezat un pătrăţel.

Eedo îl privi drept în ochi. Ai lui Ralph sclipeau amuzaţi. Dar în ei mai era ceva. Poate milă. Sau dispreţ.

Ralph zise:

– Ia hîrtia, Eedo.

Deşi nu avea încotro şi trebuia să facă aşa cum i se poruncise, căci cuvîntul lui Ralph era ordin, Eedo ezită. Degetul cu pătrăţelul se apropie. Eedo

clipi. Apoi luă pătrățelul și îl băgă în gură. Mestecă.

Avea un gust prăfos. Amar.

– *Ham*! lătră Nick în urechea lui dreaptă.

– *Mrrrrr!* îi mîrîi Dylan în stînga.

Eedo închise ochii. Nu mai suporta privirea lui Ralph. Zîmbetul vag de pe buze. Sclipirea rece a ochilor.

– Bravo, Eedo, spuse Ralph moale. Ești un băiat cuminte, da, bravo.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Eedo începu să simtă arsurile. Bîzîitul coroziv. Stomacul, mai strîns acum ca niciodată, parcă se digera pe sine. Parcă se autodevora.

Trăseseră într-o zonă a portului necirculată nici măcar ziua, tăcută ca Stonehenge în toiul nopții. Digurile și depozitele rămîneau în urmă pe lături, întunecate, pustii; gunoiul rătăcea fantomatic pe străzi, ca o spumă urbană de litere tipărite, ambalaje de mîncare, pungi de plastic zdrențuite.

Eedo era acum mult mai conștient de trupurile care îl flancau. De picioarele și umerii care îl țintuiau locului. De la bun început puternică, presiunea începuse să fie opresivă. Actul respirației îi cerea efort; pînă și spătarul scaunului părea să-l împingă, zdrobindu-l, din spate. Eedo își imagină cum trebuie să fi fost să fii prins într-un compactor de gunoi. Imaginea nu-i prii. Încercă s-o

gonească, dar îi rămase încleştată în minte, arătîndu-i că spaţiul strîmt era din ce în ce mai strîmt, strivindu-l.

Senzaţia deveni de nesuportat. Eedo încercă să spună ceva, poate să-l avertizeze pe Lars, să-i strige să scape de compactor, să apese pe buton... orice. *Orice...*

Dar vorbele nu-i ieşeau din gură. Nimic nu putea scăpa presiunii...

Maşina luă o curbă strînsă la stînga. Băieţii din spate se înclinară, redistribuindu-şi punctele de contact, slăbind puţin senzaţia de închistare a lui Eedo. Constată că putea respira iar.

Apoi îşi dădu seama că, afară din maşină, lumea se învîrtea. De la stînga la dreapta. De jur împrejur...

Nu, *maşina* se învîrtea, căci încă nu se oprise. Lars conducea în cerc. Zidurile clădirilor industriale zburau pe lîngă ei, vărgate de lumina farurilor care căzură pieziş pe o reclamă murdară pe care scria: A C M E – CURĂŢATORIE CHIMICĂ; farurile învîrteau toate aceste obiecte în jurul maşinii. Farurile unei alte maşini făceau acelaşi lucru: se învîrteau, iar şi iar, luminînd un cerc de faţade dărăpănate. Eedo simţi din nou presiunea. Învîrtitul nu se mai termina. Şi îl prinsese într-o încleştare nouă, la fel de oribilă.

Pe neaşteptate, mişcarea încetă. Băieţii din spate fură azvîrliţi în faţă, înclinaţi într-un unghi diferit. Eedo putu din nou să respire.

Dar era extrem de ameţit. Iar parbrizul strălucea mult prea tare. Sticla se albise, părînd a se topi ca într-un film ştiinţifico-fantastic...

Eedo constată că maşinile se opriseră faţă în faţă. La o distanţă de trei metri, se vaporizau una pe cealaltă cu faza mare a farurilor.

În lumină, capetele lui Ralph şi Lars apărură ca nişte pete întunecate, cu contururi neclare, incerte. Pata care era Ralph spuse rar, ameninţător, cu toată căldura unui invadator dintr-o altă lume:

– Căţeilor, e vremea de joacă.

De pe acoperişul dărăpănatei Curăţătorii Chimice Acme... Cu ajutorul unui binoclu cu viziune de noapte... La pîndă... Pîndindu-i pe tinerii ce se rostogoleau afară din maşini... Urmărindu-i cum se revărsau în flăcările farurilor aşezate ochi în ochi... Urmărindu-i cum se împleticeau ameţiţi, prin flăcări...

Pe chipul din spatele binoclului căzu o rază de lumină... O rază stinsă, reflectată de geamul unei uşi trîntite... Stinsă, dar suficientă pentru a arunca umbre peste semnele de vărsat... Peste cratere... Suficientă pentru a lumina, doar pentru o clipă, albeaţa cenuşiu-gălbuie, nepămînteană...

Eedo nu se simţea deloc în siguranţă. Lumina combinată a farurilor strălucea destul de puternic,

destul ca să vezi pe unde calci, dar ceea ce vedea Eedo îşi schimba permanent forma. Trotuarul se mişca, părînd înşelător, ici nisipos, colo clisos. Firma luminoasă a Curăţătoriei Chimice Acme avea un aer inconsistent, gazos, ca şi cum s-ar fi compus din bule minuscule, mişcătoare. Aerul însuşi era mişcător. Schimbător. Eedo înţelese un lucru care îl cutremură. Aerul conţinea numeroase substanţe schimbătoare pe care nu le observase pînă atunci – acum însă le vedea, le gusta, *se contopea cu ele*... pentru prima oară...

– Eedo! strigă cineva al cărui glas făcu aerul să se vălurească, lăsînd unde de substanţă care pulsau ici, sau se zvîrcoleau dincolo. Modele antice – un covor cecen, care îşi modifica nuanţele în aer. Mişcîndu-se. Mai adînc, tot mai adînc. Dar dincolo... Eedo clipi. Clătină din cap, cu ochii aţintiţi asupra cuptorului de lumină dintre maşini.

Tovarăşii lui se stropeau prin ea ca nişte copii care se jucau. Ţipînd. Rîzînd de orice şi de nimic. Îl strigau:

– Eedo, haide! Hai în foc...

Focul, îşi spuse Eedo în sinea lui. *Focul purificator*... Focul care îi aştepta pe cei slabi, pe cei infirmi. Care avea să incinereze această lume coruptă şi stupidă... Se apropie clătinîndu-se de el, intră în el cu mîinile întinse pentru a-şi păstra echilibrul. Dogoarea incandescenţei la alb – mănunchiurile mişcătoare de lumină – focul părea rece. Nu ardea – Eedo trecu prin el

nevătămat. Mai prinse curaj. Se simțea ușurat, căci răceala îi părea de bun augur. Îl asigura că, la fel ca și tovarășii săi, era puternic. Demn. Un bărbat loial și disciplinat...

Dar stai. Tovarășii săi... Eedo rămase cu gura căscată. Urlau. Lătrau. Schelălăiau ca niște cîini de vînătoare... *Jocul de-a cîinii*, își spuse el cu un fior panicat. Iar panica făcu loc pentru altceva. Ceva care semăna cu groaza.

Căci capetele lor... luau forme neomenești. Eedo le văzu cum se preschimbau în capete de cîine. Cîini ai iadului, cîini urlători ai iadului, cu fălci care plescăiau. Cu colți ce străluceau...

Or să mă mănînce, își spuse Eedo. *Or să mă devoreze de viu* – unul dintre capete trecu pe lîngă el. Eedo îi simți răsuflarea urît mirositoare, simți stropii fierbinți de salivă și, deodată, nu mai fu decît un cîine care se repezea să-l ucidă.

Era doar unul dintre băieți. Dylan. Prietenul lui, Dylan, care îi apropia de ureche o gură omenească. Și șoptea:

– Hei, amice, fugi. Fugi cît mai poți.

Eedo zări adevărul în ochii lui Dylan, adevărul disperat al unui avertisment. Șopti:

– Ce?

Dylan nu-i răspunse. Se îndepărtă. Ceilalți se îndepărtau la rîndul lor de lumină – forme umane acum, cu un aer de finalitate în mișcări. Eedo îl urmări pe Lars golind o sticlă de bere, azvîrlind-o într-o grămadă de gunoi și urcînd în mașină. Apoi

toți ceilalți se urcară la rîndul lor în mașini. *E timpul să plecăm*, constată Eedo în sinea lui. *Plec cu ei*.

Dar portierele se trînteau.

– Stați, spuse Eedo tremurat.

Șapte chipuri se întoarseră spre el, privindu-l prin geamuri cu ochi împietriți, știutori. Motoarele mașinilor porniră. Apoi se auziră casetofoanele, azvîrlind în întuneric zvîcnetul bașilor.

– Hei! exclamă Eedo.

Ambele mașini porniră în marșarier cu un scrîșnet de cauciucuri.

Eedo stătea transfigurat în razele tot mai lungi ale farurilor, înconjurat de valurile bașilor ce se răsfrîngeau în zidurile dimprejur. Mașinile se opriră, oferindu-i un pic de speranță.

Dar una făcu un salt înainte, direct spre el. În ultima clipă viră, ratîndu-l de puțin. Se simți acoperit brusc de o sudoare metalică, rîncedă. Acum și cealaltă mașină venea spre el – ratîndu-l, tot de puțin, lăsîndu-l cu genunchii moi, paralizat de frică. Mașinile purceseră să-i dea ocol în tandem, ca lupii care își coordonează vînătoarea, și din ele băieții se aplecau în afară țipînd, urlînd. Eedo cedă; mintea îi pierdu contactul cu realitatea, scăpînd frîiele. Farurile și stopurile lăsau dîre tulburi de lumină, într-un vîrtej care știa că însemna moartea – trebuia să urmeze sfatul lui Dylan. Trebuia să fugă.

Şi fugi. Într-o direcţie pe care nu şi-o alesese el, ci pe care i-o impuneau maşinile urmăritoare. Îl goneau spre Curăţătoria Chimică Acme. Eedo se repezi înspre ea, iar apoi intră printr-o spărtură în perete, căutîndu-şi refugiu în întuneric. Inima îi bătea. Scînci, încercînd să-şi păstreze măcar o umbră de luciditate. În urma lui, maşinile demonice urlau tot mai tare – luînd cu asalt locul, Eedo era convins. Scrutînd umbrele în care se ascunsese.

O rupse la fugă, în adînc.

Pe o podişcă, aproape de tavanul înalt... Prin binoclul cu viziune de noapte... Urmărindu-l pe băiatul care fugea îngrozit de maşini... Urmărindu-l cum îşi găsea drumul în lumina lunii ce se prelingea prin cărămizile de sticlă, prin ferestrele sparte... urmărindu-l cum se îndrepta împleticit în întîmpinarea destinului... Cum se apropia de locul unde apa cu rugină se scurgea pe podea...

Eedo fugea dînd orbeşte din mîini, izbindu-se de lucruri, alunecînd pe murdărie şi resturi. Ceva mai în fund, strălucea stins o luminiţă. Se simţea mai în siguranţă acum, dar numai un pic. Muzica din maşini se îndepărta... Dădu un colţ şi se trezi într-un spaţiu imens, gol.

La douăzeci de metri deasupra capului atîrna un bec gol, care, nu se ştia de ce, era aprins. Pe jos, mai încolo, strălucea ceva. Prudent, Eedo se

apropie. Descoperi o băltoacă de apă decolorată în care erau împrăştiate cioburi de sticlă, fragmentele unei oglinzi. Un firicel constant de apă picura peste ele. Eedo ridică privirile, căutînd sursa. Firicelul se scurgea dintr-o ţeavă spartă. Ceva îi picură pe cămaşă. Un strop rătăcit. De culoarea ruginei, constată Eedo tresărind.

Ploaia roşie, îşi spuse el cu o teamă înteţită.

Un zgomot se răsfrînse în întunericul de deasupra lui. Apa picurînd îl acoperea. Dar Eedo era sigur că auzise ceva. Un zgomot ca un fîlfiit slab.

Lilieci? Ridică ochii şi se cutremură. Ceva care plutea acolo? Care plana?

Urmărindu-l pe băiatul de dedesubtul lui... Urmărindu-l cum scrutează întunericul... Cu chipul răsturnat, palid, înfricoşat... Neajutorat, slab... Foarte speriat...

Ceva mişca acolo sus, acum Eedo era sigur. Ceva de dimensiuni mari.. Zări nişte aripi. Nu, erau mult prea mari. Şi totuşi, aripi. Membrane ca de liliac, fluturînd în întuneric. Un cap aşezat între ele. Un cap cu bot, un cap de cîine. Eedo zări sclipirea ochilor galbeni.

Pe neaşteptate, creatura se repezi asupra lui cu ghearele întinse. Cu ochii strălucind, cu botul cu colţii rînjiţi, planînd tot mai rapid...

Eedo lăsă să-i scape un urlet gîtuit.

Mai aproape... Mai aproape... Ochii băiatului sticloși de spaimă... Gura ce se deschide mai mare, urlînd mai tare...

Eedo se prăbuși în băltoacă în clipa în care creatura îl atacă, dînd din mîini ca să se apere de gheare și de botul monstruos al dulăului. În zadar, căci maxilarul avea o forță infernală, la fel ca și ghearele – una dintre ele i se înfipse în piept, lăsîndu-l fără răsuflare. Ochii galbeni, strălucitori, îl fixau fără milă – porți către damnare, uși ale unui suflet blestemat. Botul se încreți, tremurînd și dezgolind colții; dintr-o singură lovitură, îi sfîrtecă lui Eedo buza de sus. Acesta scoase un strigăt, împroșcînd botul cu sînge. Botul continua să muște din el, iar Eedo se zvîrcolea, în timp ce urletele sale umpleau fiecare colț umbros.

Ochii strălucitori se apropiară. Eedo își ținu răsuflarea în timp ce ei îi inspectau capul și ce îi mai rămăsese din gură. Gheare ca niște clești îi descleștară fălcile.

Eedo pătrunse într-o zonă a concentrării care pîrjolea. Un loc unde luciditatea și oroarea se întîlneau; unde luciditatea și oroarea deveneau același lucru. Două gheare îi pătrunseră în gură. Vîrfurile lor cercetau cu precizie, ca și cum ar fi căutat ceva, un lucru pe care îl găsiră. Cu o forță extraordinară, smulseră. Smuciră.

Se întoarseră iar. Și iar.

În timp ce ghearele își făceau de lucru în gura lui, pe care o transformaseră într-un teren de joacă, unul însîngerat și moale, înțelese un lucru care îl azvîrli în locul acela al spaimei. Fiara nu se grăbea. Lucra cu metodă, ca un chirurg. Fără grabă. Nu avea nici un motiv să termine prea repede.

Eedo avea să moară cu o încetineală înspăimîntătoare.

Credință, își spuse el în gînd. *Disciplină. Le-am pierdut... Acum plătesc.*

Fiara continua să smulgă neobosită.

Din întunericul de deasupra, picurii cădeau în apa ce se înroșea.

CAPITOLUL 2

Soarele de vară umplea grădina casei galbene, în stil Craftsman. Frank Black coborî treptele verandei, ducînd o pereche de cleşti şi două becuri mari. Traversă curtea acoperită cu iarbă tunsă egal, pînă la scara proptită de peretele casei. Urcă pe ea pînă la senzorul de mişcare al sistemului de siguranţă pe care îl instalase pe acoperişul de şindrilă.

Era o zi potrivită pentru astfel de activităţi. Caldă, cu aer proaspăt. Nori ca nişte gheme de puf punctau cerul, alb de vată pe fondul albastru – nici o ameninţare dinspre norii aceia, cel puţin nu încă. O vreme frumoasă. Mai ales pentru Seattle, oraşul negurilor, al ceţii şi al furtunilor sălbatice.

– Salut! strigă un glas de dedesubt.

Surprins, Frank se întoarse. Jack Meredith, vecinul lui Frank, stătea pe pajişte, cu un zîmbet întins pe faţa lătăreaţă.

– Te-am văzut lucrînd acolo sus, îl informă el pe Frank. Mai pui nişte becuri de siguranţă, ai?

Frank zîmbi stins. Faptul că se pensionase la cerere nu-l convinsese pe Jack Meredith să încetinească motoarele. Dimpotrivă, îi deschisese porţile unei noi cariere, ca băgător de seamă cu normă întreagă.

– Mda, răspunse Frank, a cărui voce era blîndă, dar penetrantă, pe cînd începea să înşurubeze unul dintre becuri. Zilele încep să se scurteze, continuă el. Lumina o să fie plăcută pentru Catherine, dacă se întoarce tîrziu de la serviciu.

– A, spuse Jack interesat. Nevastă-ta şi-a reluat slujba?

– Mda, răspunse Frank, înşurubînd al doilea bec.

– Grozav! exclamă Jack. Şi cum ziceai că se cheamă ce face?

– E asistent social clinic, răspunse Frank răbdător, folosindu-se de cleşti ca să ajusteze firele.

Îi plăcea să facă lucrurile bine şi cu grijă, pînă la ultimul detaliu. Schimbă puţin înclinaţia becurilor. Cam aşa. Nu mai avea de lucru decît la fire, puţin.

– A, da, spuse Jack. Da, sigur, asistent social clinic. Hei, Frank, ai toate uneltele de care ai nevoie?

Frank îi aruncă o privire prietenoasă.

– Jack, spuse el, cred că am tot ce-mi trebuie.

Uşa din faţă a casei se deschise, împinsă cu putere. Două gheme de energie se rostogoliră afară: Jordan, fiica în vîrstă de şase ani a lui Frank, şi Bennie, căţelul lui Jordan. Catherine îi urma ceva mai încet, cu chipul oval, plăcut şi neted, cu ochii strălucitori înconjuraţi de valurile de păr castaniu. Frank îi zîmbi. Pe chipul lui auster, asprit de vreme, ridurile se adînciră.

– Frank, spuse ea.

– Mda? îi răspunse.

– La telefon, zise Catherine.

O spusese ca pe o banalitate, dar cu o nuanţă tăioasă. Într-un fel, tocmai aceasta îi indica lui Frank că telefonul era important.

– Tati! strigă Jordan în timp ce Frank cobora scara. Le-ai făcut să meargă?

– Aproape, iubito, îi spuse el, păşind pe iarbă şi aplecîndu-se să o ia în braţe. Tu ce-ai mai făcut?

– M-am jucat cu Bennie, răspunse Jordan încîntată, cu feţişoara radioasă în soare. L-am dresat!

– L-ai dresat?

Frank o purtă înapoi pînă pe verandă. Bennie îi urmă, amuşinînd incitat.

– Şi ce l-ai învăţat să facă?

– E secret, replică Jordan cu convingere gravă.

– Aha, spuse Frank. Atunci mai bine nu-mi spune, dacă e secret.

Îi făcu cu ochiul lui Catherine, îi predă copilul şi intră în casă.

Catherine îl măsură pe Jack Meredith, care se uita la ea cu o expresie avidă pe chip.

– Bună, îi spuse ea cu un zîmbet nedumerit.

Jack surîse larg, mulţumit că absenţa lui Frank nu punea capăt conversaţiei între vecini.

– Bună, îi răspunse el vesel.

Telefonul era pe poliţa care despărţea holul de bucătărie. Frank îl ridică şi spuse:

– Alo?

Un glas familiar se auzi în receptor.

– Alo, Frank? Sînt Peter Watts.

Mîna lui Frank se încleştă mai tare pe telefon. Watts era unul dintre membrii Grupului Millennium, organizaţie pentru care Frank lucra din cînd în cînd ca anchetator.

– Da, Peter, spune.

Watts continuă:

– Sînt în San Francisco. Am un caz care ar putea fi o omucidere multiplă, sau poate ceva mai mult.

Sau poate ceva mai mult. Frank inspiră adînc. În spatele lui, Catherine tocmai intra în casă. Nu

voia să spună sau să facă nimic care să-i dea motiv să se alarmeze. În acelaşi timp însă, ştia că „ceva"-ul la care se referise Watts trebuia să fie un motiv grav de alarmă. Lui Watts îi spuse:

– Vrei să-mi trimiţi detaliile?

– Aş putea face şi asta, Frank, replică Watts. Dar tocmai lipsa detaliilor ne îngrijorează cel mai tare. Ne-ai fi de mare ajutor aici.

Frank o auzi pe Catherine apropiindu-se în spatele lui. Nu mai încăpea îndoială. Watts se confrunta cu ceva grav. Ceva cu care, în ciuda gustului amar pe care îl simţea deja, Frank ştia că trebuia să dea ochii.

– Bine, spuse el. O să fac toate demersurile.

Închise şi se întoarse. Catherine îl urmărea din priviri. Îi răspunse susţinându-i privirea timp de cîteva clipe îndelungate, ca şi cum ar fi dorit să-i comunice că totul era în regulă. Dar, desigur, nu era. Conştiinţa acestui fapt trecu de la unul la celălalt, o înţelegere fără cuvinte, născută din onestitate, tandreţe şi multe experienţe înfricoşătoare.

Catherine nu se clinti. Învăţase cum trebuia să se poarte în asemenea situaţii.

– Era cineva din Grup? îl întrebă ea.

Frank dădu din cap.

– Am un caz care mă aşteaptă la San Francisco.

– Urgent? rosti ea precaut.

Frank se apropie de uşă şi rămase lîngă ea.

– Mda, răspunse el, iar apoi se întoarse şi privi din nou în ochii deschişi şi limpezi ai lui Catherine. De îndată ce termin cu lumina aia.

CAPITOLUL 3

Frank Black coborî din avionul de Seattle pe Aeroportul Internațional San Francisco la unu și cincizeci și trei de minute după-amiază, la nici trei ore de la conversația telefonică avută cu Peter Watts. Își croi drum prin mulțimea de turiști, oameni de afaceri și puncte de control – acestea din urmă erau în ultima vreme peste tot, mulțumită lui Unibomber și altor atentatori la liniștea vieții de zi cu zi – pînă la ghișeul firmei de unde închiriase automobilul. Nu avea bagaje de ridicat. Călătorea fără prea multe lucruri după el, așa cum îi era obiceiul. Mașina îl aștepta la bordură.

Intră în oraș dinspre autostradă și își continuă drumul trecînd pe lîngă Golden Gate Park, spre cel mai apropiat teren care aparținea munici-

palităţii şi care îi era şi destinaţie, Auburn Memorial Park and Gardens.

Din ghidul turistic şifonat al oraşului San Francisco aflase că Auburn Park fusese înfiinţat în anii treizeci, fiind un monument întîrziat închinat memoriei pompierilor care îşi pierduseră vieţile în infernul care urmase marelui cutremur din 1906 şi care cuprinsese întregul oraş. Deşi modest prin comparaţie cu Golden Gate – un petic, nimic mai mult – Auburn primise un fond de întreţinere considerabil, de administrarea căruia se ocupau Departamentul· Parcurilor şi o fundaţie memorială semiprivată. De aceea, locul îşi păstrase caracterul originar, în ciuda celor cîtorva etape de reducere a fondurilor din ultimele decenii. Farmecul său se datora şi zonelor plantate, pe care publicul, curtat intens de către un comitet activ, deschis şi plin de idei, era îndemnat să le întreţină prin înscrierea în cluburi, prin donaţii financiare sau contribuţii în timp şi muncă voluntară.

Cea mai aleasă astfel de insulă era o grădină de trandafiri, de dimensiunile unei jumătăţi dintr-un teren de fotbal, care, atunci cînd era înflorită, oferea spectacolul unei mări roşii. Culoarea fusese aleasă pentru a evoca maşinile de pompieri şi, vai, flăcările care mistuiseră bucăţile de oraş pe care nu le dărîmase cutremurul.

Cercetînd şi alte surse, mai puţin cunoscute decît ghidul turistic, Frank aflase că Auburn Park

adăpostea şi alte activităţi decît horticultura sau cinstirea memoriei eroilor pompieri. Noaptea, el era scena potrivită pentru tinerii îndrăgostiţi, împerecherile anonime şi traficul de droguri. În general, poliţia nu se amesteca în aceste activităţi. Nimeni dintre aceia interesaţi de reputaţia diurnă a locului nu dorea o astfel de publicitate. Trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască, acesta era principiul călăuzitor; locuitorii nocturni puteau ajunge liniştiţi în iad, dacă doreau, cu condiţia să nu distrugă grădinile.

Dar apăruse o schimbare.

Peter Watts îi transmisese prin fax lui Frank o parte din detalii, pentru ca acesta să aibă un document de lectură pe timpul zborului. Materialele nu aveau prea multă logică.

Dar Frank Black, Peter Watts şi colegii lor se specializaseră în cazuri care nu aveau logică.

Urmînd instrucţiunile lui Watts, Frank trase în parcarea centrului administrativ de la Auburn. În parcare se mai aflau deja trei automobile ale poliţiei, fără marcaj, şi patru maşini alb cu negru. Spre stînga, în spatele unei magazii de lemn, se întindea grădina cu boboci de un roşu strălucitor – grădina de trandafiri, rînd după rînd de tufe şi straturi atent îngrijite. Oficiali în uniformă şi în civil se mişcau încet prin grădină, oglindind în înfăţişarea lor culorile maşinilor din parcare. Căutau ceva printre straturile de flori. Întreaga circumferinţă a grădinii era marcată cu banda gal-

bendă de avertisment a poliţiei. Dincolo de ea, din loc în loc, se zăreau grupuri de privitori. Unii dintre ei păreau nervoşi, observă Frank.

Grădinari voluntari, presupuse el. Da. Aveau toate motivele să se enerveze.

Se aplecă şi trecu pe sub bandă, apoi se îndreptă către un bărbat înalt şi chel, bine făcut, cu o mustaţă tunsă îngrijit: Peter Watts. Alături de el erau alţi doi bărbaţi, unul solid, celălalt lung şi slab, amîndoi în haine civile. Ochiul exersat al lui Frank îi catalogă drept detectivi de la Departamentul de Poliţie al oraşului San Francisco – SFPD. Îi spuse lui Watts:

– Peter.

Watts se întoarse.

– Frank, zise el, cu un licăr de uşurare în ochi.

Îşi strînseră mîinile.

– Cum ai călătorit? întrebă Watts.

– Bine.

Dincolo de acest unic cuvînt, nu încercă să-i descrie stările de spirit prin care trecuse. El şi Watts nu pierdeau niciodată timpul cu amabilităţi, mai ales pe locul unde se petrecuse o crimă demnă de atenţia lor. Cei doi detectivi locali, care îi urmăreau cu priviri impasibile, profesionale, nu făcură nici un gest să se prezinte. Era tipic. Poliţiştii, atunci cînd ştiau despre existenţa Grupului Millennium, se ţineau de obicei la distanţă de membrii lui – indiferent cîtă invidie sau teamă era la mijloc. Poliţia recunoştea seriozi-

tatea şi concentrarea care caracterizau activitatea Grupului. Erau calităţi care ieşeau în evidenţă. Şi care stîrneau un respect apropiat de veneraţie.

– Ce-avem aici? îl întrebă Frank pe Watts.

Watts intră mai adînc în grădina de trandafiri şi se lăsă în genunchi la rădăcina unei tufe. Frank îl urmă. Watts îi spuse:

– Membrii clubului de grădinărit au constatat că, în ultimele cîteva săptămîni, cineva depozitează cenuşă peste straturile de trandafiri.

– Cenuşă, murmură Frank.

Watts încuviinţă din cap.

– Azi-dimineaţă, continuă el, o tînără s-a prezentat între şapte şi-un sfert şi şapte şi jumătate, ca să-şi facă datoria săptămînală. A găsit asta şi a chemat poliţia.

Watts scoase un pix din buzunarul canadianei. Cu el depărtă frunzele unui tufiş decorativ care mărginea stratul de trandafiri. Frank se aplecă să privească obiectul ascuns în frunziş.

Pămîntul era acoperit cu o cenuşă fină, de culoare gri, proaspăt depozitată acolo, după cum arăta. Cuibărită în cenuşă, parţial îngropată, se afla o ureche omenească. Doar o ureche. Fără cap, fără piele, fără păr – nimic de care acest fragment anatomic să fi fost ataşat.

Frank se lăsă în genunchi ca să o examineze mai îndeaproape. Obiectul era învelit în cenuşa care îi masca textura şi culoarea, ca un fond de ten. Dar, sub cenuşă, Frank zări marginile

înnegrite. Urechea aceasta fusese arsă. Pîrjolită, mai exact. Nu rămăsese întreagă din ea decît porţiunea încreţită din mijloc.

O pereche de păianjeni trecu iute peste ea. Înăuntru, cu mandibulele mişcîndu-se frenetic, furnicile se ospătau din carnea rămasă.

Frank o privi timp de cîteva secunde.

– Pare de adult, spuse Watts. O bună bucată din urechea internă e intactă. Cred că putem obţine un mulaj după ce-a rămas din auricul.

– Mda, şopti Frank.

Watts continuă:

– Cantitatea de cenuşă aruncată aici e mare, Frank.

– Cît? întrebă Frank, cu mintea în altă parte.

– Încă nu ştim, îi răspunse Watts. Dar estimările preliminare... ce să mai. Multă.

– De ce aici? murmură Frank.

– Ce? spuse Watts.

– Cenuşă, spuse Frank foarte încet. Foc...

Watts se strîmbă la el. Frank fixa urechea cu o asemenea intensitate, încît părea că pierduse legătura cu restul lumii. Aceasta nu-l miră pe Watts. Dimpotrivă, se aşteptase, căci mai văzuse acest lucru şi altă dată. Ştia din experienţă că Frank avea acces la o realitate pe care nici unul dintre cei prezenţi nu putea nădăjdui să o vadă. Pe care poate că nu o vedea nimeni, nicăieri. Şi cu toate acestea, concentrarea lui Frank – fixă, aproape ca o stare de transă – îi dădea fiori lui

Peter Watts. Întotdeauna îi dăduse. Şi întotdeauna îi va da.

– Frică, spuse Frank aproape neauzit.

Watts aruncă o privire spre cei doi detectivi. Cel mai masiv înghiţi în sec, cu ochii un pic măriţi. Celălalt se prefăcea că verifica ce se întîmpla cu mulţimea de dincolo de banda galbenă.

Foc...

Căldură intensă... Căldură care dogoreşte prin sticlă... Lipită de sticlă, privind în afară, o faţă omenească înnebunită... Un tînăr cu părul tuns scurt... O gură strîmbă... O gură însîngerată, cu bucăţi din buze lipsă... Băiatul ţipă... E în agonie, îngrozit, zgîrie sticla cu unghiile... Închis într-un iad arzînd... Arde de viu...

Ucigaşul îl priveşte cum arde...

– Frank, spuse Watts.

Black clipi, inspirînd adînc.

Watts spuse:

– Poliţia a crezut că cenuşa ar putea fi aruncată ilegal de la crematoriu. Dar, cînd au examinat-o mai atent, au constatat că totul fusese făcut cu minuţie. Ceea ce nu are sens. Doar dacă e aruncată la întîmplare.

– Nu, spuse Frank. El...

– Care el? întrebă repezit Watts.

– Ucigaşul. Ucigaşul e...

Băiatul care urlă şi bate, bate cu pumnii în sticlă...

Dar imaginea se schimbă. Nu mai e concentrată asupra băiatului. Pe suprafaţa de sticlă, tremurînd întunecat...

Sticla reflectă o imagine...

Imaginea contorsionată a ucigaşului, care îl priveşte pe băiat...

Îl aţinteşte cu privirile...

Watts spuse:

– Ce e, Frank?

Frank închise ochii, iar apoi îi deschise. Se întoarse către Watts şi rosti pe un ton blînd, egal:

– Ucigaşul îşi cunoaşte victima. Vrea s-o vadă suferind.

– Suferind? întrebă Watts sec.

Frank dădu din cap.

– Eşti sigur? îl chestionă Watts.

– Da, da, întări Frank. Sînt sigur.

Watts cîntări chestiunea.

– Cred că avem mai multe cadavre aici, observă el. Mai multe victime.

– Mda, spuse Frank, privind cenuşa care acoperea stratul de trandafiri şi observînd că pudra cenuşie acoperea rădăcinile tufelor cît vedea cu ochii.

Watts întrebă arătînd către cenuşă:

– Ce foloseşte? Un cuptor de crematoriu? Ce poate provoca incinerarea pînă într-o asemenea măsură?

– Poate un crematoriu, răspunse Frank. Nu ştiu. Ce ştiu e că pentru ucigaş e important să-i ardă de vii.

Watts inspiră scurt.

– De ce? întrebă el.

Frank clătină din cap.

– Nu ştiu, replică el, ridicîndu-se din genunchi.

Oftînd adînc, Watts se ridică la rîndul său. Amîndoi realizară că cei doi poliţişti îi priveau şi îi ascultau de cîteva minute.

– Hei, rosti Frank în semn de recunoaştere.

Poliţiştii dădură din cap, fără să spună nimic.

Watts le spuse:

– Va trebui să-l chem pe unul dintre membrii Grupului, un tip pe nume Penseyres. Dacă îi puteţi da o mînă de ajutor cu partea de medicină legală, s-ar putea să avem ceva rezultate pentru voi în scurtă vreme.

– O să facem tot posibilul, spuse detectivul mai voinic, aruncînd o privire cetăţenilor adunaţi dincolo de banda galbenă. Ar trebui să ştiţi, continuă el, că administraţia parcului ăstuia e semi-privată. Nu e numai proprietatea municipalităţii. Ceea ce înseamnă că s-ar putea să ne aştepte complicaţii în ce priveşte extinderea lucrărilor de excavaţie...

Făcu un gest care îmbrăţişa întreaga zonă aflată în discuţie.

– Multă mîndrie civică, înţelegeţi, adăugă el. Şi istorie. Oamenii de-aici vor să-şi păstreze vii amintirile.

– Ce amintiri? întrebă Watts.

– Focul cel mare din 1906, spuse detectivul cel slab. Incendiul care a început cu spargerea conductelor de combustibil ale oraşului în timpul cutremurului celui mare. Întreg locul acesta, dacă vreţi, e un monument al pompierilor. Sindicatul pompierilor e interesat. Politicienii sînt interesaţi. Ce vreau să zic e că o grămadă de lume o să vrea să ştie cine dracu' aruncă aici resturi incinerate ca la... – poliţistul inspiră adînc, clătinînd din cap – ... ca la o înmormîntare sinistră.

Watts întrebă:

– Or să se facă presiuni?

Amîndoi poliţiştii ridicară din umeri, parcă vrînd să spună: Da, or să se facă.

– Atunci trebuie să ne mişcăm repede, decretă Watts. Îl puteţi ajuta pe Penseyres?

Poliţiştii aprobară din cap. Cel mai voinic întrebă:

– Vă întîlniţi cu chestii din astea tot timpul?

– Nu, răspunse încet Frank, cu o convingere care îi atrase priviri mirate. Nu ca asta.

Se lăsă tăcerea. Atîrna în aer, palpabilă, amestecîndu-se cu mirosul bobocilor de trandafir, cu izul mai umed de pămînt răscolit, de îngrăşămînt, prin care foiau insectele.

Frank rupse tăcerea. Îi spuse lui Watts:

– S-ar putea să fie o legătură, Peter.

– Ucigaşul ne trimite un mesaj? speculă Watts.

– Ne trimite ceva, spuse Frank. Ce, sau de ce, nu ştiu.

Porni înapoi către maşină.

– Păstrăm legătura, le spuse Watts celor doi poliţişti.

Apoi porni după Frank.

Poliţiştii rămaseră pe loc, uitîndu-se după Frank şi Watts, care se îndepărtau.

– Te ia cu fiori, comentă cel mai slab.

– Nici nu pot să-mi închipui cum e, replică voinicul.

– Nu, spuse tovarăşul lui.

Se aplecă, dînd la o parte frunzele care acopereau urechea.

– Ce-a zis? Că e important pentru ucigaş...?

– A zis, cită detectivul mai masiv, că e important să-şi vadă victima suferind. Că o arde de vie.

Cei doi stăteau cu privirile aţintite asupra urechii pîrjolite din cenuşă. Un păianjen o traversă grăbit. Amîndoi, veterani înăspriţi de zeci de ani de serviciu, se cutremurară.

CAPITOLUL 4

Jordan Black chicotea nestăpînit în pat. Bennie, cățelul, o pupa pe ureche. Pupa urechiușa copilei de cinci anișori spălînd-o cu limba lui udă.

– Aaaah! chițăi Jordan fericită. Bennie, te iubesc!

– Grrrmpf! răspunse Bennie, lingîndu-i urechea cu și mai mult sîrg.

– Gata! se auzi un glas cunoscut, sonor și autoritar.

Mama lui Jordan stătea în prag, cu mîinile în șold și o expresie de falsă asprime pe chip.

– Ce se-ntîmplă aici?

Bennie își întrerupse dovezile de amor. Collie-ul aproape matur o privi pe Catherine cu un zîmbet și cu limba atîrnîndu-i afară din gură; pata neagră, descentrată, de pe frunte accentua aspectul neglijent al cățelului. Pe Catherine aproape că o pufni

rîsul. Pentru orice copil, cîinele acesta ar fi fost prietenul ideal. Şi nu avea nici un sentiment de vinovăţie.

– Bennie mă pupă, îi explică Jordan încîntată.

– Văd, spuse Catherine. Oricum, scandalul e cam mare aici. E vremea de culcare. Tu, jos, îi porunci lui Bennie, alungîndu-l din pat.

Bennie se îndreptă spre uşă, cu coada fluturînd în vînt.

– Pa, Bennie! strigă Jordan.

Catherine se întoarse să-i aşeze plapuma. Reluîndu-şi tonul fals autoritar, spuse:

– Iar dumneata...

– Mami, o întrerupse Jordan, cu un glas subţire şi serios de data aceasta.

– Da, iubito, spuse Catherine, recunoscînd tonul.

– Cînd se întoarce tati acasă?

Catherine o bătu uşor pe mînă.

– Nu ştiu, draga mea. Sînt sigură că nu mai stă mult. Poate mîine.

– E la serviciu?

– Da, îi răspunse Catherine.

Jordan întrebă:

– Îl prinde pe omul rău?

Inima lui Catherine păru că stă în loc. Îi răspunse, încercînd din răsputeri să-şi păstreze calmul.

– Dacă vreun om e rău, sînt sigură că tati o să-l prindă. Acum vreau să închizi ochii şi să numeri pînă la cît poţi tu. Bine?

– Bine, spuse Jordan.

Închise ochii şi numără cu o concentrare conştiincioasă:

– Unu, doi, trei...

Catherine se uită la ea, copleşită din nou de sentimente care se suprapuneau. O fetiţă dulce, devotată părinţilor ei, căţelului. Lumii ei mici şi fericite.

– Şapte, opt, nouă, intonă mai departe Jordan.

Inocenţa, îşi spuse Catherine. *Aş putea-o ajuta să şi-o păstreze?*

– Doisprezece, treisprezece, paisprezece...

Catherine se lupta cu lacrimile. Nici nu voia să se gîndească la păstrarea inocenţei. Nu acum, cînd vedea adevărul iradiind dinspre copilul ei. Stinse lampa de pe noptieră, care constituia principala sursă de lumină a încăperii, şi se îndreptă spre uşă. Tocmai trecea pragul cînd semiîntunericul din spatele ei se lumină.

Catherine se opri încremenită. Ştia ce făcuse lumină în cameră. Strălucirea venea de la ferestre. De la becurile sistemului de siguranţă de afară.

Se apropie rapid de prima fereastră. Uite-l, becul de lîngă acoperiş, de la colţul casei, ardea, aruncînd o lumină fantomatică asupra curţii laterale de dedesubt. Catherine studie curtea, în căutarea obiectului mobil care alertase senzorul de mişcare. Nu văzu nimic. În orice caz, nimic care să mişte. Trăsurica lui Jordan, neclintită. Uneltele

de grădinărit, neclintite. Plantele, o masă, tot felul de alte obiecte – toate neclintite.

Zău aşa, se admonestă Catherine. Nu era nimic. Se simţea un pic caraghioasă. Dornică să coboare la parter înainte de a o trezi pe Jordan, a cărei numărătoare lăsase locul unei respiraţii blînde, liniştite, începu să întoarcă spatele ferestrei. Cu coada ochiului, zări ceva, ceva aproape nevăzut, traversînd în goană curtea. Îngheţă.

Se uită din nou pe geam. Văzuse ceva. Ştia sigur – o umbră traversase grădina. Umbra aruncată de ceva lung şi subţire. Orice va fi fost, se mişca foarte repede. Şi precis. Cu un scop.

Catherine ieşi din cameră, închise uşa şi, grăbită, în tăcere, coborî la parter. Trecu în revistă posibilităţile. Ceva trebuia să fi aruncat umbra aia.

Bennie o privea de la piciorul scărilor, cu capul săltat şi coada ţeapănă. Catherine îngenunche, îi puse palma pe spinare şi şopti:

– Se întîmplă ceva aici?

Bennie o privi cu o seriozitate neclintită.

– Ei? vru Catherine să ştie. Da sau nu?

Privirea lui Bennie căpătă o nuanţă demnă de milă.

– Haide, murmură Catherine.

Se duse la o fereastră care dădea înspre curtea laterală. Becul de siguranţă continua să ardă, dînd o lumină argintie, care putea fi înşelătoare, îşi spuse Catherine. Fiindcă Frank nu era acasă,

imaginaţia îi juca feste. Mai inspectă o dată curtea. Văzu din nou obiectele familiare, nemişcate.

– Inventez, îi mărturisi ea lui Bennie.

– Ham, spuse Bennie încet, ca şi cum ar fi aprobat-o.

Catherine trase jaluzelele la fereastră.

Apoi, foarte tare, sună telefonul.

Catherine aproape că sări din papuci.

Se reculese cum putu mai bine, traversă încăperea şi ridică receptorul.

– Alo? spuse ea prudentă.

Vocea lui Frank zise:

– Bună, eu sînt.

– Ah, Frank, spuse Catherine cu un început de suspin.

– Ce e? o întrebă el, auzindu-i oftatul. Ce s-a întîmplat?

– Nimic, replică ea. M-am speriat de becurile noi de siguranţă.

– Ce s-a întîmplat? vru Frank să ştie. Eşti bine?

– Sînt foarte bine, spuse apăsat Catherine. S-a aprins şi... Sînt sigură că n-a fost decît o pisică. Sau cine ştie ce altceva.

Frank zise:

– Sigur că doar asta a fost, draga mea. E perioada de acomodare. Aţi încuiat bine uşile?

– Zău că sîntem bine, Frank. Serios. Cartierul e perfect sigur.

– Bineînţeles că e, îi răspunse Frank încurajator.

Catherine auzi pe cineva, în fundal, strigîndu-l. El spuse:

– Poţi să aştepţi puţin?

– Da, îi răspunse ea, nădăjduind că bătăile inimii i se vor mai linişti puţin.

Cîteva clipe mai tîrziu, Frank zise:

– A apărut ceva nou şi trebuie să plec. Vrei să te sun mai tîrziu?

– Nu, îi spuse ea.

– Eşti sigură? Mai ai vreo două ceasuri pînă să te culci.

– Da. Sînt sigură. Frank?

– Mda?

– L-ai prins pe omul rău?

Se scurse o secundă sau două. Apoi Frank spuse:

– Nu încă. Dar o să-l prindem.

– Ştiu.

– La revedere, Catherine. Te iubesc.

– Şi eu te iubesc, îi răspunse ea.

– Te sun mîine, mai adăugă el, cu un glas în care se citea preocuparea. Încearcă să dormi, da?

– Bine. Pa.

Catherine închise, simţindu-i acut lipsa.

Bennie o ţintuia cu o privire uşor îngrijorată.

CAPITOLUL 5

Era ora zece fără un sfert în dormitorul de la Enterprise. Încă un sfert de oră pînă la stingere. Dylan stătea întins în pat, cu ochii închişi, încercînd să ignore gălăgia care umplea încăperea lungă, cu tavanul înalt.

Pînă nu de mult, lui Dylan îi plăcuse partea aceasta a serii. Erau singurele momente care nu trebuiau dedicate muncii de vreun fel sau altul. Munca era, de fapt, de trei feluri. Activitatea fizică de la antrenamente. Efortul mintal al sesiunilor educative. Şi, de departe cea mai epuizantă, activitatea mecanică a numerelor.

Mai exista şi o a patra categorie, care le includea pe toate celelalte. Dylan o numise efortul de a supravieţui: ce trebuia să faci ca să rămîi în viaţă cînd te aflai aici.

Una peste alta, avea mult de muncă. Şi numai o oră în care să se descarce de toată tensiunea, de la nouă la zece. O oră în care puteai face ce doreai, înainte de culcare. Să faci un duş, să citeşti nişte reviste sau să meditezi, pur şi simplu; dar, fireşte, fără televizor. Nu avea importanţă; la ora nouă erau toţi frînţi de oboseală, oricum. Nu mai avea nimeni nevoie de televizor.

Dylan ascultă conversaţiile din jur, murmurul dinspre paturile mai apropiate, cele cîteva glasuri pe care le recunoştea pe fondul sonor general al încăperii. Mai auzise totul de atîtea ori pînă acum, identic sau sub formă de variaţiuni. Lars descriind în detaliu motoarele cu combustie internă. Nick dondănind despre concertul de jazz la care asistase în ultima seară liberă. Dylan auzise fiecare amănunt al acestui concert de cel puţin cinci ori. La fel ca toţi ceilalţi care se găseau în apropierea patului lui Nick. Nimănui nu i se părea ciudat?

Cuprins de disperare, Dylan se temea că nu. Se temea însă şi mai tare de neliniştea care îl cuprindea în dormitor, în ceasul acesta dinaintea stingerii. Se accentuase în ultimele cîteva zile neliniştea aceasta. De cînd ieşiseră ultima dată în oraş.

De la ultima seară cu Eedo Bolow.

Dylan deschise ochii şi îi aţinti asupra arcurilor patului de deasupra sa. Acum, patul era gol. În el, nimeni nu mai citea reviste, nu mai făcea bancuri şi nu-l mai folosea ca rampă de

lansare pentru proiecte de viitor. Nu acum, în ceasul de relaxare de la nouă la zece.

Un pat gol. Al lui Eedo Bolow.

– Să te ia naiba, murmură Dylan către arcurile ruginite.

Se frecă la ochi, cu gîndul cel mai normal în minte, în acelaşi timp detestîndu-se pentru el: nu mai era nevoie să-l blesteme pe Eedo. Partea aceasta fusese asigurată.

Dylan se uită la ceas. Nouă şi patruzeci şi opt. Încă douăsprezece minute.

Trei băieţi, toţi noi, adolescenţi, trecură pe lîngă el, goi, înveliţi doar în prosoape, veniţi de la duşuri. Dylan nu ştia cum îi chema. Se întrebă cînd va primi cineva patul gol de deasupra lui. Un recrut proaspăt, cu visuri despre maşini grozave, bogăţie, un viitor fără oprelişti. Încă un adolescent rupt de trecutul său, iremediabil despărţit de tot ceea ce cunoscuse pînă atunci. *Ca mine*, constată Dylan. *Ca noi toţi cei de-aici*. Şi, ca noi toţi, confruntat cu riscul de a nu reuşi. De a da greş. De a-şi pierde credinţa, disciplina.

Asta i se întîmplase lui Eedo. Şi mi s-ar putea întîmpla şi mie, îşi spuse Dylan mohorît.

Nouă şi cincizeci şi două de minute. Dylan băgă mîna sub saltea, după flaconul în care îşi ţinea provizia de pastile. Le folosea cu prudenţă, fiindcă teoretic erau interzise. În vremea din urmă însă îi fuseseră de mare ajutor, căci îi asiguraseră

un somn fără vise. Cu alte cuvinte, şapte ceasuri în şir fără Eedo Bolow.

Dylan medită la ce avea să urmeze, o dată cu începutul unei zile noi.

La ora cinci fix se va trezi în ţîrîitul soneriei, care dădea semnalul zecilor de tineri că era vremea să îmbrace uniformele de lucru. Un alt loc plăcut, dimineaţa devreme, un vîrtej de mic dejun şi exerciţii fizice viguroase. Prea ocupat pentru a se lăsa bîntuit de Eedo.

Urmau orele de clasă dinaintea prînzului. Un loc minunat, această perioadă. Un loc zgomotos, sălbatic, înfricoşător şi dătător de inspiraţie, unde nu rămînea spaţiu pentru nimic altceva, umplut pînă la refuz cu imagini în care flăcările iadului mistuiau planeta. Eedo nu avea nici cea mai mică şansă de a pătrunde aici.

Apoi prînzul. Indivizi asudaţi, care le azvîrleau în faţă tot felul de porcării arzînde, minţi în amurgul Apocalipsei, în cenuşa încă fumegîndă. Sfîrşitul. Alt loc unde Eedo nu putea intra.

După aceea, orele de clasă de după-amiază: poveşti despre bogăţie şi glorie! Prada smulsă civilizaţiei zdrobite, scurgîndu-se către cei drepţi. Către cei virili, puri, tineri – cu alte cuvinte, către membrii lui Enterprise. Băieţii erau încîntaţi. Iar Dylan nu făcea excepţie. Aşa că, Eedo, mai du-te dracului, nu-i loc de tine aici. Ai pierdut şi averile, şi puterea. *Fiindcă eşti mort*. Exact, mort!

Apoi, imediat după averi şi putere, duşul obligatoriu, care venea întotdeauna ca o binecuvîntare. Şampon şi săpun din belşug, prosoape pufoase şi curate, feţele vesele prin aburii care umpleau baia, capetele înfierbîntate de imagini erotice. Goliciunea în masă, camaraderia generală.

Pe urmă o perioadă mai sobră, tricourile şi jeanşii curaţi îmbrăcaţi în grabă, uşile trîntite ale vestiarelor, fîsîitul deodorantelor, fără vorbărie prea multă. Timpul concentrării. Preludiul celei mai importante părţi a zilei, sesiunea din camera cazanelor. Arena supremă în care îţi dovedeai credinţa şi disciplina.

Lucrînd la telefon. Lucrînd cu numerele.

Numerele, îşi spuse Dylan în gînd, tensionat. Pe vremuri excela. În ultimele cîteva zile, însă... cînd şi cînd, Dylan se surprinsese în camera cazanelor, cu mintea rătăcind în cu totul altă parte. Nu se concentra aşa cum ar fi trebuit.

Apoi, după cină şi după casetele video care îi urmau, timp liber. De la nouă la zece: punctul de depresiune pentru Dylan. Spre deosebire de oricare altă parte a zilei, aceasta nu oferea prea multe posibilităţi de apărare împotriva gîndurilor negre. Fără o structură impusă, fără concentrare, fără nimic special de făcut. Atunci se deschideau zăgazurile.

– Lua-te-ar dracu'! şuieră el patului de deasupra.

Nouă cincizeci şi şase. Era timpul să înghită somniferul, aşteptînd ca amorţeala să izgonească misterul care nu-i dădea pace:

Urechea lui Eedo.

N-ar fi trebuit să supravieţuiască. Ar fi trebuit să se preschimbe în cenuşă fină, la fel ca restul trupului. Dar nu se întîmplase aşa. De ce?

Dylan îşi repeta această întrebare de cu două zile înainte, cînd, împreună cu alţi doi băieţi, la adăpostul primelor ore ale dimineţii, împrăştiaseră ceea ce rămăsese din Eedo Bolow peste straturile de trandafiri din Auburn Memorial Park and Gardens.

În timpul ritualului, Dylan vîrîse mîna în sacul de pînză căptuşit cu plastic, neaşteptîndu-se să găsească acolo nimic altceva decît pudra fină. Mîna i se încleştase pe ceva care, la pipăit, semăna cu o jumătate de pară uscată. O scosese şi văzuse ce era. Ceilalţi doi, dornici să o întindă mai repede, nu îl văzuseră făcînd descoperirea.

Iar Dylan nu spusese nimic despre ea. Avea motivele lui. Între care cel mai important era că găsise urechea stîngă.

Nu dreapta. Stînga.

Dylan avea o teorie a semnificaţiei acestui lucru. Dar abia dacă îndrăznea să se gîndească la ea. Oare înnebunea, inventa lucruri inexistente – făcîndu-se vinovat de aceeaşi prostie pe care o văzuse odată la Eedo? Sau Eedo descoperise ceva?

Toată porcăria începuse cu cîteva povești pe care Eedo i le spusese cu cîteva luni în urmă.

În Cecenia, acea parte a Rusiei unde Eedo se născuse și crescuse pînă la vîrsta adolescenței, religia avea un rol important în viața de zi cu zi. Dumnezeu avea și el un rol important. Pe vremea aceea, Eedo era credincios. Ba chiar participa la slujbele care se țineau în biserica ortodoxă din sat, înveșmîntat în sutană și tot restul straielor rituale. În consecință, fusese un eveniment important în viața lui atunci cînd mitropolitul, care slujea în mica biserică a lui Eedo într-o duminică a Paștelui, îi dăruise copilului un crucifix de aur, pe un lanț. Eedo îl purtase la gît – „cu religiozitate", comenta el surîzînd – timp de doi sau trei ani.

Apoi părinții se mutaseră în Statele Unite și totul se schimbase. Eedo își pierduse rapid interesul pentru biserică. Spre nemulțumirea mamei și a tatălui său, prinsese gustul drogului, al fetelor ușuratice și al banului nemuncit. Se întovărășea cu găști din ce în ce mai sălbatice.

Modul în care se îmbrăca evoluase în conformitate. Rupsese lanțul, transformase crucifixul într-un cercel și îl purtase pînă împlinise douăzeci și unu de ani.

În urechea stîngă.

Desigur, intrarea în Enterprise însemnase un adio spus cerceilor, hainelor din piele și lanțurilor cromate, tuturor accesoriilor adolescenței întîrziate

a lui Eedo. La Enterprise se cerea o ţinută ordonată – organizarea era de tip militar, atît ca stil, cît şi în obiectivele stabilite. Cînd intrai aici, parcă mergeai în armată: te rădeau în cap, îţi lăsai la poartă vechea identitate şi adoptai o modă nouă. Era o experienţă a schimbării. Şi nu una a lucrurilor făcute pe jumătate, căci ţi se cerea să mergi pînă la capăt.

În consecinţă, din mai multe motive, cercelul lui Eedo trebuise să dispară. Nu mai trebuia spus că asta nu-l deranjase, avea o atitudine pozitivă – dacă trebuia să se convertească, atunci se va converti, ce naiba. Şi cu asta basta. Fără să pună întrebări. Fără să privească în urmă.

Şi totuşi, unele dintre remarcile lui Eedo îi rămăseseră lui Dylan în minte. Doar unele, dar sunau extrem de ciudat. Acum, Dylan ar fi dorit să nu le fi auzit niciodată. Ştia că ele erau motivul pentru care activitatea lui cu numerele începuse să scadă în randament. Şi pentru starea de nelinişte din timpul orei libere de la nouă la zece.

Dormitorul se liniştea. Dylan îşi privi ceasul. Zece fix. La capătul celălalt al încăperii, Ralph făcea numărătoarea, trecînd de la un pat la altul. Dylan îşi luă o faţă senină, încercînd să alunge spaimele de pe ea; în ultima vreme, Ralph fusese cu ochii pe el. Mai ales în camera cazanelor.

Din fericire, pastila îşi făcea efectul.

Ralph ajunse în dreptul patului lui.

– Eşti bine? îl întrebă el.

– Excelent, îi răspunse Dylan somnoros.

Ralph trecu mai departe. Dylan îşi căută o poziţie confortabilă în pat, simţind tentaculele amorţelii răspîndindu-i-se prin creier. Ralph ştie că se întîmplă ceva cu mine, îşi spuse el. Da. Dar nu ştie de ureche.

Începea să se relaxeze. Avea chiar timp să cîntărească, în cele cîteva minute care îi rămăseseră pînă cînd întunericul avea să-l înghită, amintirile care îi tulburaseră într-o asemenea măsură existenţa.

El şi Eedo intraseră în Enterprise în acelaşi timp. Dormiseră în paturile suprapuse încă de la început, Eedo în cel de sus, Dylan jos. Uneori, în ceasul de odihnă, schimbau impresii despre lumea palpitantă, dar înfricoşătoare, în care se iniţiau amîndoi – o experienţă comună pe care o pierduseră repede, dar care o vreme îi ţinuse strîns legaţi. În decursul unei astfel de discuţii, Eedo îi povestise lui Dylan despre crucifixul devenit cercel.

Eedo i-l pomenise pentru că urechea rămasă goală îi dădea o senzaţie stranie. Cercelul părea să revină... să crească la loc în ea. Desigur, aşa ceva nu se întîmpla cu adevărat. Dar senzaţia nu voia să dispară.

Dimpotrivă, ea devenea tot mai puternică. Eedo o atribuia vreunui efect pe creierul său, asemănător membrelor-fantomă pe care le

simţeau victimele unor amputări. Încercase să o ignore.

Dar îl speria. Atît de tare, încît nu mai fusese în stare să o păstreze pentru sine. Şi îi povestise lui Dylan despre ea.

– Senzaţia se acutizează cînd stau în vecinătatea Conducătorului. Cînd e el prin preajmă, e extrem de reală. Iar dacă se uită la mine – sau, şi mai rău, dacă mi se adresează – mă doare. Pe cuvînt, Dylan. Nenorocitul de cercel e realmente în urechea mea şi mă doare.

Dylan nu-l luase în serios.

– Inventezi, îi replicase el rîzînd. Te sperii singur. Încearcă să-l uiţi.

Acum însă, Dylan nu mai reuşea să uite. Nu şi după ce descoperise exact urechea cu pricina. Urechea, în mod straniu, inexplicabil, intactă.

Un semn? Un semn pentru ce?

Sau îşi pierdea pur şi simplu minţile?

Întins în pat, Dylan îşi repeta aceste întrebări, dar fără groaza pe care i-o stîrneau cînd se afla în camera cazanelor sau în timpul liber. În creierul lui, tentaculele amorţelii se îngroşau confortabil – ocupînd tot mai mult spaţiu, unindu-se în mănunchiuri groase, prin care nimic nu mai ticăia, nimic nu mai păcănea.

Ajuns în punctul acesta, spre imensa lui uşurare, Dylan nu mai simţea mare lucru.

CAPITOLUL 6

Divizia judiciară a Departamentului de Poliție din oraș San Francisco ocupa cîteva încăperi în clădirea din centru a Tribunalului. Punctul central, un laborator spațios, conținea aparatură de ultimă oră, instrumente capabile să detecteze compoziția, gradul de integritate și istoria oricărui obiect de natură fizică. Tehnicieni cu pregătire specială lucrau în laborator în timpul zilei, umplîndu-l cu forfota lor profesională și cu o varietate de sunete *hi-tech*: murmure, zumzete și bizîituri scoase de mașinăriile curioase. Noaptea, în schimb, laboratorul era în general tăcut. Așa cum era la ora zece și douăzeci și trei de minute, cînd Frank Black, așezat la o masă din mijlocul încăperii, se surprinse din nou uitîndu-se la telefon.

Nu-şi putea lua gîndul de la soţia şi fiica sa. Nici nu voia să-şi ia gîndul de la ele. Cum era posibil ca noul sistem de siguranţă s-o fi speriat atît de tare pe Catherine? Nu era decît un bec. Auzise sau văzuse ceva despre care nu voia să-i pomenească? Ceva alarmant – dar nu destul de alarmant pentru a i-l pomeni şi soţului ei? Dar nu era felul lui Catherine. Ea şi Frank îşi ascundeau foarte puţine lucruri. Frank bănuia însă că va ezita să-i împărtăşească o experienţă datorată mai degrabă fricii decît unui eveniment real. Pe de altă parte, dacă se întîmplase cu adevărat ceva, ceva despre care el ar trebui să ştie, dar despre care Catherine nu era convinsă că fusese ceva real? Poate că tăcuse pentru că nu voia să-l sperie cu alarme false. Cînd de fapt nu fusese o alarmă falsă...

Gîndeşti în cerc, îşi spuse Frank. Se întorcea veşnic de unde plecase, fără nici un rezultat. Probabil că Jack Meredith declanşase becul. Şi oricum, Catherine îl avea pe Bennie ca să o apere, pe ea şi pe Jordan. Frank surîse ideii. Bennie, cîinele de pază fioros. Cineva bătu la uşa dinspre coridor. Peter Watts, care, aşezat la o măsuţă, examina fotografile făcute în grădina de trandafiri de la Auburn Park, se duse la uşă şi o deschise. Un bărbat între două vîrste intră împingînd un cărucior încărcat cu cutii de carton sigilate. Frank se ridică şi se apropie de el.

Watts spuse:

– Frank, el e Jim Penseyres. A început să lucreze pentru VICAP imediat după ce ai plecat tu. Nu ştiu dacă v-aţi cunoscut.

Strîngîndu-i mîna lui Penseyres, Frank zise:

– Nu. Salut.

Penseyres avea faţa rotundă şi bonomă a celui născut în Midwest, lipsită de austeritatea chipului lui Frank sau de regularitatea trăsăturilor lui Peter, cu mustaţa lui perfect tunsă. Lui Frank i se părea că semăna cu Gerald Ford în tinereţe – prezenţă solidă, dar banală. Şi totuşi, Penseyres degaja o autoritate calmă, inteligentă. Frank nu se îndoia că poseda realmente aceste calităţi, ca şi altele pe lîngă ele. Grupul Millennium îşi alegea cu mare grijă membrii.

– Ce-ai descoperit? întrebă el, cu ochii la cutiile de carton.

Penseyres spuse:

– Lucrările de excavaţie sînt incomplete, aşteptăm aprobarea Departamentului Parcurilor, dar cred că am reuşit să colectăm aproape tot ce se afla printre straturile de trandafiri.

Cu un cuţit, tăie sigiliile cutiei de deasupra. Desfăcu capacul, scoţînd la iveală o cantitate substanţială de cenuşă fină, închisă la culoare.

– Optsprezece kilograme de rămăşiţe omeneşti carbonizate, spuse Penseyres. *Grosso modo*, echivalentul a şapte persoane adulte. O datare e dificilă, dar cenuşa era stratificată, ceea ce pare să indice depozitarea succesivă.

– Şapte oameni prefăcuţi în cenuşă, comentă Watts.

– Cel puţin şapte, spuse Penseyres. Cum vă spuneam, avem o problemă cu Departamentul Parcurilor. Şi se pare că ei, la rîndul lor, au o problemă cu societatea de istorie care administrează Auburn Park. Societatea vrea o investigaţie specială. În consecinţă, s-a iscat o dispută asupra jurisdicţiei, care întîrzie colectarea a ceea ce a mai rămas la locul faptei.

– Altceva? întrebă Frank.

– Resturile sînt curate, replică Penseyres. Adică uniforme, fără fragmente mari, cu excepţia bucăţii de ureche. Ceea ce indică temperaturi extrem de ridicate.

– Mda, spuse Frank cu ochii aţintiţi asupra cenuşii.

Într-adevăr, ridicate, îşi spuse el. Mai ridicate decît atît nu se poate.

Chipul lipit de sticlă... Ochii aruncînd flăcări de groază, părul fumegînd... Chircindu-se, topindu-se... O mînă izbeşte geamul într-un ultim spasm... Chinurile morţii... Fără viaţă, mîna alunecă în jos pe geam...

Frank clipi, iar apoi expiră adînc. Penseyres şi Watts îl urmăreau cu interes. Îl întrebă pe Penseyres:

– Cam despre ce fel de temperaturi e vorba?

– Oasele se carbonizează la opt sute de grade, răspunse egal Penseyres. Dar eu aş zice o mie o sută, o mie două sute de grade.

Frank dădu din cap. Ceva nu-i dădea pace. Îşi aminti:

– Şi urechea?

Penseyres ridică din umeri.

– N-ar fi trebuit să reziste, spuse el.

– Dar a rezistat, remarcă Frank, pe jumătate pentru sine.

– Şi foarte bine a făcut, adăugă Penseyres cu un mormăit de mulţumire.

Din buzunar, extrase o sticluţă de laborator din plastic. Era plină cu o soluţie limpede, care oferea un mediu de conservare urechii semicarbonizate, acum curăţate de cenuşă.

– Nu ştiu cum de-a rămas întreagă, continuă Penseyres. Dar am făcut un mulaj şi... – se opri, cu ochii strălucind de satisfacţie, dar şi de o anume perplexitate – ... şi încă ceva. Tot un noroc.

– Ce? vru să ştie Watts.

– Ţesuturile conţineau urme de acid lisergic, spuse încet Penseyres. LSD. De asemenea, de fosgen, un gaz puţin cunoscut, care se găseşte mai ales ca produs secundar la locul unor accidente. Şi în special în instalaţiile chimice care folosesc tetraclorură de carbon.

Frank spuse:

– Lichidul utilizat de curăţătoriile chimice.

Penseyres încuviință din cap.

– Cu șapte ani în urmă, a avut loc un accident la una dintre marile curățătorii chimice. A rămas un întreg cvartal de clădiri abandonate, lîngă digul 23.

Frank se uită scurt la Watts.

– Vrei să aruncăm o privire?

Watts își privi ceasul.

– E zece și jumătate, Frank. Ce putem descoperi acum din ce n-am putea descoperi și mîine?

Frank ridică din umeri.

– Cine știe? Am o presimțire.

Își înșfăcă haina și se îndreptă spre ușă.

CAPITOLUL 7

Frank conducea, iar Watts stătea pe locul din dreapta. Cădea o ploaie deasă, alungînd lumina lunii de deasupra orașului și făcînd ca noaptea să fie groasă și umedă. Condițiile cele mai potrivite, își spuse Watts, pentru a vizita o curățătorie chimică defunctă.

Cei doi nu vorbiră prea mult în cele cincisprezece minute cît le luă drumul pînă în cartierul industrial, murdar, care se întindea în jurul digului 23. Amîndoi cîntăreau datele adunate, referitoare la minimum șapte ființe umane incinerate. Pînă acum, datele nu spuneau mare lucru. Judecate la rece, dacă nu luai în considerare imaginile pe care le evocase cenușa în mintea lui Frank, ele nu ofereau nici măcar certitudinea omuciderii sau a vreunui alt delict grav. Dar nici Frank și nici Watts nu se

îndoiau că aveau de-a face cu unul dintre cele mai dificile cazuri din cariera lor. Frank întrucît, cu ochii minții, zărise cruzimea dementă; Watts pentru că avea încredere în darul lui Frank și pentru că găsea că decorarea unui monument dedicat pompierilor cu cenușa victimelor unor asasinate era un gest de o profundă perversiune.

– Uite-o, zise Frank, arătîndu-i firma prăpădită de pe calcanul unei clădiri mari, părăginite.

– Curățătoria Chimică Acme, citi Watts de pe firmă. Mătăsuri foșnitoare și costume bine călcate.

– A fost odată ca niciodată, murmură Frank.

Întoarse într-o alee care ducea pînă într-o curte mare, prost pavată, departe de stradă. Depozite dărăpănate, garduri de sîrmă, docuri de încărcare și clădirea curățătoriei încadrau curtea. Singura lumină era aceea a becurilor de siguranță, amplasate pieziș pe unul dintre depozite. Celelalte clădiri, aproape tot atît de negre ca noaptea însăși, păreau de mult abandonate.

Frank parcă în mijlocul curții și stinse farurile. Întunericul se adînci; ploaia bătea darabana pe capota mașinii, pe pavaj, pe clădirile fără viață.

Coborîră amîndoi din mașină, cu lanternele aprinse. Cele două raze se încrucișară ca niște săbii, cercetînd fațada din care căzuseră bucăți întregi. Frank și Watts se îndreptară spre ea, aduși de umeri, încercînd să se ferească de ploaie.

Nu aveau nevoie de uşă ca să intre; o porţiune a peretelui frontal era căzută. Frank se opri imediat înăuntrul clădirii, se întoarse şi, cu ajutorul lanternei, cercetă bucata de pavaj pe care tocmai o străbătuseră. Raza se opri o clipă asupra unei sticle de bere, aşezată pe o pagină de ziar murată, iar apoi îşi continuă drumul mai departe. Raza lui Watts scrută podeaua. Aici avusese loc un accident, asta se vedea limpede. Locul arăta ca după război. La şapte ani de cînd clădirea fusese distrusă de incendiu, mirosul de metal şi lemn ars încă plutea în aer.

Frank intră cu mişcări încete, ocolind băltoacele, petele de ulei înnegrit, bucăţile de mortar şi maşinile. Watts îl urmă. Razele lanternelor îi precedau, descoperind prea puţine semne ale unei activităţi umane recente. Cîteva mucuri vechi de ţigară, un pulover murdar, agăţat surprinzător de clanţa unei uşi care nu ducea nicăieri, şi un miros slab de urină. Foarte slab. Dacă vagabonzii îşi aveau sălaşul aici, atunci nici unul nu mai trecuse pe-aici de curînd. Pereţii prăbuşiţi dăduseră naştere unor rampe de moloz. Grămezi de conducte ruginite şi ţevi de plastic indicau o încercare de a mai recupera cîte ceva, dar fără prea mare tragere de inimă. Ploaia intra prin lucarnele înalte, sparte.

– N-a mai rămas mare lucru, comentă Watts.

Din tonul lui reieşea că nu credea că aveau să descopere ceva aici.

– Nu, recunoscu Frank.

Dar își înălță capul, ca și cum ar fi simțit ceva. Proiectă lumina lanternei înainte, mai adînc, și își continuă drumul.

Watts ezită, iar apoi îl urmă.

Frank spuse:

– Peter, știm cui aparțin clădirile astea?

– Primăriei, replică Watts. Sînt de vînzare de ani de zile. Dar nu s-au găsit cumpărători.

Trecură pe lîngă un grup de transformatoare electrice carbonizate; sticla le scîrțîia sub tălpi. Un animal mic o tuli la apropierea lor – un șobolan, sau un șoarece.

– Văd lumină, anunță Frank. După colț, drept înainte.

Watts alunecă pe ceva, înjurînd.

– Ai pățit ceva? îl întrebă Frank.

– Îmi lustruiesc pantofii, răspunse Watts. Pe un animal mort. Cred că-i o pisică.

Privi în direcția indicată de Frank. O lumină nu prea puternică se scurgea pe sub un paravan despărțitor, înalt pînă în tavan.

– De unde dracu' are energie să ardă? murmură Watts. Să nu-mi spui că epava asta mai are surse electrice.

– S-ar putea ca lumina să vină de la o fereastră, zise Frank, apropiindu-se de paravan.

Dincolo de el se întindea un spațiu mare, deschis. La paisprezece-cincisprezece metri deasupra solului ardea un bec gol. Alături, un șuvoi

de apă se scurgea de undeva, de sus, dintr-o țeavă spartă sau o crăpătură în tavan; cădea pleoscăind în atmosfera tot mai întunecată pe măsură ce te apropiai de podea, formînd băltoace în care străluceau cioburi de sticlă. Băltoace ruginii, constată Frank. Cu o evidentă tentă roșiatică. Cioburi sclipitoare, împrăștiate în jur.

Cercetă tavanul cu lanterna, încercînd să depisteze sursa de apă. Picăturile fine din aer făceau ca lumina becului să fie difuză, creînd un halo pîclos care se opunea razei lanternei lui Frank. Dincolo de bec nu se vedea mare lucru. Podiști cu o pînză de păianjen sus, aproape de tavan. Grinzi, traverse, eșafodaje pentru mașini...

Podișca din colțul întunecat... o prezență acolo, sus? Cineva sau ceva care privea de acolo?

– Nu știu, Frank, spuse Watts. Ce crezi că au făcut aici?

Frank privi în jos la apa ce cădea în băltoacele roșietice. Stropii mai mici picurau; cei mari pleoscăiau. Un ciob de sticlă pe jumătate acoperit de apă îi atrase atenția. Ca o oglindă, reflecta lumina încețoșată de deasupra capetelor lor, penumbra neclară de dincolo de ea. Frank spuse încet:

– Poate aici...

Se opri. Simțea că se întîmpla ceva. *Vedea* întîmplîndu-se ceva, în ciobul de sticlă reflectorizantă.

Se arunca în jos purtat de aripi, cu un chip neomenesc... Cu fălcile căscate... Sfîşia din tînărul îngrozit... Mutilînd faţa băiatului... Sfîrtecîndu-i buzele, gura...

Frank realiză un lucru. Mai văzuse chipul acela. Arzînd în spatele sticlei groase.

– Aici ce au făcut? întrebă Watts.

Frank zise:

– Poate că aici au fost supuse victimele.

Privi la apa care cădea, la podişca întunecată de dincolo de ea. Ascultă stropii căzînd, burniţa roşiatică picurînd, pleoscăind. Ploaie însîngerată, îşi spuse el. Gîndul îl izbi.

Omul îngrozit de pe podea... Zvîrcolindu-se în băltoaca roşie, acelaşi tînăr care ardea în spatele unui geam... Încerca să se apere de fiară... Care îi sfîşia faţa, gura... Colţi nepămînteni într-un bot nepămîntean, ca de cîine... Ploaia roşie cade asupra băiatului, a fiarei, a bălţilor... Un potop al iadului...

Frank îşi plimbă raza lanternei pe podea. Făcu cîţiva paşi, simţind o altă prezenţă. În stînga, zări o picătură de alb. Un obiect mic şi alb. Mai multe obiecte mici şi albe, răspîndite în apa nu prea adîncă.

– Peter, spuse el, îndreptîndu-se spre baltă.

Se apleacă să privească mai de aproape. Watts i se alătură.

Ceea ce priveau erau cinci dinţi omeneşti.

– Proaspăt smulşi, aş zice, reflectă Watts, indicînd un fragment subţire de ţesut care plutea la suprafaţa apei. În ultimele cîteva zile.

Frank dădu din cap, mohorît.

– Eficientă metodă de a supune o victimă, continuă Watts.

Un strop greu îi căzu cu un pleoscăit pe creştetul gol al capului. Se şterse cu mîna şi rămase cu privirile aţintite la umezeala roşcată de pe degete.

– Fir-ar să fie, şopti el. Sînge diluat?

– Rugină, zise Frank. Dar culoarea ei evocă sîngele.

Arătă cu un gest burniţa care plutea în jurul lor şi adăugă, pe un ton mai aspru:

– Victima a avut de suferit o perioadă îndelungată. Aşa a vrut ucigaşul, aşa şi-a dus la îndeplinire planurile. Arderea n-a fost decît punctul culminant.

Watts scoase din buzunarul hainei o pensetă cu care culese dinţii şi îi puse într-o pungă de plastic. Apoi zise:

– O ploaie roşie pe locul unui incendiu catastrofal. Al cui ritual poate fi ăsta?

Frank se gîndi la aripile de liliac. La imaginea botului puternic, la colţii ucigaşi, supranaturali.

– Habar n-am, răspunse el. E un ritual cum n-am mai văzut pînă acum, Peter. Ceva neomenesc.

– Un psihopat?

– Nu. Asta nu e inumanitatea unui om nebun. E ceva dincolo de uman. Ceva care nu e uman.

Watts se ridică icnind, semn că terminase cu adunatul dinţilor.

– Cei din SFPD or să fie extaziaţi, declară el.

Frank nu comentă. Asculta picurăturile şi pleoscăiturile sîngelui care cădea.

– Mai stai? îl întrebă Watts.

– Nu. Vreau să ies de-aici.

CAPITOLUL 8

La cinci fix, soneriile începură să sune violent în dormitorul de la Enterprise. Ca o alarmă automată, la fel de sigur ca venirea zorilor, sunetul se pornea brusc în fiecare zi, aducînd zeci de tineri din starea de somn la cea de trezie în mai puţin de şase secunde în medie. Nici ziua de astăzi nu era altfel; picioarele goale lipăiau la unison pe podele. Nu era altfel, cu o singură excepţie. Patrulînd printre paturi, Ralph o observă numaidecît.

Cine ştie cum, soneria nu pătrunsese şi în creierul lui Dylan. Ralph îl scutură de umăr.

– Haide! spuse el tare, atrăgînd priviri uimite de la cei din jur.

Pantalonii traşi se opriră la jumătatea drumului; nasturii cămăşilor rămaseră doar pe jumătate încheiaţi.

– Dylan! urlă Ralph.

Murmurele începură să se întindă pe culoarul dintre paturi, pe culoarele învecinate, în timp ce tot mai mulţi dintre ei înţelegeau că se întîmpla ceva neobişnuit.

Ralph arse o palmă chipului lipsit de reacţie. Ochii lui Dylan se deschiseră brusc. Spuse limpede, fără ezitare:

– Doare.

– Doare?! se răsti Ralph.

Dylan dădu viguros din cap.

– Scoală-te, îi ordonă Ralph. Imediat!

Dylan se ridică în şezut, apoi în picioare.

– Îmi pare rău, murmură el, bîjbîind după pantaloni. Am... am impresia că am visat.

– Toată lumea se uită, îl repezi Ralph. Se uită la tine.

– Mda. Îmi pare rău.

– Ce crezi că-i în capul lor, Dylan?

– Nu ştiu. Nu ştiu.

– În capul lor e că ai dat-o-n bară, asta-i. Asta nu-i un vis. Pricepi? Nu-i vis.

– Sigur, Ralph, am priceput. Nu-i deloc un vis.

Chipul lui Ralph se apropie şi mai tare. Îl întrebă pe un ton scăzut:

– Ce-i cu tine?

– Nimic, murmură Dylan. N-am nimic. Zău, nimic.

Dar ceva avea. Dispreţul din ochii lui Ralph i-o spunea. Ca şi frica acră din propriul stomac. Fir-ar a dracului de treabă, îşi spuse. Nici în somn nu mai era în siguranţă. Într-adevăr, visase – cu o intensitate care îl împiedicase să audă soneria. Îl împiedicase să audă orice, ca şi cum s-ar fi aflat într-o încăpere izolată fonic.

La ora opt şi unsprezece minute, Frank şedea într-un local unde se servea micul dejun, sorbind dintr-o cafea şi citind ziarul *Chronicle*. Descoperirea din grădina de trandafiri era pe prima pagină:

RĂMĂŞIŢE UMANE
CARBONIZATE GĂSITE ÎN PARC
PROBELE UNUI ASASINAT ÎN MASĂ?
COMITETUL CERE INVESTIGAREA
CU PRIORITATE

Articolul nu menţiona Grupul Millennium. Asta nu era surprinzător. Grupul făcea mari eforturi să limiteze publicitatea în jurul activităţii sale. La fel şi celelalte organisme împreună cu care lucra Grupul; în general, poliţia nu avea nimic împotrivă să îşi asume laudele pentru rezolvarea cazurilor complicate, mai ales atunci cînd rolul principal îl juca un om cu talentul lui

Frank. Procedurile de manual dădeau o aparență de profesionalism mai mare decît detecția paranormală, hotărît lucru.

Ceea ce lui Frank îi convenea de minune. Cu cît opinia publică știa mai puțin despre ceea ce făcea el, cu atît mai puține necazuri va avea familia lui. Și el, și Catherine avuseseră deja parte de o atenție nedorită. Și chiar de mai mult decît atît. Frank se surprinse cu gîndul la urmăritor. La fotografiile polaroid. La coșmarul care îi pusese capăt carierei la FBI. Și care aproape că pusese capăt și căsniciei care era centrul existenței lui.

Se ridică, se îndreptă către telefonul public și sună acasă. Îi răspunse Jordan.

– Alo? zise ea, cu un glas limpede de dimineață.

Frank surîse. Îngroșîndu-și vocea, spuse:

– Aici e detectivul Dulău, de la Grădina Zoologică din Seattle. Tocmai ni s-a semnalat că o tînără domnișoară își dresează cîinele...

– Tati, tati, tati! țipă Jordan.

– Ce mai faci, iubito? o întrebă el cu căldură.

– Excelent, îi răspunse Jordan. Unde ești?

– La San Francisco, draga mea. Nu prea departe.

– Tocmai acolo e? vru să știe Jordan.

– Cine? întrebă Frank. Despre cine e vorba, Jordan?

– Despre omul rău.

Frank se crispă. Nu se aşteptase la o astfel de întrebare.

– De fapt, îi spuse el fetiţei, acum caut un om bun. Unul care să mă ajute.

– Ca să ce? întrebă Jordan cu interes.

– Ca să găsesc un cadou pentru o fetiţă care locuieşte la Seattle.

– Ah! exclamă ea, continuînd mustrător: Şi nu eşti în stare să-l găseşti singur?

Frank rîse.

– Ba presupun că sînt. Pot să vorbesc cu mami?

– Da, spuse Jordan. Tati... cînd vii acasă?

– Sper că mîine. Pa, iubito.

Pe fir se auzi vocea lui Catherine:

– Mîine, presupun?

– Mda, zise Frank. Probabil că mîine. Totul e-n regulă?

– Sigur, spuse Catherine calmă. Sperietura de aseară... nu eram obişnuită cu lumina, asta-i tot. Frank, îmi pare rău pentru ştii tu ce.

– Întrebarea lui Jordan despre...

– Îhî.

Frank zise:

– Te anunţ oficial, draga mea, că sînt în căutarea unui om bun. Dacă iese ceva.

– Aţi avansat ceva, Frank?

– Ceva. Merge. Nu atît de repede cum aş fi vrut, dar facem progrese.

– Foarte bine, spuse Catherine veselă, atît pentru urechile lui Jordan, Frank era convins, cît şi pentru ale lui. Ei, trebuie să ne terminăm micul dejun şi să ne vedem de treburi. Mulţumesc că ai sunat, Frank. Te iubesc.

– Şi eu! chirăi Jordan în fundal.

– Şi eu vă iubesc pe amîndouă.

Închise şi se întoarse în separeul său. La ziar, la articolul despre parc, la cana de cafea acum lîncedă.

La ora nouă fix, intră pe uşa laboratorului de expertize legale. Aici îl găsi pe Peter Watts privind prin obiectivul unui aparat de mărit voluminos, cu beculeţe aprinse.

– Frank, spuse Watts în chip de salut.

– 'Neaţa, zise Frank. Ce-ai găsit, Peter?

Cu un gest, Watts îl invită să privească la microscop. Frank se uită prin obiectivul luminat. Acesta era focalizat asupra unui dinte cu coroană, puţin decolorat.

Watts zise:

– Molarul şaisprezece are o coroană făcută mai recent decît restul.

Cu un bisturiu stomatologic, îi arătă coroana. Frank studie dintele şi întrebă:

– Vreo indicaţie asupra modului în care a fost scos?

– După zgîrieturile lăsate pe smalţ, probabil cu un instrument primitiv de metal, îi răspunse Watts.

Frank dădu din cap, încruntat.

– Unul dintre canini are o plombă care e o adevărată operă de artă, continuă Watts. Restul plombelor sînt dintr-un amalgam de calitate inferioară, ceea ce reprezintă un indicator important.

Watts se apropie de o masă cu tăblia de sticlă luminată, pe care erau întinse cîteva radiografii alb-negru mărite.

– Au fost făcute în altă parte, spuse Frank, apropiindu-se de masă.

Watts aprobă din cap.

– Două extracţii de nerv sînt făcute printr-un procedeu denumit N2. Se vede din radiografii că sînt altfel.

Frank privi miezul cenuşiu al dinţilor din imagini. Se vedeau, într-adevăr, diferenţe minuscule de textură.

Watts zise:

– Genul ăsta de plombe le vezi în ţările din estul Europei şi în Rusia. Cred că starea generală proastă a dinţilor trimite la a doua variantă.

– Cine se ocupă de verificarea lor în arhive?

– Penseyres, replică Watts. În colaborare cu poliţia.

Uşa laboratorului se deschise şi Penseyres intră spunînd:

– Am o surpriză pentru voi.

Frank şi Watts îl cunoşteau pe cel care intrase pe uşă în urma lui Penseyres. Numele lui era Mike Atkins. Era ceva mai în vîrstă decît ceilalţi, cu o coamă de păr alb şi relativ mic de statură, dar

cu o prezenţă nu mai puţin impunătoare. Atmosfera antiseptică a laboratorului se îmbogăţi cu un curent nou, în timp ce Atkins cîntărea încăperea şi pe ocupanţii ei. Frank şi Watts se apropiară de el cu zîmbete de întîmpinare.

– Ia te uită cine-a coborît de pe munte, zise Watts, strîngîndu-i mîna lui Atkins. Ce cauţi aici, Mike?

Atkins spuse poznaş:

– Am prins acelaşi peşte trei zile la rînd. Mare, cafeniu. Două kile jumate, dacă nu trei. M-am gîndit că şi el şi eu merităm o zi de pauză.

Colegii din Grupul Millennium izbucniră în rîs. Îi întinse mîna lui Frank şi i-o strînse cu putere.

– Salut, Mike, spuse Frank din inimă.

– Mă bucur să te văd, îi replică Atkins. Îţi mulţumesc că ai venit aşa din scurt.

– E un caz dat naibii, remarcă Frank.

El şi Atkins se priviră drept în ochi.

– Mda, îi răspunse Atkins.

O scurtă tăcere se aşternu peste laborator.

Penseyres îşi drese glasul şi zise:

– Avem nevoie de un indiciu de la dinţii ăştia.

– Frank, spuse Atkins, ai o secundă?

– Sigur.

Cei doi părăsiră încăperea.

CAPITOLUL 9

Frank Black şi Mike Atkins ieşiră fără grabă din clădirea tribunalului şi porniră pe jos, ocolind un grup de copii gălăgioşi, ieşiţi de la şcoală. Nici unul dintre ei nu simţea nevoia să deschidă imediat conversaţia. Frank ştia ce era în capul lui Atkins. Dar nu cunoştea detaliile, pe care le aştepta cu un amestec de interes şi teamă.

Atkins se opri lîngă o arteziană umbrită. Din buzunar scoase un plic. Timp de o clipă, rămase cu ochii la maşinile care treceau pe lîngă el. Apoi privi drept în ochii lui Frank şi spuse:

– N-am spus nimănui despre ele, aşa cum m-ai rugat. Dar vreau să ştii că m-au întors pe dos cînd am deschis pachetul şi le-am văzut. Îmi închipui ce trebuie să fi simţit tu.

– Aşa e, spuse Frank alb.

Luă plicul de la Atkins, îl deschise și scoase dinăuntru cîteva fotografii polaroid. Se uită la ele pe rînd, rapid: toate le înfățișau pe Catherine și pe Jordan. În parcarea unui magazin alimentar, încărcînd în mașină pungi mari cu cumpărături. În fața grădiniței lui Jordan, cînd Catherine o lăsa și o lua de la grădiniță. Intrînd în casa galbenă.

– Îți mulțumesc că ai avut încredere în mine, spuse Atkins.

Aproape imperceptibil, Frank oftă.

– Tu ești motivul pentru care am putut să mă mai întorc la meserie, Mike. Pentru care fac acum parte din Grup.

Atkins dădu din cap, urmărind fiecare nuanță de pe chipul expresiv al lui Frank. Îl întrebă:

– Catherine știe de fotografiile astea noi?

Frank clătină din cap.

– Nu-mi place să-i ascund lucruri...

Se opri, neștiind cum să continue. Apoi zise:

– Abia ne-am mai liniștit.

– Ai făcut bine că nu i-ai spus, zise Atkins.

– Asta e părerea ta despre amenințări?

Cu o autoritate calmă, Atkins continuă:

– Riscul ca fotograful să se transforme în urmăritor nu e mare. Au trecut trei ani de cînd a trimis primul set și de atunci se ține la distanță. Nu se vrea descoperit.

– Chiar dacă ne-a urmat pînă la Seattle, sublinie Frank.

– Aş fi ceva mai liniştit dacă aş putea crede că ţinta e cu adevărat Catherine, sau chiar Jordan, spuse Atkins.

– Cum adică? întrebă Frank surprins.

– Ţie îţi trimite fotografiile, Frank. Numele tău e pe ele.

Frank rămase cu ochii la Atkins, cu sprîncenele încruntate.

– Care e obiectivul unui act de terorism? întrebă Atkins pe un ton de prelegere teoretică.

– Teroarea, spuse Frank.

– Asta-i tot ce doreşte în clipa asta.

– Şi îi reuşeşte, declară Frank. Ai mai obţinut şi altceva, Mike?

Atkins clătină din cap.

– Filmul a fost cumpărat în statul Washington. În afară de asta, a fost foarte atent să nu lase nici o urmă identificabilă pe film sau pe pachet.

Umerii lui Frank se aplecară imperceptibil. Observînd, Atkins îi susţinu privirea. Frank rosti pe un ton nesigur:

– Şi ai venit tocmai pînă aici numai ca să-mi alungi spaimele, Mike?

Fără să îi ascundă nimic, Atkins spuse scurt:

– Ar fi cel mai uşor lucru din lume să pleci acum acasă, la familia ta, Frank. Dar avem nevoie de tine în cazul ăsta. Avem nevoie de capacităţile tale. Cazul ăsta îmi dă presimţiri sumbre.

Atkins îşi săltă bărbia şi adăugă:

– Şi văd că şi ţie.

Ochii lui Frank sclipiră scurt.

– Cred că nu seamănă cu nici un caz pe care l-am văzut vreodată.

Atkins își lăsă capul pe-o parte.

– Iar asta, spuse el apăsat, e părerea mea despre amenințări.

Frank privi o fetiță care își astîmpăra cu poftă setea la fîntîna arteziană. Și înțelese un lucru. Mike venise într-adevăr pînă la San Francisco pentru a-l liniști, bineînțeles. Și pentru asta îi era recunoscător. Dar nu era singurul motiv pentru prezența lui aici. Venise cu misiunea de a proteja resursele Grupului Millennium. Și anume pe Frank Black. Atkins se temea să nu-l piardă. Să nu-l piardă în fața stării de paralizie emoțională și aproape de nebunie pe care i-o indusese prima experiență cu fotografiile polaroid, care aproape că îl terminase pentru totdeauna. Fetița continua să bea apă cu înghițituri mari, cu o simplitate care îl ajuta pe Frank să înțeleagă de ce nu-și putea permite să se întoarcă la neputința, la apatia încercată cu trei ani înainte. O lume întreagă avea nevoie de protecție – un mod de viață aflat în primejdie, care reducea microcosmosul familiei sale, al tragediei sale, la dimensiuni minuscule.

Atkins venise pînă aici ca să-i amintească de toate acestea. Din acest motiv, Frank îi era de două ori mai îndatorat.

– Îți mulțumesc, Mike, spuse el.

Atkins ridică din umeri. Spuse:

– Povesteşte-mi ce-ai descoperit, Frank. Penseyres mi-a prezentat detaliile aşa cum le vede el. Dar eu vreau perspectiva ta.

Frank inspiră adînc. Şi îi descrise lui Atkins cea mai mare parte a lucrurilor pe care le văzuse pînă atunci.

Frank luă prînzul împreună cu Watts, într-un restaurant thailandez, nu departe de tribunal. Lăsaseră vorbă poliţiei unde se găseau, în caz că apărea ceva interesant. Între timp, Jim Penseyres colabora cu contactele poliţiei din San Francisco în comunitatea de expatriaţi ruşi. Cît despre Mike Atkins, acesta refuzase invitaţia de a mînca împreună cu Frank şi cu Watts, invocînd afaceri ale Grupului Millennium independente de cazul din Auburn Park.

La supa acră şi fierbinte de crevete, Watts întrebă:

– Ai idee la ce lucrează Mike?

– Nu mi-a spus. Şi nici nu l-am întrebat.

Timp de un minut, îşi mîncară supa în linişte.

Apoi Watts spuse:

– Frank, ce-ai zice să cerem poliţiei să supravegheze Curăţătoria Acme? Să vedem dacă nu-l prindem pe dentist în acţiune?

– Aş zice că ar fi o idee bună, spuse Frank, dacă împrejurările ar fi ceva mai normale. Dar nu

sînt. Am sentimentul că dentistul nostru e un tip viclean. Că îi va detecta pe pîndari şi se va ţine deoparte.

Frank îşi termină supa şi atacă ultima crevetă rămasă.

– Dar ai dreptate. S-ar putea să se folosească din nou de curăţătorie. Ar trebui să ţinem minte asta.

– Ai vreo idee? îl întrebă Watts.

Frank clătină din cap.

– Încă nu. Avem extrem de puţine indicii, Peter. Tare ne trebuie un amănunt revelator.

Watts îl zări pe Penseyres intrînd în restaurant şi îndreptîndu-se direct spre ei. Spuse:

– Poate că ăsta e.

Penseyres nu se aşeză. Şi nici nu spuse nimic. În schimb, aruncă pe masă un document de identitate învelit în folie.

Frank îl luă să-l privească. Un carnet de elev la Colegiul de stat Petaluma, cu fotografia color a unui tînăr cu o expresie uşor bosumflată. Frank se încruntă, adîncind ridurile care îi străbăteau obrajii.

– El e, spuse apoi. Victima incinerată.

În şoaptă, Penseyres exclamă mulţumit:

– Perfect!

– Eedo Bolow, rosti Frank, citind numele tipărit şi adăugînd pentru Watts: Sună a nume rusesc, Peter. Cred că se potriveşte.

Watts lăsă lingura de supă jos.

– Mai ai şi altele? îl întrebă el pe Penseyres.

Acesta clătină din cap. Watts îi făcu semn chelnerului. Prînzul se încheiase.

CAPITOLUL 10

Maşina închiriată îşi făcea loc în zigzag prin traficul din miezul zilei. Watts era la volan. Frank şedea pe locul din dreapta, studiind conţinutul unui dosar – formulare ale poliţiei şi declaraţii scrise de mînă, documente diverse. Penseyres ocupa bancheta din spate. De acolo, spuse:

– Fişa stomatologică corespunde unui raport care reclama o persoană dispărută acum şase luni. Completat de părinţii puştiului.

– Mama şi tatăl sînt cetăţeni naturalizaţi, remarcă Frank, studiind dosarul. Au venit aici din Cecenia în 1990, cînd fiul avea cincisprezece ani. Puştiul are un cazier frumuşel. Intrare prin efracţie, agresiuni minore, posesie de droguri. Adresa părinţilor e Liberty Avenue, 13235.

Watts spuse cinic:

– Daţi-mi libertatea, sau daţi-mi moartea.

Frank se răsuci către Penseyres şi îl întrebă:

– Părinţii au fost anunţaţi?

Penseyres dădu din cap.

– Poliţia e chiar acum acolo.

Unsprezece minute mai tîrziu, pe Liberty Avenue, Watts trăgea la bordură, în spatele a două maşini de poliţie, vopsite în alb cu negru. Într-o curticică se ridica o casă modestă, în stil Craftsman. Uşa principală era deschisă. Un poliţist în uniformă aştepta afară. Alţi doi erau în holul de la intrare.

Frank, Watts şi Penseyres se apropiară de ofiţerul de afară, cu care schimbară saluturi. Penseyres avea ceva de discutat cu el. Frank şi Watts pătrunseră în casă.

Cei doi ofiţeri îi îndreptară către sufragerie. Aici găsiră un bărbat masiv, în jur de cincizeci de ani, aşezat la masă. Era îmbrăcat simplu, dar îngrijit. Pe chipul lui lat se citeau durerea, deruta şi o profundă suspiciune.

– Domnul Bolow? spuse Frank.

– Da, răspunse bărbatul cu un accent pronunţat.

– Sînt Frank Black. Iar acesta este Peter Watts.

Domnul Bolow dădu din cap fără entuziasm.

Frank spuse politicos:

– Ne pare extrem de rău pentru fiul dumneavoastră.

Domnul Bolow nu se clinti. Watts zise:

– Încercăm să aflăm cum de i s-a întîmplat aşa ceva.

Bolow rosti cu o tristeţe neîncrezătoare:

– Timp de şase luni n-aţi fost în stare să-l găsiţi pe Eedo şi acum vreţi să vă ajut?

– Noi nu sîntem poliţia, domnule Bolow, preciză Frank pe un ton blînd şi în acelaşi timp grav, un ton care rareori dădea greş. Avem motive să credem că fiul dumneavoastră ar putea fi una dintr-un şir de victime.

Bolow oftă exploziv, ca şi cum şi-ar fi înghiţit un blestem. Sau lacrimile.

– N-a vrut să ne asculte, spuse el cu o mînie îndurerată. Eedo îşi avea ideile lui. Toţi prietenii aia ai lui i le-au băgat în cap.

Watts întrebă:

– Ce prieteni, domnule Bolow?

– Áia care conduc maşinile alea nemţeşti, replică Bolow pe un ton în care i se citea dezgustul. Nici nu mai vorbea despre altceva decît despre maşini. Şi pe urmă, într-o zi, a venit şi el acasă cu una.

– Ştiţi cumva unde lucra? întrebă Frank.

– Ne-a spus că nu ne poate dezvălui, se răsti Bolow. Zicea că o să fie bogat.

Omul îl fixă pe Frank cu o privire amară, neconsolată.

– De-aia am venit în America.

Dregîndu-şi glasul, Watts întrebă:

– Aţi primit veşti de la el în ultima vreme?

Timp de o clipă, Bolow rămase privind în gol. Parcă în silă, spuse:

– Acum şase luni ne-a trimis o scrisoare. O scrisoare oribilă. Atunci am chemat poliţia.

Se ridică sprijinindu-se de braţele scaunului, cu degetele albite.

– Nevastă-mea, continuă el, aruncînd o privire neliniştită spre hol, nevastă-mea a vrut s-o ardă, atît de ruşine i-a fost de ea.

Bolow porni cu paşi nesiguri pe hol. În spatele uşii, în afara razei vizuale a lui Frank, stătea cineva. Soţia, desigur. Bolow schimbă cîteva vorbe şoptite cu ea. Un chip speriat se iţi în prag, privindu-i pe Frank şi pe Watts cu o curiozitate neîncrezătoare, amestecată cu disperare. Apoi doamna Bolow îi întinse soţului ei un obiect.

Bolow se întoarse greoi la Frank şi la Watts, ţinînd în mînă un plic. Din el scoase o scrisoare de o pagină, pe care i-o întinse lui Frank.

– E în ruseşte, spuse el. Dacă vreţi să v-o traduc...

– Nu vrem să vă supunem unui asemenea efort acum, îi răspunse Frank. Dar vă mulţumesc că ne permiteţi să o citim.

– Domnule Bolow, adăugă Watts, ne-ar fi de mare ajutor dacă am putea să aruncăm o privire şi asupra plicului.

Bolow clipi, aparent nedumerit. Îi dădu plicul lui Watts.

– Vă mulţumesc, spuse Watts.

– Vă mulţumim foarte mult, adăugă Frank. Vă rog să-i transmiteţi condoleanţele noastre şi soţiei.

O oră mai tîrziu, într-o sală de şedinţe întunecată din vecinătatea laboratorului de expertiză legală al poliţiei, Peter Watts aprinse un retroproiector. Scrisoarea lui Eedo Bolow, scrisă în ruseşte de o mînă nesigură, apăru proiectată pe un ecran montat în perete. Watts se apropie de imagine, consultîndu-şi notiţele din carnet. Apoi se întoarse pentru a li se adresa lui Frank şi lui Mike Atkins. Aceştia ocupau două scaune aşezate cu faţa la ecran, în aşteptare.

– Scrisoarea se adresează mamei, explică Watts. O dezmoşteneşte, retezînd orice legătură care i-ar putea împiedica ascensiunea către niveluri mai înalte.

Watts se întrerupse, accentuînd ceea ce avea să urmeze.

– Scrie că drepturile dobîndite prin naştere şi toate posesiunile sale lumeşti de pînă acum au fost arse ca un sacrificiu adus noii sale credinţe.

Atkins comentă scurt:

– Îndoctrinare de cult.

Watts dădu din cap.

– E aici o referire, continuă el, la fidelitate şi datorie. Şi la flăcările Gheenei, care îl vor arde dacă se va dezonora pe el sau pe noii lui fraţi.

Frank se foi în scaun.

– Gheena? întrebă el.

– Termenul în ebraică pentru „iad“, preciză Atkins.

Watts continuă:

– Scrie că l-a văzut pe Cel Atotputernic în ploaia roşie şi că nu se teme de nimic, în afară de mînia şi de răzbunarea lui.

Frank se gîndi la şuvoiul din Curăţătoria Chimică Acme. Apa picurînd în băltoace roşietice...

Botul înfometat, colţii care sfîrtecau chipul însîngerat al lui Eedo Bolow...

– Se apropie sfîrşitul, traduse mai departe Watts. Numerele au fost greşit calculate. Zice că cincisprezece ori douăzeci şi patru fac trei sute şaizeci şi cinci. Ajustabil cu...

– Două sute optzeci şi şase virgulă unu, îl întrerupse Atkins.

Frank şi Watts îl măsurară surprinşi. Bărbatul cu părul alb inspiră adînc, iar apoi expiră lent. Spuse pe un ton de dispreţ calm.

– În marea piramidă de la Gizeh s-a comis o eroare deliberată. O anomalie arhitecturală, pe care unii profeţi o citează ca pe o eroare în calcularea anului nostru calendaristic real, spuse Atkins, zîmbind strîmb. Sînt oameni care cred că asta situează Apocalipsa în anul 1998.

Din uşă, Penseyres interveni:

– Aveţi grijă cum vă planificaţi investiţiile.

Watts reveni la traducere.

– Scrie că cei slabi şi indolenţi vor pieri. Că el e acum cu noua lui familie şi că trebuie să se lepede de părinţi, aşa cum se leapădă de credinţa în orice altceva decît în puterea curajului.

Watts stinse retroproiectorul. În semiîntunericul care se lăsase brusc, rosti hotărît:

– Iar puterea curajului stă în inimile celor credincioşi.

– Şi, adăugă Frank, în cenuşa morţilor.

Penseyres apăsă pe întrerupătorul din perete. Încăperea se lumină.

– Cineva a pătruns adînc în mintea puştiului ăstuia, declară Watts.

Atkins îşi schimbă poziţia scaunului, pentru a-l vedea mai bine pe Frank.

– Nu sînt sigur că tot ceea ce scrie izvorăşte dintr-o credinţă adevărată, comentă el.

Frank spuse:

– Părerea mea e că scrie de frică.

– Poate că a fost silit să scrie scrisoarea, îşi dădu Watts cu părerea.

Atkins clătină din cap.

– Prea multe verbe intranzitive.

– Şi imaginile, murmură Frank. Foarte sugestive. Foarte personale.

Atkins spuse, încruntîndu-se îngîndurat:

– Utilizarea cuvîntului Gheena e ciudată. E un cuvînt arhaic, care se găseşte doar în cîteva traduceri ale Vechiului Testament.

Se uită la Frank. Şi adăugă:

– Cineva foarte puternic a pus stăpînire pe puştiul ăsta. De asta sînt sigur.

– Sau *ceva*, spuse Frank, cu pleoapele lăsate.

Ceilalţi schimbară priviri întrebătoare.

– Vrei să fii mai explicit? îi propuse Watts.

Frank spuse evaziv:

– Avem de-a face cu un cult. Psihologie de grup, manipulare, îndoctrinare. Oameni vulnerabili, separaţi de familii, de mediul lor, de trecut. Nu o persoană a pus gheara pe Eedo Bolow, ci o organizaţie.

– Orice cult are un conducător suprem, spuse Penseyres, arătînd către scrisoarea lui Eedo Bolow. Un Jim Jones, un David Koresh. Puştiul face o referire la Cel Atotputernic.

– În ploaia roşie, adăugă Watts. Nu-ţi sună cunoscut, Frank?

Frank dădu din cap. Ba da, îi suna foarte cunoscut. Adresîndu-i o privire scurtă lui Mike Atkins, spuse:

– Nu pot să fac nici un fel de speculaţie despre conducător. Dar nu m-ar mira dacă acest cult ar cere o oarecare uniformitate în ţinuta membrilor lui: părul tuns scurt, de exemplu. Şi cred că trebuie să fim pregătiţi pentru posibilitatea ca organizaţia să aibă la dispoziţie resurse considerabile.

– Unde baţi? întrebă Watts.

Frank clătină din cap. Nu dorea să mai adauge nimic la ceea ce spusese deja.

CAPITOLUL 11

Dylan abia dacă auzea ce se vorbea la cursurile de după-amiază. La prînz îl auzise pe Ralph spunîndu-i lui Lars că intenţiona să iasă în oraş în seara aceea. Pentru Dylan, asta nu putea însemna decît unul din două lucruri. Ralph voia într-adevăr să meargă undeva, să se mai relaxeze. Sau cineva fusese programat pentru lichidare.

Adică pentru o întîlnire incandescentă cu Atotputernicul. În curăţătoria abandonată de pe chei.

Dylan bănuia că asta trebuia să fie. Simplele seri în oraş erau evenimente rare, atent coordonate. Iar Ralph şi Lars fuseseră la bowling doar cu cîteva seri înainte. În aceeaşi seară în care Dylan participase la împrăştierea rămăşiţelor imperfect carbonizate ale trupului lui Eedo, de fapt. Mai

mult, Ralph nu spusese clar ce planuri avea. Un motiv suficient de îngrijorare. Spusese atît de puțin, că era greu de crezut că totul era curat.

În consecință, pentru Dylan, întrebarea cea mai importantă era: Cine? Cine fusese ales pentru noaptea aceea?

Poate că nici Ralph însuși nu știa. Dintre nenumăratele mistere care învăluiau Enterprise, hotărîrile asupra lichidărilor erau printre cele mai secrete și mai imprevizibile. Cei mai mulți dintre băieți nu știau mare lucru despre ele. Eedo, de exemplu. La fel ca toți ceilalți recruți care trecuseră de perioada de probă, văzuse ploaia roșie și chipul Atotputernicului. Dar, înainte de lichidare, nu știuse ce însemnau toate aceste lucruri. Nu mai fusese în curățătoria abandonată, nu mai zărise șuvoiul de apă. Și nici nu se mai bucurase de cinstea supremă, în același timp și suprema oroare – chipul adevărat. Atotputernicul fără de mască.

Eedo nu învățase nici măcar semnificația simbolică a drogului cumpărat în Auburn Park. Prostul. Mersese în întîmpinarea sorții aproape fără să-și dea seama.

Doar cei favorizați, cei mai de încredere, erau inițiați în astfel de lucruri. Teoretic, Dylan aparținea acestei elite. Participase la patru lichidări, ce naiba! Acum însă era nevoit să se întrebe: Sînt oare chiar eu următorul?

De aici şi lipsa lui de atenţie la cursuri. Dylan petrecu o oră întreagă concentrîndu-se asupra unui singur subiect: speranţa că Ralph nu avea să-l invite în oraş în seara aceea.

Îngrijorarea nu-l părăsi nici la duş, după ore. Zecile de duşuri stropind zgomotos, strigătele băieţilor incitaţi, ale căror ecouri se loveau de pereţii îmbrăcaţi în faianţă, nebunia generală înecată în apă, săpun şi aburi, toate i se păreau de pe altă lume. Răspunzînd entuziasmului lui Nick pentru „ierarhia sclavilor, un întreg *sistem cazuistic*", Dylan zîmbi în gol. La auzul dorinţei pătimaşe a lui Lars de a avea „maşini care să zboare, fir-ar ale dracului", ochii i se măriră de o admiraţie pe care nu o simţea. De Ralph se ţinu cît mai departe putu. Ar fi vrut ca aburul să fie mai gros. Ar fi vrut să se poată evapora o dată cu el.

Urma lucrul în camera cazanelor.

Dylan se îmbrăcă rapid, încercînd să se încurajeze singur. Haine curate, o piele curată, o minte curată – azi trebuia să strălucească. Trebuia să pună lucrurile în mişcare.

Intră cu toţi ceilalţi, în şir indian, în camera cazanelor, o încăpere spaţioasă, cu pereţi de beton, în care erau peste optzeci de locuri. Ele constau în mese aliniate ordonat, cu trei scaune la fiecare masă. În faţa fiecărui scaun erau un caiet, creioane ascuţite şi un telefon. Toate scaunele

erau așezate cu fața în aceeași direcție, spre capătul încăperii.

Deasupra sclipeau trei emisfere acoperite cu oglinzi, așezate pe tavan la intervale regulate, pînă în fundul camerei. Ochiul din cer. Aparatele de supraveghere video.

În capăt era așezat un ecran video de dimensiuni mari. Pe el ardeau două cuvinte:

CREAȚI DORINȚA

Și exact asta avea să facă, își spuse Dylan, așezîndu-se la locul lui. Pentru binele lui Enterprise, voi crea dorința.

În încăpere se auzea doar foșnetul creioanelor și al foilor de hîrtie care se pregăteau de activitate. Ralph stătea în picioare, lîngă ecran, cu ochii lipiți de cadranul unui ceas de perete. Cînd secundarul ajunse cu cinci secunde înainte de ora trei, inhală profund. Cînd acesta ajunse în dreptul cifrei doisprezece, strigă răstit:

– La lucru!

Șaptezeci de mîini tinere apucară căștile și le instalară pe șaptezeci de perechi de urechi tinere. Șaptezeci de degete apăsară pe butoanele de formare automată, inițiind apeluri coordonate prin computer dintr-un grup de numere preselectate. Apelurile aveau nevoie de perioade variabile de timp pentru a face legăturile. De aceea varia și timpul acordat tirului blînd de cuvinte pe care

glasurile stilate îl îndreptau asupra zecilor de receptoare, creînd disjuncții în murmurul repetitiv, ca o mantra:

– Bună ziua, mă numesc Bob Smith. Sper că aveți cîteva minute la dispoziție, fiindcă am pentru dumneavoastră o ofertă unică, un șampon pe care cred că n-o să vreți să-l ratați. Ați fi dispus să testați produsul nostru, absolut gratis? Excelent. Tot ce-mi trebuie e numele și adresa dumneavoastră. A, și un număr de carte de credit, pentru viitoarele achiziții...

Dylan îmbrăcă straiele lui „Bob Smith", hotărît să împartă tone de șampon și balsam de păr. Poate chiar un întreg camion. Vorbele îi curgeau ușor, fără urmă din ezitarea și disperarea care îl marcaseră ieri. Nu, sesiunea de astăzi avea să fie perfectă. Dylan nu avea nici o îndoială. Avea să completeze nenumărate formulare de comandă cu informații ordonat scrise cu creionul. Cu *numere* ordonat scrise cu creionul.

Aruncă o privire celui mai apropiat „ochi", fără să schimbe tonul de comis-voiajor. Camera avea să înregistreze o activitate de calitate excelentă la poziția 64, asta era sigur.

Un nou enunț apăru pe ecran:

TOATĂ LUMEA VREA UN PĂR FRUMOS

După trei ore în camera cazanelor, cînd limbile ceasului ajunseră la ora șase, Dylan nu se mai

simţea tocmai stăpîn pe situaţie. Completase cîteva formulare. Dar nu destule pentru a-l ridica în ochii lui Ralph. Şi nici pentru a impresiona emisferele strălucitoare de deasupra capului. Nu ştia de ce, dar cei care răspundeau la apelurile lui nu muşcau momeala. De ce?

Dylan se întrebă dacă nu cumva îşi exagerase competenţa ceva mai devreme, cînd intrase în schimb. Crezuse oare că se va descurca şi se înşelase?

Apăsă pe buton, declanşînd un alt apel automat. *Ţîr. Ţîr. Ţîr.* Pe locul de alături, Lars necheza în telefon:

– Bună ziua, mă numesc Bob Smith. Sper că aveţi cîteva minute la dispoziţie, fiindcă am pentru dumneavoastră o ofertă unică, un şampon pe care cred...

Dylan aruncă o privire furioasă spre chipul neted, ca de bebeluş. Spre ochii care nu cunoşteau grija. Spre gura care repeta numerele. Spre mîna care nota numerele.

Pe neaşteptate, cineva se opri lîngă el. Şi spuse:

– Nici o comandă nouă?

Dylan ridică ochii. Era Ralph. Bineînţeles. Dylan murmură către el:

– Nu încă.

Ralph se uită în jos, cu o expresie albă, dar acuzatoare.

Dylan îi întoarse privirea, simțindu-și propriul chip cum cade. Trăsăturile parcă i se topeau. Se descompuneau. Ardeau.

Ralph trecu mai departe.

Fără să mai rostească nimic, Dylan medită: *Doar s-a uitat la mine.*

– Excelent, spunea Nick, două locuri mai la dreapta lui. Tot ce-mi trebuie e numele și adresa dumneavoastră. A, și un număr de carte de credit, pentru viitoarele achiziții...

Dylan realiză că telefonul nu mai suna. Pentru că răspunsese cineva. O voce certăreață spunea:

– Aloo? Cine e acolo?

Dylan mormăi:

– Bună ziua, mă numesc Bob Smith. Sper că aveți cîteva minute la dispoziție...

Amurgul se lăsase cînd Catherine intra cu mașina pe aleea reședinței familiei Black. Sesizînd masa mișcătoare a automobilului, noul bec de siguranță se aprinse.

Catherine coborî și ocoli mașina, pînă la portiera cealaltă. Înăuntru, Jordan dormea.

– Trezește-te, iubirea mea, spuse Catherine deschizînd portiera. Am ajuns acasă.

Jordan se mișcă, dar fără să se trezească. Catherine o luă în brațe și închise portiera. Își duse fiica pînă la ușa din spate a casei, iar de acolo înăuntru.

Pe partea cealaltă a străzii, un bărbat stătea într-o maşină parcată, urmărind luminile aprinzîndu-se la parter. Apoi la etaj.

Cîteva minute mai tîrziu, Bennie o supraveghea pe Catherine, care o culca pe Jordan. Pentru că era evident că Jordan nu avea chef de joacă astă-seară – continuînd să doarmă dusă – Bennie se hotărî să coboare la parter.

Intenţionase să ajungă la vasul cu apă din bucătărie. Dar, în loc să cotească la stînga pentru a ajunge acolo, se opri în holul de la intrare.

Cîteva clipe mai tîrziu, Catherine coborî scările. Îl văzu pe Bennie încremenit în hol.

– Pe mine m-aştepţi? îl întrebă ea.

Bennie nu se clinti. Catherine observă că privea concentrat la uşă; se aplecă să culeagă corespondenţa de pe jos şi spuse:

– Vrei afară?

Bennie continuă să ţintuiască cu privirea uşa şi tăblia ei mare de sticlă întunecată.

Catherine se uită la uşă.

Afară, lipită de sticlă, era o siluetă întunecată. Contururile unui bărbat masiv, tăcut. Un bărbat care se uita drept la ea.

Catherine îşi acoperi gura cu mîna, înăbuşindu-şi un ţipăt de spaimă.

CAPITOLUL 12

Catherine rămase încremenită locului, cu inima bătîndu-i în ritmul sacadat al unei mitraliere şi mintea făcînd un salt dincolo de uşă, în întîmpinarea ameninţării de care încercase să fugă ani de zile. Toate primejdiile pe care ea şi Frank le înfruntaseră atîţia ani – urmăritorul, fotografiile, campania teroristă anonimă – se condensau brusc în silueta aceea.

O străbătu un gînd care o îngheţă. Care dintre vecini ar fi putut-o ajuta? Pe cine cunoştea? Jack Meredith? Nu i-ar fi fost de prea mare ajutor. *Sînt cu desăvîrşire singură,* îşi spuse ea. *Cu Jordan.*

Făcu cîţiva paşi lenţi înapoi, trecînd în revistă în gînd obiectele cu care s-ar fi putut apăra. Umbrela din colţ? Nu, nu era destul de grea. Ceva de la bucătărie? O mulţime de lucruri, dar care?

Bennie? Nici gînd, cîinele dădea din coadă. Telefonul – va suna la 911 şi se va ruga ca poliţia să ajungă înainte ca individul să intre în casă...

Din spatele uşii, vocea mormăi:

– Catherine?

Îngheţă din nou. Timp de cîteva secunde, rămase neclintită, incapabilă să răspundă.

Bărbatul bătu în uşă şi spuse:

– Catherine, sînt Bob Bletcher.

Catherine expiră întretăiat. Făcu cîţiva paşi ezitanţi către uşă.

– Bob? întrebă ea tremurat.

– Da.

Silueta întunecată îşi pierdu aerul ameninţător. Catherine se apropie de uşă, întinzînd o mînă să apuce zgarda cîinelui. O parte din ea rămînea în stare de alarmă; partea aceea simţea nevoia să ţină cîinele, care s-ar fi putut repezi la beregata lui Bob. Deschise uşa.

Locotenentul Bob Bletcher de la Departamentul de Poliţie al oraşului Seattle stătea cu picioarele uşor depărtate pe verandă, îmbrăcat în civil.

– Totul în regulă? întrebă el, cu o voce în care se citea îngrijorarea.

– Da, îi răspunse Catherine aproape cu un oftat.

Se uită la chipul aspru, direct şi complet lipsit de ameninţare al lui Bletcher.

– Adevărul e, îi mărturisi ea, că m-ai speriat de moarte.

Bletcher clipi către ea.

– Iartă-mă, se scuză el sincer. Eram...

Ezitarea îi umbri privirile, lăsînd să se vadă că nu se aşteptase să aibă nevoie să se justifice, iar acum căuta o modalitate mai diplomată de a o face.

– M-a sunat Frank şi m-a rugat să trec pe-aici, zise el. Cred că era puţin îngrijorat de soarta ta şi-a lui Jordan.

Catherine ascultă cu atenţie scuzele lui Bletcher.

– O, Doamne! izbucni ea în cele din urmă. Bob... tu trebuie să mă ierţi. Îţi mulţumesc. Sîntem bine.

– Eşti sigură? o întrebă el cu îndoială în glas.

Catherine dădu din cap.

– Doar că nu mă aşteptam la vizite, continuă ea, stînjenită de propria reacţie, deplasată, după care îi zîmbi larg: Nu vrei să intri, Bob?

– Nu, nu, răspunse el grăbit. Ştiu că trebuie s-o culci pe fetiţă...

– Stai aşa, îl întrerupse Catherine cu o fermitate care nu admitea comentarii. Mă duc să fac nişte cafea. Bine?

Bletcher ridică din umeri, resemnîndu-se să accepte inevitabilul.

– Bine, răspunse el, întinzîndu-se să-l mîngîie pe cap pe Bennie, care aştepta nerăbdător.

Dylan stătea la rînd la cantina de la Enterprise. Nu-i era foame, dar încerca, pe cît putea, să păstreze aparenţele. Era la fel ca toţi ceilalţi. Obosit, ca şi ei, după o nouă partidă de numere. Uitîndu-te la el, n-ai fi zis că nu tînjea după hrana, oricare va fi fost ea, care li se oferea în seara aceea – friptură înăbuşită de pui, cîrnaţi de curcan sau ghiveci londonez, felurile obişnuite, însoţite de munţi de paste făinoase şi cartofi piure. Da, Dylan arăta ca de obicei. Ca şi cum ar fi aşteptat nu numai cina, ci şi un pic de odihnă, după aceea – casetele educaţionale, apoi ora liberă, de la nouă la zece. Şi pe urmă, desigur, patul. Somnul. Somnul fără vise.

Dar Dylan nu se bucura la gîndul nici uneia dintre toate acestea. De-acum ştia toate capcanele. Nici măcar în somn nu mai era în siguranţă. Nicăieri nu era, după prestaţia jalnică de astăzi, din camera cazanelor. Stătea la rînd, rugîndu-se ca nu cumva Ralph să vină şi să-i spună – pe un ton lejer? Sau poate nu chiar aşa de lejer? – că diseară îi aştepta o mică plimbare.

Cineva îl bătu pe umăr. Dylan se întoarse pe călcîie. Era Ralph, care îl aţintea cu o privire fixă. Fără expresie.

Dylan se strădui să-şi stăpînească un fior.

– Trebuie să stăm de vorbă, spuse Ralph, punîndu-i o mînă pe cot.

Dylan se împiedică puțin, iar Ralph îl susținu, scoțîndu-l din rînd. Împreună, traversară cantina pînă la una dintre ieșirile de serviciu. Dylan ieși pe ușă, conștient de privirile nedumerite care îi urmăreau, întrebîndu-se ce s-o fi petrecînd.

Ușa de metal se închise în urma lor și fîsîitul arcului pneumatic umplu aerul rece al casei scărilor, cu pereții ei de beton. Cu un clinchet ascuțit care se auzi pînă jos, la subsol, și sus, la etajul al doilea, unde erau dormitoarele, ușa îi închise afară pe Ralph și pe Dylan, în cel mai retras spațiu pe care îl puteau găsi la ora aceea. Toți ceilalți erau în sala de mese.

Aparent, Dylan și Ralph nu aveau să mănînce cu ei. Dylan nu putea spune ce se petrecea. Dar, orice ar fi fost, era probabil înfiorător. Nu cunoștea nici un precedent asemănător acestei discuții ad-hoc. Nici măcar lichidările nu încălcau rutina...

Apoi Dylan pricepu.

Sigur, era pe cale de a fi lichidat. Și, desigur, lichidarea lui nu va urma procedura obișnuită. De ce? Pentru că Dylan cunoștea procedura. Participase la ea de patru ori pînă acum. Spre deosebire de Eedo și de ceilalți, pe el nu-l putea mira o vizită nocturnă în Auburn Park. Și nici drogul, nici ritualul de abandonare din fața curățătoriei dărăpănate. Dylan cunoștea fiecare

etapă a procesului. Ceea ce însemna, desigur, că era nevoie de altceva. E simplu, conchise Dylan. Conducătorul îi ceruse lui Ralph să scape de Dylan prin alte mijloace decît cele obişnuite.

Poate chiar aici, pe scări.

Ralph îi puse o mînă în piept şi împinse. Dylan nu se opuse; se împletici pe spate, pînă se lovi cu spatele de perete. Mîna continuă să apese. Spinarea lui Dylan se lipi de perete, la fel ca picioarele, braţele şi palmele deschise – Ralph îl lipise cu totul de betonul rece.

Mîna îşi opri apăsarea. Ralph îşi puse palmele pe perete, de ambele părţi ale capului lui Dylan. Se aplecă, aproape, şi mai aproape, pînă cînd nasurile mai că li se atinseră. În ochi avea o lucire stranie. Spuse:

– Avem o problemă.

Dylan vru să dea din cap. Se abţinu, pentru că ar fi însemnat să atingă capul lui Ralph.

Ochii lucitori se fixaseră într-ai lui Dylan. Colţurile gurii se ridicară într-un zîmbet lipsit de veselie. Gura zise:

– Cum facem să lichidăm un camarad care i-a lichidat pe alţii?

Dylan începu să clipească şi nu se mai putu opri. Chipul lui Ralph se pierdu în ceaţă. Totul se destrămă. Dylan crezu că o să leşine.

– Îţi spun eu cum facem, şopti Ralph. Îl păcălim. Îi comunicăm că altcineva trebuie lichidat. Şi că el, care e adevăratul obiectiv, va participa.

Ah, îşi spuse Dylan. *Şi de ce îmi spune toate astea? Tocmai mie?*

– La noapte, şopti Ralph. La noapte avem o lichidare. Iar tu eşti în echipă, Dylan. Ai vreo obiecţie?

Curiozitatea şi o limpezime ciudată se răspîndiră prin creierul lui Dylan. Deşi ştia foarte bine care era răspunsul, întrebă:

– Cine e?

Buzele lui Ralph se lăţiră într-un rînjet. Gura spuse:

– Crezi că eşti tu, nu?

Dylan nu-şi putea lua ochii de la dinţii lui Ralph. Nişte dinţi perfecţi. Obţinuţi, probabil, şi cu ajutorul ortodontistului.

– Nu eşti tu. E Nick.

– Nick? murmură Dylan.

– Da. Amicul nostru care retrăieşte acelaşi concert de jazz la nesfîrşit. Sau poate n-ai observat?

– Am observat, şopti Dylan. Mi s-a părut şi mie straniu.

– Da. Mă rog. Faptul că-i straniu nu-l deranjează pe Conducător. Dar faptul că-i nebun, da. N-avem nevoie de nebuni aici, nu-i aşa, Dylan?

– Nu, Ralph. Sigur că nu.

– Tu nu eşti nebun, Dylan, nu?

– Sigur că nu, spuse Dylan stins.

– Bineînţeles că nu.

Dezlipindu-şi mîna dreaptă de pe zid, Ralph îl ciupi de obraz. Dylan se crispă; ochii lui Ralph îl sfredeleau.

– Plecarea e la nouă şi jumătate. Două maşini. Tu şi cu mine, Lars şi Nick în aceeaşi maşină – ca în seara în care i-am făcut de petrecanie lui Eedo.

– Bine, spuse Dylan, simţindu-şi capul cum se învîrte. Ăă... şi Nick cine crede că o s-o-ncaseze?

Ralph chicoti.

– Păi cum, bineînţeles că tu, Dylan. Nick e convins că despre tine e vorba.

Catherine se lăsă să cadă pe un scaun la masa din sufragerie, atentă să nu-şi verse cana cu cafeaua proaspăt făcută. Bob Bletcher ocupa un al doilea scaun la masă, savurînd aburii ce i se ridicau din cană, a căror aromă fusese îmbogăţită cu nişte lapte şi patru linguriţe de zahăr. Deşi atît el, cît şi Catherine bănuiau discuţia care avea să urmeze curînd, nici unul nu ştia cum să deschidă conversaţia. Se scurseră douăzeci de secunde, în timp ce amîndoi sorbeau primele înghiţituri din băutura care avea să le mai dea măcar un pic de energie. Catherine o culcase pe Jordan – lucru făcut rapid în această seară, căci fetiţa adormise încă din maşină.

Şansele ca Jordan să audă ce nu trebuia erau mici. În fine, Catherine întrebă:

– Cît ţi-a spus?

Bletcher îşi studie cana.

– Despre căderea nervoasă? întrebă la rîndul lui.

Catherine aprobă din cap.

– Doar cu puțin mai mult decît știam deja, zise Bletcher încet. Mi-a vorbit despre amorțeala cu care înveți să te obișnuiești. Cum cruzimea și crimele abominabile te depersonalizează – după o vreme, mi-a spus, nici nu mai simți. Totul rămîne în afara ta. Și ești ca sub efectul unui soi de novocaină mintală.

Bletcher se uită la Catherine, așteptînd permisiunea să continue.

Catherine îi susținu senină privirea.

– Pe urmă mi-a povestit despre fotografiile polaroid pe care cineva ți le-a făcut ție și lui Jordan, continuă Bletcher. Și pe care i le-a trimis anonim, la un an după ce rezolvase un caz deosebit de brutal – în care era implicat un criminal în serie care măcelărea la întîmplare familii întregi și pe urmă trimitea poliției fotografii ale victimelor, făcute cu aparatul polaroid. Astfel încît, cînd a văzut fotografiile tale, Frank le-a interpretat ca pe o amenințare. Și brusc, n-a mai putut să plece de acasă. Novocaina mintală și-a încetat efectul. Îi era teamă să te lase singură.

– Era ca paralizat, Bob, spuse Catherine cu căldură. Dar nu numai de teamă. De ceva mult mai profund. De faptul că înțelegea.

Bletcher își examină mîinile aspre.

– Mi-a vorbit şi despre asta, continuă el, alegîndu-şi atent cuvintele. Despre cum a început să vadă pe întuneric. Şi despre faptul că a început să vadă ceea ce vede şi ucigaşul.

Catherine se lăsă pe spate în scaun. Spuse încet:

– Oricît de bine l-ai cunoaşte, Bob. Oricît de mult aţi fi lucrat împreună... nu cred că cineva poate înţelege exact ce înseamnă asta.

– Nu, spuse simplu Bletcher şi adăugă zîmbind: Dar sînt sigur că tu ştii mai bine decît oricine altcineva.

Catherine îi întoarse un zîmbet subţire.

– E interesant, zise ea. În profesia mea, am de-a face cu mulţi oameni cu probleme. Victime, cei mai mulţi. Datorită tipului meu de activitate, terapia clinică, am posibilitatea să schimb şi să influenţez vieţile oamenilor. Dar Frank nu poate face asta.

Bletcher ridică din sprîncene.

– Nu sînt sigur că înţeleg. Ce vrei să spui?

– Cei mai mulţi dintre noi, spuse Catherine, ne desfăşurăm activitatea dintr-un soi de optimism, cu speranţa că ce facem contează. Uneori, mi se pare că Frank seamănă cu personajul din *De veghe în lanul de secară*, stînd pe marginea stîncii şi încercînd să salveze lumea. Dar el nu poate schimba nimic. Tot ce poate face este să-i prindă

pe oamenii aceştia oribili înainte să omoare din nou.

Bletcher murmură:

– Frank mi-a spus că ăsta e pentru el un dar. Şi un blestem.

Catherine dădu din cap.

– La început n-am înţeles cum de a putut. Cum de a fost în stare să se întoarcă la lucru.

Aplecat puţin înainte, Bletcher ridică o mînă într-un gest moale. Poate prea moale; nu ştia cum să facă să-şi ascundă fascinaţia pe care o simţea faţă de natura exactă a activităţii lui Frank. După cum nu era sigur dacă avea dreptul să încerce să afle mai multe de la Catherine. Spuse pe un ton lipsit de interes:

– Organizaţia asta... Grupul Millennium l-a contactat.

– Da, spuse Catherine. Dar Frank s-a întors pentru că trebuia să o facă. Pentru că aşa e el. Şi de aceea nu pot să-l las să creadă vreodată că eu şi Jordan n-am fi în siguranţă în această casă minunată, în această lume minunată pe care încearcă să ne-o ofere. Pentru că ştiu că, data viitoare, nu va mai fi în stare să iasă din casă.

Bletcher o privi, încercînd să găsească o modalitate de a o încuraja, contrazicînd-o. Dar nu

reuşi. Şi, din privirea ei, înţelese că ştia că el îşi dăduse seama că nu putea.

Catherine îi zîmbi.

– Îţi mulţumesc, Bob, îi spuse ea. Îţi mulţumesc că ai trecut pe-aici. Dincolo de orice altceva... îţi sînt recunoscătoare.

CAPITOLUL 13

Cele două BMW-uri goneau pe Haight, pe lîngă Golden Gate Park.

În prima mașină bubuia un frat-rock industrial, cu bașii tunînd prin ferestre, prin scaune, prin podele, prin cei patru tineri cu părul tuns perie. Lars conducea. Ralph ședea pe locul din dreapta.

Dylan și Nick stăteau pe bancheta din spate. Muzica dată tare îngreuia conversația, ceea ce, atît pentru Dylan, cît și pentru Nick, era cu atît mai bine. Nici unul dintre ei nu avea chef să vorbească. Și cu atît mai puțin unul cu celălalt.

Dylan se gîndise mult la scopul misiunii din seara aceea. Pe tot timpul mesei de seară scurtate, al sesiunii de vizionare de casete video și al orei libere care urmase – ca și cina, scurtată – se lup-

tase cu gîndul că el şi nu Nick era acela care va arde în noaptea aceea.

Ce motiv ar fi avut să creadă ce-i spusese Ralph? Era posibil ca Ralph să-l fi indicat pe Nick pentru că Dylan ştia ce presupunea o lichidare? Şi ar putea să opună rezistenţă? Cu alte cuvinte, discuţia de pe scări fusese doar o modalitate de a-l face pe Dylan să creadă, în mod greşit, că era în siguranţă?

Poate. Dar Dylan nu putea nega că tipul care stătea lîngă el era într-adevăr cam ţicnit. Faptul că repeta la nesfîrşit povestirea despre concertul de jazz mirosea a scrînteală. Dar, după părerea lui Dylan, nici unul dintre camarazii de la Enterprise nu putea susţine că era pe de-a-ntregul normal. Această opinie nu se formase decît de puţină vreme în mintea lui, într-o perioadă de tensiune neobişnuită – în circumstanţe despre care Dylan ştia că i-ar fi putut afecta cu uşurinţă raţiunea. Se suspectase chiar şi pe sine însuşi că o luase razna. Iar din cînd în cînd avusese chiar certitudinea că aşa era.

Şi totuşi, afirmaţia lui Ralph potrivit căreia Conducătorul îi suporta pe „ciudaţi", dar nu pe „nebuni" îl punea pe gînduri. Dacă Nick era într-adevăr ţicnit, suficient de ţicnit pentru a fi ucis, lui Dylan i s-ar fi părut logic ca cei mai mulţi dintre tovarăşii săi de baracă să-şi merite moartea. Şi, printre ei, bineînţeles, şi el. Mai ales el.

Iar Ralph ştia asta. Ştia că raţionamentul i se aplica tot atît de bine lui Dylan ca şi lui Nick. Desigur, îl văzuse pe Dylan comportîndu-se neobişnuit, făcînd lucruri ciudate, ca dormitul în perioadele de lucru. Da, Ralph avea toate motivele să-l considere pe Dylan nebun. Şi, desigur, Ralph ştia că Dylan era la curent cu toate acestea. Dar atunci ceea ce făcea Ralph era un fel de tortură mintală? Dînd naştere unui suspans oribil? Anticipînd pedeapsa?

Poate Conducătorul îi ordonase să-i aranjeze şi pe Dylan, şi pe Nick.

Pe de altă parte, Nick părea neliniştit.

Ceea ce îi dădea speranţe lui Dylan.

Farurile din urma lor clipiră în oglinda retrovizoare, trimiţînd o pală de lumină pe chipul lui Nick. Privea drept înainte, cu ochii la drum, dar cu gîndurile în altă parte; sau cel puţin aşa i se părea lui Dylan, care îl văzuse devenind tot mai absent în seara aceasta.

După cină, după conversaţia de pe scări cu Ralph, Dylan îl studiase atent pe Nick, în căutarea unor semne de frică. Semne ale spaimei. Voia să ştie dacă Nick se gîndea la aceleaşi posibilităţi ca şi el: Cine era cel osîndit? Eu? Sau el?

De două ori, Nick întîlnise privirea lui Dylan. Prima dată îşi întorsese iute ochii, roşind uşor, jenat – parcă surprins în timp ce făcea ceva ruşinos. De exemplu, ca şi cum s-ar fi gîndit că ceva mai tîrziu, în seara aceea, avea să participe la

expedierea cuiva în iad. Lucru care nu-l încurajase prea mult pe Dylan. Cunoştea sentimentul; îl trăise în patru ocazii diferite, cel mai acut ultima dată, cînd îl urmărise pe Eedo, inocentul Eedo, mîncîndu-şi ultima cină. Nu fusese nimic amuzant în asta. Lui Dylan i se făcuse literalmente rău. Aşa că nu, roşeaţa din obrajii lui Nick nu-l încurajase deloc.

Apoi însă, el şi Nick îşi încrucişaseră privirile pentru a doua oară. Nick tocmai ducea la gură o lingură cu cartofi piure. O lingură plină cu vîrf, tremurătoare, acoperită cu un sos gras. Cu o fracţiune de secundă înainte de a o băga în gură, cu lingura la doar trei centimetri distanţă, Nick probabil că simţise privirea lui Dylan, căci mîna îi îngheţase în aer şi ochii i se întorseseră, cu mişcarea mecanică a ochilor unei păpuşi, direct către Dylan. De data aceasta însă, Nick îi susţinuse privirea. Şi, în loc să roşească din nou, pălise. Se făcuse alb ca o coală de hîrtie, de parcă mintea de dincolo de ochii aceia fusese cuprinsă brusc de panică. Şi, timp de cîteva secunde, rămăsese aşa. Era ca paralizat. Aparent copleşit de groază – un cerb prins în capcana farurilor ce se îndreptau spre el.

Văzîndu-l, Dylan îşi spuse: Nick a văzut moartea cu ochii.

Şi fu rîndul lui să roşească. Faţa i se înfierbîntă; fierbinţeala crescu la vederea grămăjoarei de cartofi piure alunecînd din lingu-

ra lui Nick şi căzîndu-i în poală, în timp ce ochii lui Nick rămîneau aţintiţi, îngheţaţi, nelăsînd să se vadă dacă remarcase mîncarea vărsată, ochi în care se citea numai spaima pură a celui care se ştia condamnat.

Dylan îşi întorsese privirile şi nu se mai uitase în direcţia lui Nick tot restul serii.

Dar o făcuse în timpul proiecţiei video. Şi în cele treizeci de minute de timp liber înainte ca Ralph să le poruncească lor, lui Lars şi unui grup de încă cinci băieţi care pînă atunci nu participaseră niciodată la o lichidare, să se prezinte la garaj.

Dylan nu-l mai privise pe Nick în ochi, iar acum nu mai avea curajul să o facă. Avea doar nevoie de dovezi pentru un lucru pe care dorea cu disperare să-l creadă, şi anume că Nick se temea pentru propria viaţă.

Şi Dylan descoperi dovezile. Nick acţiona din ce în ce mai straniu. Parcă pierduse contactul cu realitatea şi era din ce în ce mai puţin conştient de tot ce se petrecea în jurul lui.

Mortul încă viu? Dylan aşa spera. Nu era nimic personal, desigur. Nu-l ura pe Nick. Chiar deloc.

Dar nici nu dorea ca în seara aceasta să joace rolul de victimă. Iar dacă Nick avea motive să creadă că el, Nick, avea să primească acest rol, atunci Dylan putea să se încreadă un pic mai mult în spusele lui Ralph.

Cine ştie? Poate că Nick făcuse greşeli de care Dylan nici nu auzise.

Spera din toată inima că aşa era. Maşina trase la bordură şi cel de-al doilea BMW opri în spate, trezindu-l din gînduri. Dincolo de geam vedea o porţiune întunecată de şosea. Copaci, tufe, o pancartă care marca o alee slab luminată:

AUBURN MEMORIAL PARK
AND GARDENS

În seara asta, locul arăta diferit. Dylan şi însoţitorii lui îşi lungiră gîturile ca să vadă în profunzime. Zona centrală a parcului, dincolo de o perdea deasă de copaci, era scăldată în lumină. Acolo era grădina de trandafiri; dintr-un motiv sau altul, acum ardeau becuri puternice. Un eveniment public? Un festival? Vreo acţiune a poliţiei?

Noaptea? Dylan nu-şi amintea ca în Auburn Park să mai fi avut vreodată loc aşa ceva. Ceea ce nu însemna că era cu neputinţă.

– Straniu, remarcă Lars.

Ralph privi spre zona luminată, cu buzele strînse într-o expresie de iritare.

– Nu cred să fie vreo problemă, murmură el. Nick. Dylan. Voi doi şi cu Kevin aţi fost ultima oară aici, vă amintiţi?

Nick şi Dylan dădură din cap.

– Aţi văzut ceva neobişnuit?

– Nu, răspunse prea repede Nick.

Ralph se întoarse să-l privească, într-o mişcare bruscă, iar haina din piele întoarsă scîrţîi pe tapiţeria de piele a scaunului.

– Eşti sigur? întrebă el.

Nick dădu viguros din cap.

Ralph îl fixă cu privirea pe Dylan.

– Tu? întrebă el.

Dylan văzuse ceva ciudat cînd fusese aici ultima dată. Dar nu considera că era bine să-i spună şi lui Ralph. Ridică din umeri cît putu mai nonşalant.

– Totul era ca de obicei. N-am văzut lumini. Doar Nick, Kevin şi cu mine. Şi vagabonzii care bîntuie în mod normal pe-aici.

Ralph coborî din maşină şi o porni pe alee.

Dylan îl urmări cum dispărea, rugîndu-se ca luminile din parc să semnaleze într-adevăr o problemă. Un raid al poliţiei, de exemplu. O campanie pentru siguranţa publică. Un efort masiv de a-i goni pe traficanţii de droguri din parc.

Ideea îl fascina pe Dylan. O lichidare fără drogurile care să dea semnalul? Aşa ceva nu se mai auzise.

Drogul era acela care făcea ca lichidările să fie atît de distractive.

Poate că Ralph avea să anuleze totul. Dylan aruncă o privire spre stînga. Nick stătea cu mîinile încleştate între genunchi. Dylan văzu şi de ce. Uşor, dar perceptibil, Nick tremura.

Săracul de el, îşi spuse Dylan, cuprins brusc de un val de simpatie, dar şi de uşurare. Tot mai mult, Nick părea să fie actorul principal al evenimentului din această seară.

Ar trebui să fugă, se surprinse Dylan gîndind. Să deschidă portiera, să sară afară şi să fugă. Se întrebă dacă era bine să-i spună asta lui Nick. Acelaşi lucru pe care i-l spusese şi lui Eedo Bolow, în faţa Curăţătoriei Chimice Acme.

Dar Dylan întîmpina o dificultate în a da un asemenea sfat – el însuşi nu l-ar fi putut urma. Nici dacă ar fi fost sută la sută sigur că îl aştepta moartea.

Îşi aminti nenumăratele dăţi cînd se gîndise să evadeze. De fiecare dată ajunsese la concluzia că nu va reuşi. Că nu putea să reuşească.

Nu exista scăpare. Nu de Gheena.

CAPITOLUL 14

Ralph străbătu parcul cuprins de un sentiment crescînd de nedumerire. Parcă era scena unei manifestări de masă, plină de oameni care nu aveau ce căuta aici. Reflectoarele mobile dădeau o lumină ca ziua. Poliţiştii înconjuraseră zona cu cordoane. Camerele TV erau îndreptate către ea, la fel ca şi degetele spectatorilor agitaţi.

Fragmentele de conversaţii între trecători îl ajutară pe Ralph să-şi facă o idee despre ceea ce se petrecea:

– Fără îndoială că sînt omeneşti...

– Camioane de gunoi, aşa am auzit...

– Ai auzit de picior?

– Nu se ştie, dar lumea zice că sînt cu zecile. Incineraţi complet...

Ralph nu avu nevoie să mai audă prea mult. Se întoarse pe călcîie, îndreptîndu-se spre locul unde găsea adeseori ceea ce căuta.

Bătrînul hippie şedea pe banca lui obişnuită, în spatele unui pîlc de rododendroni în floare. Luna vizibilă doar pe jumătate şi reflectoarele filtrate din grădina de trandafiri dădeau chipului său brăzdat, cozii albe de cal şi traistei brodate, zdrenţuite, de pe umărul lui o lucire argintie. Ralph îl aşteptă să încheie o tranzacţie cu trei adolescenţi cu înfăţişare fioroasă, apoi se aşeză pe bancă.

– Aglomerat astă-seară, comentă el.

Bătrînul hippie aprobă din cap.

– Ca de obicei? întrebă el.

– Da, răspunse Ralph.

Din traistă, bătrînul extrase un pacheţel învelit în folie de aluminiu. Ralph îi întinse două hîrtii de douăzeci de dolari, se ridică şi întrebă leneş:

– Se ştie cine-a fost în grădină?

– Nu, îi răspunse bătrînul hippie, zîmbind.

– Dar ce-au găsit exact?

– O grămadă de poveşti, spuse omul gînditor. Cea căreia tind să-i dau crezare e despre o roabă sau două de oase omeneşti carbonizate. Cenuşă fină. Mult mai fină decît cea de la crematoriu.

Ochii îi scînteiară amuzaţi.

– Şi o ureche.

– Ce? se răsti Ralph.

– Arsă pe margini, dar intactă în mijloc, murmură bătrînul. O ureche omenească.

– De ce? întrebă Ralph. Vreau să zic... se știe?

Bătrînul ridică din umeri.

– Vreun psihopat.

Dylan stătea în mașină, întrebîndu-se de ce întîrzia Ralph și ce naiba se petrecea în parc. Lars oprise casetofonul, ca să nu atragă atenția. Liniștea relativă aducea cu ea și un avantaj: comentariile auzite din partea trecătorilor. Pînă acum, glasurile nu dezvăluiseră nimic important. Dylan constată că asculta cu tot mai multă atenție sunetul răsuflării scurte și întretăiate a lui Nick.

O pereche ieși grăbită din parc, un bărbat și o femeie între două vîrste, discutînd aprins. Trecînd pe lîngă mașină, femeia exclamă:

– Cu desăvîrșire sinistru!

Lars își întoarse chipul de bebeluș către Dylan:

– Ce-o fi supărat-o? întrebă el pe un ton nevinovat.

Apoi ridică sugestiv din sprîncene. Prefăcut sinistru.

Porcule, îi spuse în gînd Dylan. Auzi cum respirația lui Nick devenea și mai rapidă, mai sacadată. Aproape că gîfîia.

– Ah, spuse Lars, acum cu ochii la aleea ce ducea spre parc. Apropo de siniștri, vine Prințul Negru.

Dylan îl zări pe Ralph revenind în pas săltat pe alee. Ajunse lîngă maşină, băgă capul pe portiera din dreapta şi se uită la Dylan şi la Nick.

– N-a mers? îl întrebă Lars.

Ralph nu-i răspunse imediat. Priveliştea lui Nick, gîfîind, şi a lui Dylan, ca de piatră, îl încînta. Dintr-un buzunar scoase pachețelul învelit în folie. I-l întinse lui Lars; continuînd să-şi țină ochii ațintiți asupra ocupanților banchetei din spate, spuse mohorît:

– Biletele. Pentru spectacol.

Spectacolul de groază, îşi spuse Dylan, tresărind în sinea lui.

Lars desfăcu pachetul, examină fîşia de hîrtie perforată dinăuntru, rupse cinci dintre pătrățelele ca nişte timbre poştale şi, cu un gest înflorit, macabru, le depuse în palma întinsă a lui Ralph.

Acesta se apropie de BMW-ul care aştepta în spatele lor, le înmînă dozele şi se întoarse. Urcă în maşină, trîntind portiera tare în urmă. Pe un ton de conversație banală, îi spuse lui Lars:

– Tocmai am auzit o chestie absolut uluitoare.

– Serios? zise Lars, întinzîndu-i acidul rămas.

– Da, răspunse Ralph pe acelaşi ton. Oraşul e cu fundul în sus pentru că cineva a făcut o descoperire sinistră în grădina de trandafiri. Mă întreb cum a fost posibil.

Nici Dylan şi nici Nick nu aveau un răspuns la această întrebare. Nick pentru că era stupefiat. Dylan pentru că gîtul i se uscase atît de rău, încît nu era convins că mai putea rosti ceva.

Lars întrebă:

– Cenuşă, vrei să zici?

– Mai mult decît cenuşă, spuse Ralph gînditor, mutîndu-şi privirile la frîna de mînă dintre scaunele din faţă.

În créierul lui Dylan băteau clopote.

Un grup de oameni ieşeau în cîrd din parc; glasurile nu li se distingeau, dar tonalitatea generală era aceea de revoltă. Ralph se uită la ei timp de cîteva clipe. Apoi zise:

– Cineva a fost neglijent. Şi pot să-ţi spun un lucru: Conducătorul n-o să fie deloc mulţumit.

Dylan simţi un junghi de vinovăţie. Înţelese că făcuse o greşeală. Da, acum Conducătorul avea o problemă de rezolvat. Poate una foarte gravă. Şi era din vina lui Dylan.

Ralph se apropie de tîmpla lui Lars şi începu să şuşotească.

Dylan încercă să prindă ceva din ce spunea. Fără succes, vocea lui Ralph era prea scăzută. Dar, o dată sau de două ori, i se păru că aude cuvîntul „ureche“.

N-ar fi trebuit s-o las acolo, își reproșă Dylan mut. A fost o tîmpenie. Bineînțeles că cineva trebuia s-o găsească. Bineînțeles că trebuia să urmeze o anchetă. Și bineînțeles că, în cursul anchetei, cenușa avea să fie descoperită. Ceea ce, bineînțeles, avea să dea naștere la un scandal public. Bineînțeles... Cum de nu se gîndise la toate astea?

De ce nu băgase pur și simplu urechea în buzunar? Ca s-o fi azvîrlit pe urmă undeva, într-un canal?

Dar, la urma urmelor, își spuse Dylan, n-a fost vina mea că urechea n-a ars complet. Nu-i așa?

Ralph și Lars continuau să șușotească. Dylan se întrebă dacă născoceau vreo poveste din care să iasă nevinovați în ochii Conducătorului. Sau dacă născoceau o poveste din care Dylan să iasă vinovat – părea probabil. Mai ales că Dylan chiar era vinovat...

– Ascultați, băieți, izbucni deodată Nick către Ralph și Lars. Eu habar n-am ce-i toată istoria asta. Pe cuvînt că n-am. Și sper că n-aveți de gînd să mi-o puneți mie în cîrcă.

Pentru urechile lui Dylan, glasul lui Nick avea o încărcătură îngrijorătoare de sinceritate.

Ralph îi aruncă lui Nick o privire impasibilă, apoi una la fel de impasibilă lui Dylan. Acesta începu să asude.

– Nici eu! exclamă el, încercînd să adopte același ton convingător ca și Nick, după care adăugă stins: La urma urmelor, care-i problema?

Ralph surîse.

– Nu te îngrijora, spuse el cu un calm căutat, aproape macabru. Zîmbește.

Studie pătrățelele de LSD din mînă.

– Hei, spuse Nick, cu mușchii fălcilor încleștați. Conducătorul vede dincolo de minciuni. Indiferent ce e, o să știe că n-am fost eu de vină. O să știe.

– Corect, îl aprobă Dylan. Conducătorul o să știe că n-am fost eu. El o să-l găsească pe vinovat.

Sînt pierdut, își spuse disperat în gînd.

– Da, da, zise Ralph. Sigur.

Își linse vîrful unui deget, puse pe el un pătrățel de LSD și i-l întinse lui Nick.

– Poftim, zise el.

Nick se cutremură.

– Bine, spuse el. Să-i dăm drumul.

Prinse pătrățelul între degetul mare și arătător, iar apoi îl băgă în gură. Cu ochii strălucindu-i sfidător, mestecă.

Degetul lui Ralph îi întinse o doză și lui Dylan.

– Mișto, se cutremură Dylan.

– Ia-o, îl îndemnă Ralph.

– Da, spuse Dylan, a cărui minte parcă se golea într-un rezervor de întuneric. Nici o problemă, Ralph.

– Haide, zise Ralph. Ia-o.

– Sigur, zise Dylan. Vreau trei doze.

Ralph ridică uşor din sprîncene.

– Exact, şopti Dylan.

Trebuia să se dovedească demn. Trebuia să se dovedească demn de a face parte din grup.

– Nici o problemă, îi răspunse Ralph, rupînd încă două pătrăţele. Fă-te praf.

CAPITOLUL 15

Zece minute mai tîrziu, Dylan simțea cum acidul exploda în el. Stomacul îl ardea, întregul trup îi vibra; creierul îi era o spumă corozivă. Nu mai consumase niciodată o cantitate atît de mare dintr-o dată. În fine. Ce rost mai avea să dea înapoi?

De ce să mai dea înapoi? Dylan se gîndi la frică. Barierele fricii, locurile pe care avea să le vadă curînd și pe care nici nu și le putea închipui. Deja era mai speriat decît fusese vreodată în viața lui; o stare de spirit pură, fără granițe, promisiunea a atîtor lucruri ce aveau să vină. În plus, inevitabilă. Și-atunci, ce rost avea să se opună? De ce să nu se lase în voia ei?

Nu era mai bine dacă își accentua frica? Dacă o ducea pînă la limitele suportabilului? Pregătindu-se astfel pentru certitudinea că, la sfîrșit, Conducătorul avea să o împingă ani-lumină mai departe?

Pentru așa ceva nu te puteai pregăti, desigur. Dar Dylan trecea printr-o stare specială numai gîndindu-se la ea – un soi de fior rece, dar totuși incandescent. Odată cineva îi spusese că rădăcina primordială a cuvîntului „extaz" era capacitatea „de a sta în afara propriei ființe". Dylan nu înțelesese cum venea asta. Cum să stai în afară? În afara ta însuți? Care era hazul? Acum înțelegea, căci, chiar dacă ceea ce stătea dinaintea lui era opusul extazului, polaritatea sa negativă, i se părea într-adevăr că se vedea din afară. Dar nu numai din afara propriei ființe. Se simțea afară din tot. Din acest nivel de existență, ieșit pe porțile cele mai îndepărtate într-o imensitate care făcea ca mașina, Ralph, Lars la volan, Nick tremurînd și, da, chiar și el însuși să arate ca niște efecte speciale. Ca niște biete simulări. Legate în timp, irelevante, false.

Pe punctul de a fi întrerupte cu o apăsare pe buton.

Starea aceasta era însă interesantă, în felul ei. În felul ei ciudat, neobișnuit. Dylan simți junghiul

nostalgiei după viaţa aşa cum o cunoscuse. Oricît se simţise de nenorocit, de copleşit de tristeţe, văzîndu-şi erodate credinţa şi disciplina, rămăsese un tînăr în putere, de douăzeci şi doi de ani. Un om care s-ar fi putut aduna şi deştepta, care şi-ar fi putut regăsi un scop. Dacă lucrurile ar fi mers doar puţin mai bine, ar fi putut avea chiar un viitor strălucit. Bogăţie şi glorie. Solidaritatea camarazilor. Şi tot restul.

Aşa însă, ce avea? Bancheta din spate a unui BMW în care nu va mai urca niciodată. Trei foşti camarazi care acum îl urau şi se temeau de el. O noapte în San Francisco în aerul căreia plutea izul sărat al furtunii, cerul întunecat care promitea apă şi, undeva, un loc pentru cenuşa lui. Tot şi toate avînd aerul unui joc electronic de proastă calitate – programat să depoziteze halca de carne pe nume Dylan într-o clădire industrială în ruine.

Nici nu era de mirare că se simţea pe dinafară. În plus, drogul accentua senzaţia. Maşina falsă, întunericul fals, mînjit dincolo de ferestre, falşii camarazi la drum cu propriul lui trup fals – un trup pe care Dylan îl percepea tot mai mult ca aşezat *alături* de el – toate aceste lucruri deveneau din ce în ce mai fluide. Nu pierzîndu-şi din contururi, ca o hologramă ce se dezintegra. Mai degrabă ca atunci cînd softul generator ieşea la

suprafață, zdrențuind-o, devenind vizibil, revelînd artificiul *de dincolo de suprafață* – dezvăluind viermuiala digitală care producea iluzia.

Cu alte cuvinte, dezvăluind numerele.

Numerele. Esența noastră goală, își spuse Dylan. E ceea ce ne face și ceea ce ne distruge. E ceea ce sîntem în marea cameră a cazanelor care este viața, adică un mare nimic. O fantasmă ce le părea reală celor flămînzi și dornici, dar numai o jucărie, o jucărie uriașă, transparentă, pentru amuzamentul mînuitorului suprem al numerelor. Pentru ființa care avea în mînă toate numerele. Pentru lucrul care îmi va demonstra curînd că numărul meu a ieșit din joc.

Atunci Dylan văzu altceva.

Pe Nick. Care se uita țintă la el. Cu un efort uriaș, Dylan spuse:

– Nu mă vezi prea bine, Nick.

Vorbele i se auzeau incomplet, ca o transmisie bruiată. Cifre lipsă. Rezoluție scăzută.

Nick spuse încet:

– Te văd.

Gura i se strîmbă, completînd:

– Ești mort.

– Mort, șopti Dylan.

Nu suna corect. Fals, da; mort, nu. În afară, da; dus, nu. Evaporat, da; cadavru, nu.

Nick întinse un deget către el, rostind, mai tare:

– Mort.

– Dispar, îl informă Dylan pe idiot.

Ralph se răsuci să-i privească pe falşii ocupanţi ai falsei banchete din spate. Luminile farurilor străluceau prin parbrizul din spate, încununîndu-i creştetul cu o aureolă ca de foc. Era ca şi cum ar fi avut o falsă aureolă din flăcări... Lui Ralph părea să-i placă, fiindcă zîmbi. Apoi zise:

– Dispari? Nu eşti invizibil, Dylan. Dar Nick are dreptate. Eşti mort.

Cununa de flăcări scăzu, iar apoi se stinse, lăsînd în urmă o aură care inspira autoritate, ba chiar realitate, chipului cu priviri fixe al lui Ralph. Înăuntrul lui Dylan, în masa rămasă, ceva se cutremură. O amintire îi trecu iute prin minte – reluarea unui comentariu făcut ceva mai devreme de Lars. Un comentariu la adresa lui Ralph, de fapt. Lars spusese: „Apropo de siniştri, se întoarce Prinţul Negru".

Sinistru, îşi zise Dylan, cuprins brusc de certitudine. *Asta e*. Chipul lui Ralph se schimbă, aducîndu-i dovada. Se zbîrci, uscîndu-se, asemenea celui al unei maimuţe. Obrajii i se scobeau.

Arcadele, buzele și fălcile i se îngroșau. Din nări îi ieșeau fire de păr cîrlionțate, lucioase. Ochii aveau o lucire mată, impenetrabilă.

– Mort, repetă strigoiul.

Și rînji, dînd la iveală colți sîngerii.

Lui Dylan nu i se mai părea fals. Mașina avea încă un aer de falsitate, dar Ralph, strigoiul, părea extrem de real și Dylan înțelese pe loc de ce. Ralph fusese la rîndul lui în afară. Ca și Dylan, trecuse într-o altă dimensiune. Ceea ce însemna ceva îngrozitor. Ceva foarte, foarte rău.

Dylan se îndoia că-l va putea goni pe strigoi.

Își mută ochii de la el și se uită la Lars. Lars nu conducea. Un alt strigoi ședea la volan – cu colții pătați de sînge și blana încîlcită. Cu ghearele pe volan. Mirosea oribil a pucioasă... Dylan se întoarse spre Nick. Nici el nu mai era acolo. Împărțea bancheta din spate cu un al treilea strigoi. Printre dinții încleștați, mici și ascuțiți, acesta șuiera la Dylan.

Nu se putea uita la el. Dincolo de geamuri, întunericul care trecea pe lîngă ei rămînea fals, în mod limpede ireal. Dar lucrurile din mașină nu erau deloc false. Dylan înțelese de ce. Erau însoțitorii lui, porniți în misiune – îl duceau în locul cel rău.

Și nu puteau fi opriți.

– *Mort!* şuieră strigoiul care fusese Nick.

Cel care conducea dădu din cap.

– Mort, confirmă el.

Strigoiul-Ralph, cu ochii lui ficşi, chicoti.

– Foarte mort, declară el.

Dylan săltă un braţ, pentru a se apăra de privirea aceea. Chiar dacă braţul nu-l putea apăra cu adevărat...

Nu se dezintegra. Braţul lui... nu se evapora transformîndu-se în abur.

În schimb, Dylan văzu carne putredă. Carnea descompusă, putregăită, care lăsa să se vadă osul de dedesubt. Un os acoperit cu mîzgă, lucios, alb. Restul trupului său arăta la fel – pieptul, picioarele, labele scheletice, o masă în oribilă descompunere.

Un hoit, îşi spuse Dylan. *Sînt mort.*

Maşina coti brusc la stînga. Dylan îşi aminti curba; ducea către locul rău. Privi afară şi constată că avea dreptate. O firmă cojită, albicioasă, pe fundalul clădirii întunecate, cu cuvintele pe care le ştia atît de bine:

CURĂŢĂTORIA CHIMICĂ
ACME

Dylan studie firma. Pentru un motiv oarecare, i se părea reală.

Apoi maşina, de fapt ambele maşini, începură să se învîrtă în cerc, de mai multe ori, cu farurile aruncîndu-şi razele de-a curmezişul faţadelor clădirilor industriale, parcă făcîndu-le să se rotească în jurul unui pivot, în jurul miezului visului său, în jurul acestui miez mort – în jurul cărnii putrede care odată purtase numele lui Dylan.

Rotirea încetă. Cele două maşini, faţă în faţă la o distanţă de trei metri, schimbau priviri furioase din faruri.

De pe acoperişul curăţătoriei părăginite... Prin ochelarii cu vedere de noapte... Urmărea... Îi urmărea pe tinerii care coborau din maşini... Văzîndu-l pe Ralph cum le făcea semn celor cinci noi, iniţiaţilor, celor care urmaseră... Privindu-i pe cei cinci... Se varsă în lumina farurilor ce stau ochi în ochi... Acolo clădesc un cuib... O capcană...

O capcană pentru Dylan...

Dylan coborî din maşină, destul de mobil pentru un cadavru. Îl deruta aerul liber, imensitatea întunecată de deasupra lui. Balta de lumină orbitoare a farurilor îl deruta şi ea. Lucrurile nu se desfăşurau conform aşteptărilor. Asta îl încînta,

din motive obscure, motive pe care nu le înţelegea, ceea ce ştia că era stupid. Dar ce motiv avea să nu fie stupid?

De ce să nu ducă stupiditatea pînă la limitele ei cele mai îndepărtate?

În consecinţă, zîmbi. Cît putu de stupid.

Şi zări grupul de băieţi în mişcare.

Tineri. Noi. Boboci la Enterprise. Spre deosebire de Ralph, Lars şi Nick, ei nu arătau deloc ca nişte strigoi.

Arătau ca nişte demoni. Ca nişte demoni tineri şi flămînzi. Mai rău decît strigoii pentru că, din punct de vedere fizic, păreau perfect umani – nişte băieţi cu chipuri aspre şi tunsori foarte scurte.

Dar nu erau ceea ce păreau. Dylan ştia asta foarte bine. O văzuse în atitudinea lor. Aveau aerul unor năluci ale iadului. Năluci boboci, desigur... năluci cadeţi... Dylan ştia că erau cei mai răi dintre toţi.

Fusese şi el la fel odată. O nălucă ce dădea pentru prima dată de gustul sîngelui.

Un băietan înalt ridică o mînă, încleştată precum o gheară, şi scoase un croncănit care te îngheţa:

– *Crau!*

Crau? își repetă Dylan în gînd și ochii i se împăienjeniră.

Apoi toți începură să strige:

– *Crau! Crau!*

Înțelegerea penetră creierul lui Dylan, amintindu-i de ce se afla acolo. Îngheță, simțind junghiul rece al groazei pure. Croncănelile îi străpungeau voința precum colții pielea, injectînd veninul care paraliza fiecare mușchi, stîrpindu-i orice dorință de a fugi sau de a opune rezistență.

Rămase pe loc, ascultînd:

– *Crau! Crau!*

Și, pe neașteptate, strigoii și nălucile se înghesuiră fiecare în mașina lui. Portierele se trîntiră; boxele bubuiră în spațiul gol dintre fabrici.

Dylan rămase singur în baia de foc.

Cauciucurile scrîșniră și farurile dădură înapoi cu viteză; mașinile începură să se rotească în tandem, ca lupii încolțindu-și prada, în timp ce băieții se aplecau pe geamuri țipînd, răcnind. Înțelegînd că intrase în penultima fază a torturii, Dylan se prăbuși; mintea începu să-i derapeze, secată, pierdută. Farurile și stopurile lăsau dîre luminoase, neclare, într-un vîrtej care nu-i dădea de ales – era obligat să facă pasul ezitant către faza finală. Obligat să urmeze ritualul pînă la capăt.

îl urmă. Cu supunerea oarbă a aceluia care alerga către marginea stîncii sau sărea de pe buza vulcanului, alergă către zidul prăbuşit al curăţătoriei. Mai aproape, tot mai aproape, spărtura întunecată, golul imens de dincolo de ea. Adrenalina în cantităţi letale îl împingea, împreună cu o stranie exaltare a groazei – starea de spirit ideală pentru plonjonul în tunelul iadului.

Se azvîrli prin spărtura din zid şi chiar avu senzaţia căderii într-un tunel căci, deşi picioarele continuau să-i alerge pe o suprafaţă plană, locul era dominat de o altă geometrie – bucle ale timpului şi spaţiului cum nu întîlneai în lumea muritorilor. Cădea în întuneric, tot mai adînc...

Dylan se izbi de un obiect neaşteptat. Obiectul îl înşfăcă. Şi îl ţinu strîns, cu braţe foarte puternice.

Erau braţele unui bărbat pe care Dylan nu-l mai văzuse în viaţa lui. Braţele unui străin.

Care nu voiau să-i dea drumul. Fără să se poată controla, ca un iepure prins în capcană, Dylan începu să tremure în strînsoarea lor.

CAPITOLUL 16

Frank Black îşi întări strînsoarea în jurul tînărului care tremura din toate încheieturile.

– E bine, îi spuse el blînd. Nu-ţi fac nimic. E bine.

Băiatul nu părea la fel de sigur. Cu ochii sticloşi, asudat, se uita la Frank ca şi cum l-ar fi văzut pe diavol însuşi. Părea extrem de derutat, incapabil să gîndească. Incapabil să spună ceva. Poate chiar incapabil să asculte.

– Haide, îi spuse Frank cu fermitate. Hai să ieşim de-aici. Asta vrei să faci, nu?

Tînărul continua să tremure. Frank îi simţea spaima profundă, dar şi efectul drogului. Nimic nu-l surprindea prea tare. Era convins că băiatul

tocmai retrăise ultimele ore de viață ale lui Eedo Bolow. Sau o mare parte a lor. Din fericire pentru el, de data aceasta procesul se încheiase înainte de a ajunge la capăt. Frank aruncă o privire în înaltul întunecat al tavanului clădirii. Cineva sau ceva se ascundea acolo. O ființă căreia Frank tocmai îi stricase petrecerea. Venise vremea să plece.

Puse o mînă pe brațul stîng al tînărului și pe jumătate îl conduse, pe jumătate îl tîrî către porțiunea de zid prăbușită. După cîțiva pași, băiatul încetă să opună rezistență. Dar Frank nu dădu drumul brațului. Încă se mai putea întîmpla orice.

Băiatul ar fi putut-o rupe la fugă, de pildă. Și apoi, exista posibilitatea, nu chiar atît de îndepărtată, ca ființa înaripată să se hotărască să plonjeze.

Ieșiră din clădire. Frank își conduse prizonierul abia capturat de partea cealaltă a curții, pe o alee unde își parcase mașina, într-un colț mai adăpostit.

De pe acoperișul lui Acme... Prin ochelarii cu vedere de noapte... Urmărea... Urmărea încrun-

tat... Disprețuitor... Îl urmărea pe străin cum îl scotea pe băiat din clădire...

Și totuși... Nu era dispus să renunțe... Nu... Nu încă...

Nu încă...

Frank intră în garajul SFPD și îi făcu semn ofițerului de serviciu că avea nevoie de ajutor. Femeia suplă se apropie, uitîndu-se la chipul cenușiu al băiatului prăbușit pe scaunul din dreapta al mașinii. Uitîndu-se la ochii goi, la dîra de salivă care i se scurgea din gură. La cătușele care îi strîngeau mîinile.

– Îl arestezi? întrebă polițista.

Frank clătină din cap. Citi insigna femeii și spuse:

– Camera de observații, ofițer Trent. Și cred că ne-ar prinde bine și ceva cafea acolo. Am nevoie de Mike Atkins, de Peter Watts și de Jim Penseyres. Roagă să-i caute.

– Bine, răspunse Trent, deschizînd portiera din dreptul pasagerului. E ceva ce-ar trebui să știe vreunul dintre ei?

Frank se gîndi o clipă.

– Mda, răspunse el. Spune-i lui Watts că l-am găsit pe individ la Curățătoria Chimică Acme. Într-o situație specială.

Trent dădu din cap. Îi spuse băiatului:

– Hai, amice. Avem treabă sus.

Băiatul nu se clinti. Nu lăsă nici măcar să se vadă că îi auzise vorbele.

– E plecat, comentă Trent.

– Are nevoie de încurajare, zise Frank obosit. Apucă-l bine de braț. Nu cred că o să-ți facă probleme, dar poate vrei să...

Trent scoase telefonul celular, apăsă pe un buton și spuse:

– Garajul. Trent la telefon. Am aici un zombie care are nevoie de escortă.

Băiatul tresări.

– Dă semne de viață, zise Trent. Cum te cheamă, amice?

Ca și mai înainte, nu primi nici un răspuns. Își strînse buzele gînditoare. Apoi, cu ambele mîini, îl apucă de reverele hainei și îl smuci afară din mașină.

Frank își încrucișă brațele pe volan, făcîndu-și din ele pernă pentru capul care începuse brusc să îl doară. Abia acum începea să priceapă ce făcuse în seara asta. Se bucura că ajunseseră pînă aici întregi, și el și băiatul. Sau mai degrabă ușurat,

fiindcă nu avusese nici un fel de idee despre ce avea să găsească la Curăţătoria Acme – iar descoperirile îi întrecuseră orice aşteptări. BMW-urile. Banda de indivizi cu părul tuns scurt. Jocul groazei cu victima. Victima care alergase în întîmpinarea propriei sorţi. Căzînd în schimb în braţele lui Frank.

Şi în tot acest timp, ceva nemăsurat de rău pîndea dintre grinzile de deasupra capului... Frank avea nevoie de o pauză.

Parcă maşina, ieşi din garaj şi se îndreptă spre un restaurant din apropiere care servea o mîncare oarecare.

Patruzeci de minute mai tîrziu, intră în galeria de vizionare a camerei de observaţie. Mike Atkins era deja acolo şi îi urmărea prin fereastra mare de sticlă pe Watts şi pe Penseyres, aşezaţi la o masă împreună cu subiectul, chestionîndu-l. Dintr-o privire, Frank constată că interogatoriul nu mergea prea bine. Subiectul părea deprimat, golit de viaţă. Cu un glas care suna metalic în difuzoarele instalate special, Watts îl întrebă:

– De cît timp eşti în San Francisco?

– Nu ştiu, răspunse tînărul. Tu ce crezi?

Penseyres spuse:

– Haide, zău. Ce căutai acolo astă-seară?

– Mă numesc Bob Smith, murmură băiatul.

Frank se întoarse către Atkins și îi întinse unul dintre cele două pahare de plastic pline cu cafea pe care le adusese cu el.

– Au scos ceva de la el? întrebă el.

– Încă nu, îi răspunse Atkins sec. Singurul nume pe care și l-a dat e cel de Bob Smith.

Privindu-l pe tînărul de dincolo de geamul de sticlă, murmură:

– Susține că vorbim cu un mort.

Frank nu comentă.

Atkins îl măsură întrebător, cu priviri pătrunzătoare. Îl întrebă:

– Ce căutai acolo, Frank?

Frank îi răspunse încet:

– M-am dus înapoi ca să-mi satisfac o curiozitate. În legătură cu ce s-a întîmplat în noaptea aia.

– Și? insistă Atkins.

Frank privi prin geam la băiat, cîntărindu-și răspunsul.

– Cred că știu de ce-i e frică.

Atkins studie pleoapele lăsate ale lui Frank. Spuse hotărît:

– Atunci poate că tu ar trebui să stai de vorbă cu el.

Trăgînd adînc aer în piept, Frank zise:

– Mda.

La cîteva minute după ce Watts și Penseyres ieșiră din camera de observație, intră Frank. „Bob Smith" nu se uită în ochii lui. Frank se așeză la masă. Tînărul își răsuci scaunul spre perete, cu umerii căzuți. Nu voia să se afle acolo. Nu voia să vorbească.

Era un lucru cu care Frank se putea împăca. Îl privi, așteptînd. Timpul trecea. Obiectul atenției lui Frank începu să fie neliniștit. În cele din urmă, Frank spuse:

– L-ai văzut, nu-i așa?

Întrebarea îl făcu pe băiat să întoarcă încet capul.

Frank fu răsplătit cu o privire obosită, înspăimîntată.

Dincolo de oglinda unidirecțională, restul membrilor Grupului Millennium schimbară priviri alarmate.

– Și eu l-am văzut, continuă Frank încet, cu calm.

Cu ochii minții, îl zări din nou pe ultimul dintre ei, zvîrcolindu-se, dînd violent din mîini și din picioare. Plin de sînge...

– Ştiu de ce ţi-e teamă. Dar acum eşti în siguranţă.

Băiatul se uită ceva mai atent la el. Frank îi susţinu privirea, cu la fel de multă atenţie.

Îl măcelărea pe Eedo... Îi sfîrteca faţa, rupîndu-i buzele... Chipul lui Eedo, îngrozit, în timp ce colţii loveau... Ploaia roşie căzînd... Şi încă ceva... Ceva nou... O siluetă omenească... Şi, intermitent, un chip omenesc...

Frank scăpă de această imagine, revenind la băiatul cu chipul ca de ceară din camera de observaţie. Spuse:

– Acum eşti în siguranţă.

Buzele puştiului se schimonosiră încet într-un rînjet neîncrezător.

– Nimeni nu e în siguranţă, declară el, amestecînd în priviri disperarea cu certitudinea unui fanatic. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Cum te-ar putea atinge aici? întrebă Frank.

Întrebarea stîrni doar un dispreţ ca de gheaţă.

– Ce ţi-ar putea face cît timp te afli aici? insistă Frank.

– Nu pricepi, murmură băiatul tremurînd. El ştie. Ştie totul. Cunoaşte numerele.

– Care numere? întrebă Frank, cu inima bătîndu-i mai tare.

– Nu există nimic altceva în afară de ele! exclamă tînărul cu patimă. Numere de telefon, cărţi de credit, numere de-maşină – tu şi toţi ceilalţi, nu sîntem toţi decît nişte numere! Iar el ştie ce număr ai şi te ştie şi pe tine.

Frank medită la tot ce auzise cu o mirare crescîndă.

– Şi ce doreşte? întrebă el.

– Supunere! izbucni băiatul cu o vibraţie de disperare în glas. Supunere şi control.

Frank medită.

– În schimb pentru ce? întrebă el.

– Pentru a împărţi puterea, atunci cînd va sosi sfîrşitul, îi răspunse băiatul cu o grimasă care trăda o durere profundă, regret şi furie. Cînd flăcările veşnice vor pîrjoli totul în Anul Destinului, continuă el. Cînd cei slabi şi indolenţi vor pieri.

Frank rămase tăcut. Dorea să audă mai multe.

Băiatul dădu drumul unui suspin întretăiat; ochii îi erau plini de lacrimi.

– Mi-au spus că vom fi bogaţi, rosti el amar. Că sîntem cei aleşi. Că disciplina e singura noastră cale de salvare. Că prosperitatea înseamnă putere.

Lacrimile i se prelinseră pe obraz.

– Ne-au spus că putem pleca oricînd dorim, dar a fost o minciună. Nimeni nu poate pleca. Asta ne-a întors pe unii împotriva altora.

Cu ochii minții, Frank îl revăzu pe Eedo, zvîrcolindu-se, zbătîndu-se. Plin de sînge...

Fiara atacînd... Creatura înaripată coborînd ca un vultur... Cu botul puternic, cu colți... Ochelarii cu vedere de noapte... Chipul omenesc se topește, făcînd iar loc fiarei... înfulecînd sălbatică, lacomă... Fără oprire... O forță în fața căreia ființele omenești obișnuite sînt neputincioase... Și fără speranță...

Frank inspiră adînc. Deși știa răspunsul la următoarea întrebare, o puse:

– El l-a ucis pe Eedo Bolow?

Băiatul dădu din cap.

– Da, spuse el cu o nuanță nouă în glas, o notă de sfîrșeală și de resemnare.

În ochi avea o strălucire nepămînteană. Spuse încet:

– Pentru că era slab. Pentru că și-a pierdut disciplina, la fel cum au făcut și alții. La fel cum am făcut și eu. Odată pierdute credința și disciplina, el te devoră. Și nimic nu te mai poate salva.

Frank ar fi vrut să îl contrazică. Dar tînărul avea un aer atît de serios, încît nu admitea contrazicere.

– Nu mă poţi salva de el, conchise băiatul, privindu-l din nou pe Frank drept în ochi.

Dar Frank observă că ochii nu-l priveau pe el. Priveau în direcţia lui, dar vedeau ceva de dincolo de el. Departe. O realitate căreia nici Frank şi nici camera de observaţie nu-i aparţineau.

Apoi acela care îşi spunea Bob Smith se întoarse cu spatele; capul îi tremura ca într-o criză de epilepsie. Frank constată că nici el nu mai respira. Trecură două secunde. Continuă să-şi ţină respiraţia.

Ceva mergea foarte rău. Chipul băiatului se înroşi şi ochii îi ieşiră din orbite. Pe gît, venele îi ieşeau în relief ca nişte sfori.

Frank sări în picioare şi îl apucă de umeri; îi simţi rigizi, paralizaţi. Fălcile îi erau încleştate, gura strînsă. Ochii priveau fix într-un punct îndepărtat. Un loc pe care era bine să-l evite...

– Hei! strigă Frank, întinzînd trupul înţepenit pe podea.

Atkins, Watts şi Penseyres dădură buzna în încăpere.

– Chemaţi un doctor! exclamă Atkins.

Penseyres o zbughi afară pe uşă.

Frank încercă să-i deschidă băiatului gura cu forţa. În van; parcă era de piatră. Febril, îi desfăcu cămaşa şi începu să-i dea primul ajutor.

Watts se aplecă şi luă în mîini capul băiatului.

– Drăcia dracului! mormăi el. Ce l-a apucat?

Frank continuă să îi apese pieptul cu palmele, concentrat, ca şi cum prin simpla forţă a voinţei ar fi putut readuce viaţa în trupul tot mai rigid.

– Hai odată! strigă el. Respiră!

Dar Bob Smith nu voia să respire. Dăduse ochii peste cap, lăsînd să i se vadă globii. La gură avea spume. Capul îi căzuse într-o parte, fără viaţă.

– Nu! ţipă Frank. Nu muri!

– Frank, zise Watts scurt.

Dar Black continuă să apese.

– Frank! exclamă Watts.

– Doamne, Dumnezeule, murmură Frank. Doamne, Dumnezeule.

– E mort, Frank, spuse Watts. Mort.

Frank rămase cu ochii la cadavru, fără să-i vină a crede.

– L-am pierdut, şopti el. L-am salvat. Şi pe urmă l-am pierdut.

Watts îl trase, ridicîndu-l în picioare.

– Hai să mergem, spuse el sumbru. Ai făcut tot ce-ai putut.

CAPITOLUL 17

A doua zi dimineață, Frank ieși să se plimbe în Victory Park, monumentul dedicat de orașul San Francisco eroilor căzuți în război. Era o zi frumoasă și veselă, aproape fără nici un nor. Orașul era plin de murmurul și agitația obișnuită de după-amiază: oameni de afaceri care mergeau cu pas iute, copii pe biciclete, turiști umblînd la întîmplare, autobuze și iar autobuze, fluxul și refluxul traficului.

Frank se opri în fața monumentului din parc, un obelisc înalt. Se uită la cele patru drapele ale diferitelor arme și la steagul american care flutura în centru. Simbolul datoriei față de patrie; simbolul sacrificiului. Al onoarei. Al cenușii.

Aici urma să aibă loc, în curînd, o întrunire. Pentru moment însă, Frank era mulţumit că putea sta singur, cu gîndurile sale. Timp de cîteva minute contemplă monumentul. Departe în zare, o macara se ridica drept pe cer, memento al vieţii care continua în umbra celor morţi.

– Du-te acasă, Frank, spuse un glas cunoscut.

Frank se întoarse şi zări coama albă ca zăpada a lui Mike Atkins. Acesta îl privea cu o îngrijorare blîndă, combinată cu autoritatea neînfrîntă şi aproape părintească pe care Frank o aprecia atît de mult la colegul său. Un prieten drag.

– Cred că ar trebui să te duci acasă, continuă Atkins, şi să-ţi vezi familia. Şi să te odihneşti puţin.

Pe chipul lui Frank se vedea limpede ce-l măcina. Murmură:

– Puştiul ăla a murit de frică, Mike.

– Era atît de încărcat cu LSD, că n-o să ştim niciodată de ce a murit, îi răspunse Atkins.

– N-a putut să scape, murmură Frank pe un ton întrebător. Indiferent ce-a fost... ce poate fi atît de puternic, încît să nu ai scăpare?

Atkins spuse iritat:

– Ce ne-ai descris aseară, acolo... chipul fiarei...

– L-am văzut, declară Frank pe un ton încet, în care se amestecau nedumerirea şi certitudinea. În ziua în care am venit aici.

Atkins afirmă:

– Am văzut chipul răului, Frank. Am privit în ochii lui şi l-am văzut uitîndu-se la mine. Dar chipul acesta a fost întotdeauna chipul unui om. Un chip omenesc.

Frank rămase tăcut. Nu dorea să dezbată acum acest subiect.

– Întotdeauna am avut convingerea, continuă Atkins, că răul se naşte dintr-o inimă îngheţată şi o minte slabă.

– Şi eu, replică ferm Frank.

Cei doi se priviră. Nici unul nu găsea cuvintele care ar fi putut descrie acel ceva cu care se confruntaseră în ultimele cîteva zile. Dar fiecare vedea în ochii celuilalt recunoaşterea unui fapt esenţial: cazul acesta nu semăna cu nimic din tot ce văzuseră pînă acum.

Cîteva ceasuri mai tîrziu, Frank era înapoi acasă, căţărat pe scara lungă de metal, ajustînd noul sistem de siguranţă, cu intenţia de a preveni alarmele false.

– Hei, Frank! se auzi glasul subţire şi insistent al lui Jack Meredith.

Frank se uită în jos la fața lătăreață a vecinului său. Ca de obicei, aceasta era luminată de un zîmbet și de o curiozitate fără margini.

– Ai fost plecat cîteva zile, nu? zise Meredith pe un ton pițigăiat, întrebător. Cu treabă?

– Salut, Jack, spuse răbdător Frank. Mda, cu treabă.

– Cu grupul ăla de consultanță de care vorbeai?

– Mda.

– Consultanță, spuse Meredith. Asta-i o chestie. Unul dintre lucrurile alea despre care întotdeauna te-ntrebi ce-or fi însemnînd, știi...

– Păi, spuse, Frank coborînd scara, în principiu ni se dă cîte o problemă. Pe care încercăm să o rezolvăm.

– Aha, pricep, zise curios Meredith. Și... ai rezolvat problema la care lucrai, Frank?

Frank îl privi pe Meredith timp de cîteva secunde lungi.

– Nu, spuse el în timp ce ochii i se umbreau și formularea replicii îl purta undeva, departe. Nu, n-am rezolvat-o, Jack. N-am reușit s-o înțeleg.

– Nu, zău, făcu Meredith cu ochii mari.

Frank își întoarse privirile.

Pînă și Jack Meredith înțelesese că această discuție nu va merge mai departe.

– Ăă, ne mai vedem, Frank.

Frank zîmbi absent.

– Mda, ne mai vedem, Jack.

În seara aceea, pe măsură ce se apropia ora de culcare, Frank descoperi că citea o serie de materiale pe care nu le mai consultase de o bună bucată de vreme. Şedea pe marginea patului, îmbrăcat ca de obicei în pantaloni şi tricou de bumbac, cu ochelarii cu rame subţiri, metalice, cocoţaţi pe nas. În poală ţinea o carte groasă. Sfînta Biblie Creştină.

În Efesienii, capitolul şase, versetul doisprezece, găsi un pasaj care îi atrase atenţia:

> „Stăpînii întunericului din această lume se luptă pentru domnia asupra trupurilor şi minţilor tuturor membrilor rasei umane."

Frank medită la semnificaţia acestui pasaj. Apoi se întoarse la un fragment pe care îl găsise ceva mai devreme, în Cartea lui Matei. Capitolul douăzeci şi cinci, versetul patruzeci şi unu, spunea:

> „Piei din faţa Mea, blestematule, în focul veşnic pregătit pentru diavol şi ai lui."

Vorbele păreau să-i sară în ochi, atrăgîndu-i atenţia.

Catherine intră în dormitor, îmbrăcată cu halatul de baie.

– Vrei să-i spui noapte bună lui Jordan? îl întrebă ea.

– Da, răspunse Frank, lăsînd Biblia deoparte.

Catherine văzu titlul de pe coperta acum vizibilă a cărții.

– Aud că-i un adevărat roman de aventuri, remarcă ea. Plină de trădări, moarte, violență...

Frank dădu din cap absent.

– Mda, acceptă el, în timp ce un zîmbet poznaș îi înflorea în colțul gurii.

– Cauți o îndrumare morală? întrebă dulce Catherine. Sau e doar un pic de lectură înainte de culcare?

Frank ridică din umeri.

– Doar niște răspunsuri, presupun, îi replică el cu o expresie prudentă, visătoare. S-a întîmplat ceva la San Francisco.

– Ceva despre care ai vrea să vorbim?

– Mă nedumerește puțin un lucru pe care credeam că îl înțeleg, replică Frank. Răul. Ce e el exact.

– Adică ce-l provoacă? zise Catherine, așezîndu-se pe pat lîngă el.

Frank dădu din cap.

– Am impresia că vechiul concept biblic al influenței diavolului și-a pierdut orice valabilitate.

Catherine medită.

– Părerea mea e că s-a schimbat numai limbajul, comentă ea. Cred că știința și psihologia ne-au oferit o idee mai clară asupra motivelor pentru care oamenii comit fapte rele.

Oftă și vorbi mai departe.

– O văd în fiecare zi în munca mea. Copii supuși violențelor, care devin adulți violenți.

Frank îi aruncă o privire.

– Deci, adevărata sursă a răului e în noi înșine, spuse el pe un ton în care se citea îndoiala.

– Mă-ntrebi dacă sîntem toți capabili să facem rău? rosti Catherine.

Dar Frank păru să nu audă întrebarea.

– Sau există ceva, undeva, continuă el, o forță sau o prezență. Care așteaptă. Pînă cînd poate da naștere unei noi crime, unui nou viol. Unui nou holocaust.

Catherine clipi. Pe un ton atent, care recunoștea greutatea preocupărilor lui, spuse:

– Cred că asta e o întrebare pe care și-o pun toți aceia care privesc viața în profunzime.

Frank se uită la ea, neliniștit.

– Ce-i poți spune unui copil? Ce pot să-i spun eu lui Jordan?

Timp de o clipă, pe fața lui Catherine pluti îngrijorarea. Apoi se lumină și șopti blînd:

– Poate că nu trebuie să-i spui decît noapte bună.

Frank ridică din sprîncene. Gîndirea echilibrată a soţiei sale era reconfortantă. Recunoscător, se apropie şi o sărută tandru.

Cînd intră în camera ei, Jordan dormea. Dar surîse cînd el se aplecă să o mute de la marginea patului şi să-i tragă pătura pînă sub bărbie. Apoi Frank se ridică, rămînînd aplecat deasupra ei, fără a se putea hotărî să plece, privind chipul liniştit al fiicei sale. Priveliştea îi aduse prima clipă de bucurie şi primul zîmbet nereţinut după foarte multă vreme.

Cîteva minute mai tîrziu, aprinse lumina în biroul său de la subsol, activînd computerul.

Studiul Bibliei nu fusese provocat de meditaţii întîmplătoare. Frank nu se putea desprinde de misterul de la San Francisco. Avea nevoie de răspunsuri şi era dispus să facă tot ce-i stătea în puteri ca să le capete.

În timp ce computerul se pregătea de lucru, luă de pe raft un dicţionar şi îl deschise la litera G. În dreptul cuvîntului Gheena găsi următoarea definiţie:

„1. (în Noul Testament) iad; 2. loc de tortură, de ardere sau de suferinţă."

Pe ecranul luminat apăru un meniu. Frank apăsă pe cîteva taste, accesă SearchNet-ul şi scrise: GHEENA.

Telefonul sună. Tresărind, Frank se uită la ceas. La ora aceasta, telefoanele erau neobişnuite.

– Alo? spuse el în microfon.

– Frank, sînt Mike Atkins, spuse omul cu care Frank stătuse de vorbă în dimineaţa aceea în Victory Park din San Francisco. Îmi cer scuze că te sun atît de tîrziu.

– Oricum eram treaz, lucram, îi replică Frank.

– Şi eu, spuse Atkins.

– Unde eşti? îl întrebă Frank.

– Sînt tot în San Francisco, în laboratorul de expertiză legală, spuse Atkins cu încordare în glas. Un pic mai devreme am primit datele referitoare la băiatul care a murit. Am descoperit un lucru la care nu ne aşteptam.

– Ce? întrebă Frank, răsucindu-se în scaun.

– Hainele şi ţesuturile prezentau urme dintr-un insecticid folosit la fabricarea unei substanţe care se cheamă sarin.

Frank spuse încet:

– Gazul sarin.

– Utilizat în atacul terorist dintr-un metrou din Japonia. Liderul unei secte considerate

răspunzătoare e judecat în prezent pentru atentat, ca şi pentru alte cîteva crime.

– Shoko Asahara, spuse Frank, amintindu-şi cazul. Liderul lui Aum Shinrikyo.

– Exact, spuse Atkins. „Adevărul Suprem" ar fi traducerea cea mai apropiată a numelui acestei secte. Ştii ce se spune despre modul în care se debarasa Asahara de victime, Frank?

Frank se încruntă, cu o concentrare dintr-o dată maximă.

– Într-un cuptor cu microunde la scară industrială...

Eedo bătînd cu pumnii în geam... Faţa în agonie lipită de sticlă... Mîna moale, alunecînd... Capul care dispărea din raza vederii...

Bătu cîteva comenzi pe tastatură; inima îi zvîcnea acum nebuneşte.

Atkins tocmai spunea:

– Asahara a acumulat peste un miliard de dolari. A încercat să cumpere armament de la ruşi. Se crede chiar că a încercat să pună mîna şi pe virusul Ebola.

– A vrut să aducă Armaggeddonul pe pămînt, spuse Frank.

– S-ar putea întîmpla şi aici, Frank? vru să ştie Atkins.

Frank nu ştia. Dar simpla posibilitate îl electriza. Ca şi articolele de pe Internet care se desfăşurau pe monitorul computerului. Ultimul era:

GHEENA INTERNATIONAL, PTY.
REG. INSULELE CAYMAN. INSTALAŢIE DE CHIMIE INDUSTRIALĂ
NEW YORK, MONACO,
SAN FRANCISCO, TOKIO,
SYDNEY, CAIRO.
FACILITĂŢI DE STOCARE.

– Frank? întrebă Atkins. Mai eşti acolo?

– Ascultă, Mike, spuse Frank, brusc neliniştit. Tocmai am descoperit ceva. O companie înregistrată sub numele de Gheena International. Pare să fie un holding.

– Şi cu ce se ocupă?

– Produse chimice industriale, răspunse Frank, atent la tastatura computerului. Mike, una dintre instalaţiile lor e înregistrată în San Francisco.

Timp de o fracţiune de secundă, pe fir se aşternu o tăcere stupefiată. Apoi Atkins izbucni:

– Sînt pe ei.

Legătura se întrerupse. Încet, Frank lăsă telefonul jos. Rămase privind ţintă la monitor, meditînd la descoperirea sa. La Mike Atkins care urma să facă investigaţiile... Brusc, îl cuprinse o nelinişte acută. Ridică din nou telefonul şi formă rapid numărul laboratorului din San Francisco, ascultînd cîteva apeluri lungi. Care rămaseră fără răspuns.

În mod evident, Atkins ieşise deja.

Frank trînti telefonul, sări în picioare şi urcă în fugă scara pînă în holul în care dădea dormitorul lui şi al lui Catherine. Trecu pragul şi se opri, cu tot trupul încordat, tensionat ca un arc.

Catherine, care, aşezată în pat, citea o carte, îi aruncă o privire surprinsă.

– Ce-i? întrebă ea.

– Nu ştiu, murmură Frank, intrînd în încăpere. Dar am o presimţire rea.

Se apropie de telefonul de pe noptieră, îl ridică şi sună la San Francisco. Într-un fel sau altul, ştia că Atkins va avea probleme la Gheena

International. Definiția din dicționar îi bubuia în minte:

Un loc de tortură, de ardere sau de suferință.

Catherine îl privi cu o neliniște crescîndă.

CAPITOLUL 18

Ploaia cădea perdele din cerul întunecat al orașului San Francisco, dînd cartierului industrial de la periferie un aer și mai dezolant decît în mod normal. Mike Atkins nu mai fusese niciodată prin zonă. Ajunsese aici cu ajutorul hărții și al adresei firmei Gheena International, Pty.

Complexul căruia îi apartinea această adresă se compunea din cîteva clădiri spațioase, legate între ele. Înăuntrul sau împrejurul lor nu ardea nici o lumină. Atkins nu văzu nici un fel de semnalizare. Aerul anonim al complexului i se păru puțin ciudat. Dar pe cuprinsul întregii Americi industriale existau mii de asemenea firme, dintr-un motiv sau altul nedispuse să își anunțe prezența

sau scopurile. Proiecte guvernamentale secrete, prezența materialelor ultrasensibile, motive care țineau de securitate sau de relațiile cu publicul – erau zeci de argumente care puteau convinge un manager să își treacă sub tăcere prezența.

Ca producția de gaz sarin, de exemplu.

Doisprezece oameni fuseseră uciși și mai bine de șase mii afectați grav în atacul desfășurat în metroul din Tokio, la o oră de vîrf în dimineața zilei de 20 martie 1995. Deși însemnate, pierderile ar fi fost mult mai mari dacă membrii sectei ar fi preparat un gaz cu un grad mai mare de puritate. Și nimeni nu și-ar fi putut măcar închipui care ar fi fost efectele dacă Aum Shinrikyo ar fi utilizat măcar o fracțiune din restul resurselor sale. La doi ani după aceea, noi amănunte continuau să iasă la iveală în legătură cu o fermă pe care secta o deținea în Australia și care se întîmpla să fie tocmai în apropierea locului unde avusese loc o explozie misterioasă, pe care unii experți o considerau de origine nucleară. Oficialitățile insistau să afirme că ea fusese efectul unui meteorit; Atkins se îndoia de această explicație.

Un gard înalt de sîrmă înconjura complexul Gheena. Atkins parcă lîngă poarta care se dovedi,

oarecum spre surprinderea lui, a fi descuiată. Intră, luminînd înaintea lui cu lanterna și ignorînd ploaia care continua să cadă. Umezeala era ultima dintre grijile lui în acest moment. Pe primul loc pe lista de preocupări erau paznicii și sistemele de alarmă.

Dar nu găsi nici pe unii, nici pe celelalte. Cine – sau ce – păzea locul acesta?

Poate nimic. Una dintre intrările laterale era încuiată, dar numai de formă. Lui Atkins nu-i luă nici un minut ca să o descuie.

Ușa dădea într-o sală lungă, în care era un întuneric ca de smoală. Ca și exteriorul clădirii, sala era pustie. Sau aproape pustie.

Pe la mijlocul ei, Atkins deschise o ușă și descoperi primele semne ale unei activități organizate. O încăpere mare, fără oameni, dar plină cu șiruri întregi de mese și scaune. Mese de lucru, de vreun fel sau altul. Toate scaunele erau așezate cu fața în aceeași direcție și în fața fiecăruia se afla cîte un telefon.

La capătul opus al încăperii, așezat în așa fel încît să fie vizibil pentru ocupanții scaunelor, stătea un monitor video. Aparatul funcționa.

Chiar în timp ce Atkins se uita la el, pe ecran apărură cuvintele:

FACILITAȚI INVIDIA

Mintea lui Atkins lucra febril. Își aminti frazele disperate ale lui „Bob Smith“ despre numere. Numere de pe cărți de credit, între altele. Era o cameră a cazanelor, realiză brusc Atkins. Un loc de unde se făceau vînzări la telefon.

Cuvintele de pe monitor se schimbară:

MUNCA TE ELIBEREAZĂ

Atkins se întrebă cine sau ce punea în funcțiune sistemul video. Și de ce. Lozincile erau afișate pentru el? În orice caz, nu pentru ocupanții absenți ai scaunelor acestora.

Încordat, privi în jur. În continuare, nici un semn al vreunei prezențe umane. Obiectele montate pe tavan îi atraseră atenția: trei emisfere acoperite cu oglinzi, așezate la intervale egale pe toată lungimea camerei. Atkins văzu că erau camere de supraveghere video. Ochiul din cer. Oare funcționau chiar în clipa aceasta? În cea mai apropiată dintre ele, ceva sclipi.

Cu ajutorul sistemului de supraveghere video... Urmărea pe ecran... Îl urmărea pe bărbatul cu păr alb, care privea drept în cameră... Văzînd neliniștea crescîndă de pe fața lui... Tensiunea...

Primii fiori ai spaimei...

Atkins decise să treacă mai departe, să investigheze puțin restul complexului. De ce nu? Pînă acum nu-l împiedicase nimeni. Se întoarse în hol, îl traversă pînă la capăt și urmă un pasaj acoperit care făcea legătura cu o clădire adiacentă. Un depozit, după cum arăta.

Asta și era. Nu avea decît o încăpere, plină cu teancuri de produse pe platforme de lemn. Rafturi lungi de metal, pline ochi, împărțeau cea mai mare parte a spațiului într-un labirint de culoare. Atkins nu avea nici o posibilitate să evalueze cantitățile de materiale stocate aici, dar un lucru era limpede. Dăduse peste un depozit de dimensiuni mari.

Porni pe unul dintre culoare, folosindu-se de lanternă pentru a discerne detaliile. O grămadă de butoaie voluminoase de oțel îi atrase atenția. Pe ele scria cu litere mari: INFLAMABIL. Cu litere

mai mici era scris: FLUORURĂ DE SODIU, substanţă chimică utilizată în fabricarea insecticidelor. Şi a gazului sarin.

Drept în faţa lui, cîteva lăzi de lemn îi stîrniră curiozitatea. Pe ele se vedeau caractere şi marcaje chinezeşti şi cuvintele REPUBLICA CHINA. Pe un raft era o rangă; cu ea, Atkins deschise una dintre lăzi. Nu era o treabă uşoară; transpiraţia începu să se amestece cu apa de ploaie pe faţa lui. Desfăcu capacul. Dedesubt stăteau pachete lunguieţe, învelite în hîrtie cafenie de ambalaj. Atkins simţi mirosul de uleĭ şi metal; era un miros pe care îl cunoştea. Ca să-şi confirme bănuielile, spintecă hîrtia. Da, era aşa cum bănuise: raza lanternei sclipi pe ţeava unei puşti de asalt AK-47 nou-nouţă.

O armată de maşini de poliţie, şapte civile şi cinci alb cu negru, goneau în noapte. Sirenele nu sunau, dar razele lămpilor de pe capote străpungeau noaptea ploioasă, croind drum printre automobilele de pe străzi.

Peter Watts şi Jim Penseyres stăteau pe bancheta din spate a maşinii din frunte, nervoşi şi nerăbdători. Nu ştiau la ce să se aştepte din partea

companiei denumite Gheena International – căci cursa nu fusese convocată pe baza unor informaţii ferme. Ceva mult mai convingător făcuse acest lucru:

Un telefon din Seattle. Tensiunea din glasul lui Frank Black.

Atkins dădu un colţ în labirintul de coridoare al depozitului. Raza lanternei mătură un cub metalic mare, la zece metri deasupra. O uşă grea, de aproape doi metri înălţime şi întredeschisă, ducea pînă la obiectul acesta, care părea să fie o maşinărie de un fel sau altul. Uşa avea o ferestruică din sticlă groasă, un hublou. Atkins se apropie.

Înţelese că maşinăria era un cuptor uriaş, cu ventilator. Un cuptor cu microunde de uz industrial.

Întinzînd înainte lanterna, privi în interior. Acesta mergea preţ de doi metri în adîncime. În fund de tot era o grămăjoară dintr-un praf albicios, din care ieşeau obiecte ce păreau să fie mai consistente.

Cenuşă, îşi spuse Atkins îngrozit. *Fragmente de os.*

Ceva produsese abraziuni pe peretele cuptorului, chiar în dreapta sa. Suprafața era frecată, tocită; ca și interiorul ușii, pe porțiunea de sub hublou. Zgîrieturi? se întrebă Atkins sumbru. Urme ale disperării?

Cavalcada de mașini ale poliției intră în goană în complexul Gheena și opri scrîșnind din frîne. Watts și Penseyres pătrunseră în fruntea unui grup de ofițeri pe poartă și apoi pe o ușă laterală. Alergînd pe culoarul întunecat, razele lanternelor nu găsiră nici o urmă a lui Atkins sau a altcuiva, în nici una dintre încăperile adiacente. Watts strigă:

– Clădirea alăturată, repede, repede!

Atkins intră în cuptor și îngenunche ca să examineze oasele care ieșeau din grămăjoara de cenușă. Era destul de multă pe podea...

În spatele lui, ușa masivă se trînti, închizîndu-se.

Atkins se răsuci, aruncîndu-se cu umărul asupra ușii. Aceasta nu se clinti.

– Hei! strigă el. Hei!

Continuă să bată în uşă – dar realiză că era încuiată, încuiată pe dinafară. Apoi constată că bătea exact în locul în care bătuseră şi alţii înaintea lui.

Cuptorul se umplu de un zumzăit puternic şi de lumini strălucitoare. Maşinăria fusese pusă în funcţiune – Atkins se opri din bătut, nevenindu-i să creadă că aşa ceva i se întîmpla tocmai lui. Simţi valul radiaţiilor care îl loveau şi îl pătrundeau; ochii i se căscară de groază.

Apoi zări o siluetă întunecată, dincolo de fereastra de sticlă groasă. Un bărbat care stătea acolo. Şi care îl privea prin nişte ochelari cu vedere de noapte.

Atkins izbi geamul cu toată puterea, răcnind din străfundul plămînilor.

Watts dădu buzna dinspre pasajul acoperit în depozit. La celălalt capăt al spaţiului enorm, întunecat, auzi un zumzet tare. Îndemnîndu-şi cu un strigăt colegii, porni în fruntea celorlalţi spre sursa zgomotului. Dădu un colţ şi zări cubul mare de metal, cu ferestruica luminată, puternic tăiată în uşă.

– Opriţi-l! răcni el în secunda în care înţelese ce trebuia să fie maşinăria care bîzîia.

Apucă de mîner şi răsuci, dar acesta nu voia să cedeze. Apoi cedă şi uşa se deschise, rotindu-se în balamale.

Atkins zăcea grămadă pe podeaua cuptorului, alb la faţă, cu părul ca o aureolă asudată şi aburi ridicîndu-i-se din haine.

– Chemaţi o salvare! strigă Penseyres pe deasupra confuziei generale. Haideţi, daţi-i drumul!

Penseyres şi Watts scoaseră trupul din cuptor, tîrîndu-l.

– Am ajuns prea tîrziu? întrebă Penseyres neliniştit.

– Nu ştiu, murmură Watts, aplecîndu-se deasupra lui Atkins, în căutarea pulsului.

Încheietura ardea.

Watts nu găsea pulsul. Poate, foarte slab, doar o urmă... foarte, foarte slab.

În spatele lui, ofiţerul care conducea grupul dădea ordine scurte:

– Răspîndiţi-vă prin complex şi înconjuraţi zona!

Apoi, prin radio, chemă întăriri. În număr cît mai mare.

– Mike, îi spuse Watts mentorului şi prietenului său, care zăcea moale pe jos. Ţine-te tare, prietene. Ajutoarele sînt pe drum. Ţine-te tare.

CAPITOLUL 19

Frank nu-şi pierdu timpul încercînd să închirieze o maşină la o oră atît de tîrzie la Aeroportul Internaţional San Francisco, ci sări direct într-un taxi.

Principala sa destinaţie era spitalul. Înainte însă, trebuia să facă o escală la laboratoarele de expertiză legală. Poliţia pusese mîna pe un individ pe care voia să-l vadă.

Ploaia lovea cu furie geamurile maşinii, fără a-i uşura povara gîndurilor: Mike Atkins. Lucrul oribil care i se întîmplase. Entitatea oribilă care îl provocase.

Taxiul opri la un cvartal de SFPD, incapabil să mai înainteze din pricina carelor de televiziune care se înghesuiau pe întreaga stradă. Frank plăti, parcurse în goană cvartalul rămas şi intră pe uşa din spate.

La etajul doi, pe culoarul din faţa camerei de observaţie, exista un televizor care transmitea programul de ştiri. Crainicul tocmai spunea solemn:

– Toate forţele de ordine din San Francisco au colaborat în efortul susţinut, depus pentru a identifica şi aresta o aşa-numită „sectă a morţii", care şi-a propus nici mai mult, nici mai puţin decît distrugerea în masă.

Frank se opri pentru a vedea imaginile în care tinerii tunşi scurt, cu cătuşe la mîini, erau urcaţi în maşinile poliţiei. Printre prizonieri era şi un bărbat ceva mai în vîrstă, cu o expresie încruntată pe chipul palid. Crainicul spunea:

– Presupusul lider este un fost inginer chimist pe nume Ricardo Clenett. El a fost reţinut, bănuit de a fi asasinat cel puţin un membru al sectei.

Frank privi imaginea video; în stomac, simţi un nod strîns de teamă.

– Autoritățile au confiscat o mare cantitate de arme chimice și biologice, achiziționate pe piața neagră mondială, continuă crainicul. Finanțate de...

Frank intră în galeria de vizionare. Nu era nimeni înăuntru. Dincolo de geamul-oglindă însă, era în plină desfășurare un interogatoriu.

Peter Watts, aplecat peste masă, cu palmele lipite de tăblia ei, îl chestiona pe Ricardo Clenett.

– Cîți băieți au murit acolo? întrebă Watts. Cîți copii ai trimis la moarte? Zece? *Douăzeci?*

Clenett îl ignoră.

Frank se apropie mai tare de geam. Chipul său supt, bîntuit, se reflecta în sticlă; imaginea părea să plutească undeva în aer, în apropierea prizonierului care privea impasibil pe lîngă Watts, ca și cum acesta nici n-ar fi fost în încăpere.

Watts izbi cu palma în masă și răcni:

– *Ce dracu' ești?*

Pe fața lui Clenett nu apăru nici cea mai mică reacție.

Dezgustat, Watts părăsi încăperea. Cîteva clipe mai tîrziu, i se alătură lui Frank în galeria de vizionare.

– Nimic, mormăi el. Absolut nimic.

– Cred că știu, spuse încet Frank.

– Ce?

– Cine e, șopti Frank.

Ca și cum ar fi știut că Frank se afla acolo, ca și cum ar fi simțit chipul obosit și ochii arzînd reflectați în geamul-oglindă al galeriei, Clenett se ridică de la masă, se apropie de geam și privi drept prin suprafața lustruită către el.

Drept către Frank.

Fața ciupită de vărsat a lui Clenett avea un aer ciudat. Ceva închis, ca și cum chipul însuși ar fi fost un cîmp de forță. Dincolo de care se găsea un lucru feroce. Un lucru care stătea să explodeze. Spiritul acestui om părea atît de fin ascuțit, încît nimic nu putea trece de el.

În schimb, el putea provoca multă suferință. Și chiar provocase.

Frank murmură:

– Trebuie să ies de-aici, Peter.

Părăsi încăperea.

La spital, în rezerva lui Mike Atkins, Frank își trăsese un scaun alături de patul acoperit cu o

folie de plastic ca un cort și stătea privind în gol. Stătea aici de cîteva ore. Și nu intenționa să plece prea curînd.

Sub folia de plastic, chipul lui Mike avea o paloare anormală, lucioasă. Trăia, totuși. Ca prin minune.

Ușa se deschise. Jim Penseyres băgă capul în cameră și spuse:

– Soția ta e-aici.

În spatele lui Penseyres stătea Catherine, privindu-și soțul cu o îngrijorare mută. Frank se însenină un pic. Se ridică și trecu dincolo de ușă. Penseyres intră în rezervă și îi luă locul lîngă pat.

Închizînd ușa, Frank îi spuse lui Catherine:

– Nu era nevoie să vii.

– Am vrut să fiu și eu aici, îi răspunse blînd Catherine. Am vrut să fiu cu tine, Frank.

Îi atinse brațul cu mîna și adăugă:

– Știu că asta e lucrul de care te temi.

– Care?

– Faptul că pierzi controlul, îi răspunse Catherine.

Frank o privi drept în ochi, acceptînd adevărul spuselor ei, în timp ce ea continua:

– Că aşa ceva i se poate întîmpla unuia dintre cei la care ţii.

El îşi întoarse privirile.

– A suferit distrugeri celulare interne grave din cauza radiaţiilor, spuse el sec. Dar doctorii zic că o să se facă bine.

– Ştiu, spuse Catherine. Şi o să se facă.

Frank dădu din cap.

– Ştiu că ştii asta, continuă Catherine, încercînd să comunice cu el, să-l mîngîie. Cîte alte vieţi vei fi salvat. Cîţi alţi oameni ar fi fost ucişi de toate armele alea.

Frank îşi întoarse din nou ochii şi chipul i se întunecă, privirea i se umbri.

– Ştiu, spuse el fără convingere.

Catherine se apropie şi mai tare, luîndu-i mîinile într-ale sale.

– Ce ai făcut e important, îi spuse pe un ton calm, mîngîietor. Ţi-ai făcut datoria, Frank.

Îl strînse de mînă şi rosti încet, dar ferm:

– L-ai prins pe omul rău.

– Nu sînt sigur, murmură Frank, aruncîndu-i o privire scurtă.

– Nu eşti sigur că ce? îl întrebă Catherine.

– Nu sînt sigur..., murmură Frank.

Din nou se uită la ea și se întoarse, încruntînd din sprîncene.

– Nu sînt sigur, spuse el în cele din urmă, că omul rău poate fi prins.

Catherine cîntări afirmația, în timp ce în ochi i se citea îngrijorarea. Și apoi înțelegerea.

Frank o înconjură cu brațele. Se îmbrățișară strîns, pentru o clipă uniți, completîndu-se unul pe celălalt, în îmbrățișarea care îi purtă afară din spitalul cu coridoare cu lumină crudă, afară din locul acesta al faptelor reci și al incertitudinilor finale. Care îi îndepărtă, fie și doar preț de o clipă, de suferință. De oroare.

MILLENNIUM

Vă recomandăm:

Francezul

Romanul-pilot în care veți face cunoștință cu un vizionar altfel decît ceilalți:
Frank Black,
detectivul retras la Seattle pentru a-și proteja familia de răzbunarea unui criminal în serie. Ceea ce îl deosebește de cei mai mulți este putința sa de a vedea cu ochii minții răul pe care se pregătesc să-l săvîrșească semenii. În felul acesta Frank intră în atenția Grupului Millennium, o structură misterioasă și gata să intervină în anomaliile vremii. Prima lor misiune are în vizor un ucigaș profetic care își însoțește crimele cu citate din poezii. Zestrea paranormală a lui Frank Black, ironizată de scepticii din FBI și resimțită de cunoscuți, ajută pînă la urmă la rezolvarea unui caz ale cărui elemente te duc cu gîndul că în anul 2000 s-ar putea, totuși, ca fiara să iasă din bîrlog.

CLUBUL CĂRȚII RAO

RAO CLASIC

Honoré de BALZAC	➢ *Iluzii pierdute*
Charles DICKENS	➢ *Impresii din Italia*
J.W. GOETHE	➢ *Suferințele tînărului Werther*
STENDHAL	➢ *Roșu și negru*
W.M. THACKERAY	➢ *Bîlciul deșertăciunilor* (2 vol.)
L.N. TOLSTOI	➢ *Învierea*

OPERE XX

Albert CAMUS	➢ *Străinul, Ciuma, Căderea, Exilul și împărăția*
	➢ *Fața și reversul, Nunta, Mitul lui Sisif, Omul revoltat, Vara*
Gabriel GARCÍA MÁRQUEZ	➢ *Generalul în labirintul său*
André GIDE	➢ *Falsificatorii de bani*
	➢ *Amintiri de la Curtea cu Juri, Sechestrata din Poitiers*
	➢ *Pivnițele Vaticanului*
Hermann HESSE	➢ *Jocul cu mărgele de sticlă*
	➢ *Siddhartha, Călătoria spre Soare-Răsare*
I. ILF, E. PETROV	➢ *Douăsprezece scaune*
	➢ *Vițelul de aur*
Franz KAFKA	➢ *Opera antumă*
	➢ *Castelul*
André MALRAUX	➢ *Antimemorii I – Oglinda limburilor*
	➢ *Condiția umană*
	➢ *Ispita Occidentului, Saturn. Eseu despre Goya, Capul de obsidian, Omul precar și literatura*
Thomas MANN	➢ *Doctor Faustus*
	➢ *Casa Buddenbrook*
J.P. SARTRE	➢ *Zidul*
Virginia WOOLF	➢ *Valurile*

RAO CONTEMPORAN

Don DeLILLO	➢ *Mao II*
Dominique FERNANDEZ	➢ *Îngerul destinului*
Joseph HELLER	➢ *Catch-22*
	➢ *Ora închiderii*
John IRVING	➢ *Hotelul New Hampshire*
Julia KRISTEVA	➢ *Samuraii*
Javier MARÍAS	➢ *Inimă atît de albă*
Rose TREMAIN	➢ *Restaurația*

SUCCESE INTERNAȚIONALE

Ted ALLBEURY	➢ *Arată-mi un erou*
	➢ *Oglinzi*
	➢ *De o parte și de alta a frontierei*
Jeffrey ARCHER	➢ *În linie dreaptă*
	➢ *O duzină de tertipuri*
	➢ *Hoți de onoare*
Noel BARBER	➢ *Plîns și rîs*
Tom CLANCY	➢ *Fără șovăire*
	➢ *Datorie de onoare* (2 vol)
	➢ *Pericol iminent*
Nelson DeMILLE	➢ *Spencerville*
William DIEHL	➢ *Ființa răului*
	➢ *Huliganii*
	➢ *Chipul răului*

Dominick DUNNE	➤ *Un anotimp în purgatoriu*
Daniel EASTERMAN	➤ *Frăția mormîntului*
Paul ERDMAN	➤ *Ultimele zile ale Americii*
	➤ *Panica din '89*
Colin FORBES	➤ *Führerul și damnații*
	➤ *Furia*
Mark FROST	➤ *Lista celor 7*
	➤ *Cei 6 Mesia*
Ernest K. GANN	➤ *Magistratul*
John GRISHAM	➤ *Firma*
	➤ *Juriul*
Laura HASTINGS	➤ *Secretul șoimului*
Mary HIGGINS CLARK	➤ *Amintește-ți de mine*
	➤ *Lasă-mă să-ți spun iubita mea*
	➤ *Noaptede vis*
P.D. JAMES	➤ *Planuri și dorințe*
	➤ *Moartea unui expert*
	➤ *Fiul omului*
John KATZENBACH	➤ *Ziua răfuielii*
John le CARRÉ	➤ *Jocul*
	➤ *O crimă la case mari*
Margaret MITCHELL	➤ *Insula pierdută*
	➤ *Pe aripile vîntului (2 vol.)*
Marcia MULLER	➤ *Trofee și lucruri moarte*
Ridley PEARSON	➤ *Numede cod: Albatros*
Ralph PETERS	➤ *Flacări dincer*
Rosamunde PILCHER	➤ *Caruselul*
Stanley POTTINGER	➤ *A patra tentativă*
Mario PUZO	➤ *Arena sumbră*
	➤ *Norocosul pelerin*
	➤ *Nașul*
	➤ *Ultimul Don*
Anne RICE	➤ *Interviu cu un vampir*
	➤ *Vampirul Lestat*
	➤ *Regina damnaților*
	➤ *Povestea hoțului de trupuri*
Robert ROSENBERG	➤ *Teroare la Ierusalim*
	➤ *Camera de montaj*
Kenneth ROYCE	➤ *Dansul marionetelor*
	➤ *Președintele a murit*
Lawrence SANDERS	➤ *Reversul medaliei*
	➤ *Norocul lui McNally*
Paul THEROUX	➤ *Dublă personalitate*
Michael TOLKIN	➤ *Printre morți*
Scott TUROW	➤ *Vinovăție dovedită*
	➤ *Vină mărturisită*
A.E. van VOGT	➤ *Destinația Univers*
	➤ *Cartea lui van Vogt*
Barbara VICTOR	➤ *Coriander*
Robert James WALLER	➤ *Vals lent la Cedar Bend*
Joseph WAMBAUGH	➤ *Nopțile fugarului*
	➤ *Execuția*
Michael WEAVER	➤ *Impuls*
Herman WEISS	➤ *Operațiunea Jessica*

PROZĂ ROMÂNĂ CONTEMPORANĂ

Ioan-Mihai COCHINESCU	➤ *Visul de iarnă al Isabellei*
Damian NECULA	➤ *Sărbătoare continuă*
Alex Mihai STOENESCU	➤ *Misiunea dominicană*
Cristian TEODORESCU	➤ *Povestiri din lumea nouă*

RAO PENTRU COPII

Erich KÄSTNER	➤ *35 Mai*
C.S. LEWIS	➤ *Nepotul magicianului*
	➤ *Șifonierul, leul și vrăjitoarea*
A.A. MILNE	➤ *Cartierul Winnie-Puh*
	➤ *Ursulețul Winnie-Puh*
Louis PERGAUD	➤ *Războiul bumbilor*
R.L. STEVENSON	➤ *Răpit de tâlhari*
P.L. TRAVERS	➤ *Mary Poppins*
	➤ *Mary Poppins se întoarce*
	➤ *Mary Poppins deschide ușa*
	➤ *Mary Poppins în Parc*
	➤ *Mary Poppins pe Aleea Cireșilor*
	➤ *Mary Poppins și Casa de Alături*

Basmele copilăriei

***	➤ *Alice în țara minunilor*
***	➤ *Cocoșatul de la Notre-Dame*
***	➤ *Degețica*
***	➤ *Frumoasa și bestia*
***	➤ *Povestiri de la curtea regelui Arthur*

O poveste ca un puf

***	➤ *Iepurica*
***	➤ *Puiuțul*

Aripioare

***	➤ *Bufnița*
***	➤ *Papagalul*
***	➤ *Pinguinul*
***	➤ *Rățușca*

Cranț! Ce mai poveste!

***	➤ *Alex, un aligator*
***	➤ *Pelicanul Polly-cioc*
***	➤ *Titi, un tiranozaur*
***	➤ *Toby tucanul*

LOVE STORY

Jaymi CRISTOL	➤ *Trei dorințe*

NON-FICȚIUNE

Carlos CASTANEDA	➤ *Povestiri despre Putere*
	➤ *Darul vulturului*
Zlata FILIPOVIČ	➤ *Jurnalul Zlatei*
Sam & Chuck GIANCANA	➤ *Trădarea*
Hans HOLZER	➤ *Fereastră spre trecut*
Holger KERSTEN & Elmar R. GRUBER	➤ *Isus?*
Brian LANE & Wilfried GREGG	➤ *Enciclopedia ucigașilor în serie*
Naomi OZANIEC	➤ *Elemente de ceakra*
Martin PALMER	➤ *Elemente de taoism*
John SNELLING	➤ *Elemente de budism*
Alex Mihai STOENESCU	➤ *Armata, Mareșalul și evreii*
L. Fletcher PROUTY	➤ *JFK*
Donald SPOTO	➤ *Marilyn Monroe*
Ernest VOLKMAN	➤ *Spionaj*
Simon WIESENTHAL	➤ *Calea speranței*

FAHRENHEIT

John SAUL	➤ *Strigăt în noapte*
	➤ *Se arată furia oarbă*
	➤ *Pedeapsa păcătoșilor*
	➤ *Vlăstarul minții*
	➤ *Roiul*

Dosarele X

Kevin J. ANDERSON	➤ *Ruinele*
	➤ *Dosarele X: Anticorpii*

MISTUITORUL FOC AL GHEENEI

Montat de Grupul Millennium pe urmele unui nou instrument al răului, Frank Black se vede pus în riscanta postură de adversar al unui cult sîngeros, a cărui valoare supremă e iminența Judecății de Apoi și a cărui formă de relief o reprezintă movilițele de cenușă rămase din cei executați. Fața în fața cu o asemenea amenințare, ciclică și nocturnă, Black știe că dincolo de reflexele sangvinare se ghicește năprasna Gheenei și simte că pariul făcut nu are cîștigător și învins, ci victimă și călău.

La granița dintre intuiție și revelație, soluția detectivului vizionar e privilegiul celor aleși, iar viața lui atîrnă, ca de fiecare dată, de un fir de păr.

MILLENNIUM

GHEENA

ISBN 973-98626-4-0

Editura
FAHRENHEIT